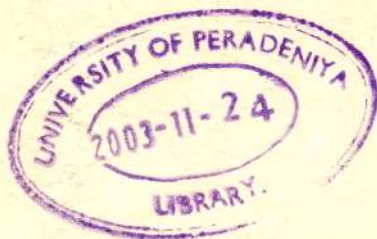

சிவசூத்ர சுயம்

செ. கணேசலிங்கன்

iii.

இலட்சியக் கனவுகள்

செ. கணேசலிங்கன்

545956

24/

வெளியீடு & விற்பனை

குமரன் பப்ளிஷர்ஸ்

3, மெய்கை விநாயகர் தெரு

வழி : குமரன் காலனி 7வது தெரு

வடபழனி : சென்னை 600 026

முதற்பதிப்பு : டிசம்பர் 1999

©

விலை ரூபா : 48/-

- Title : **ILADCHIYA KANAVUGAL**
- Subject : A Social Novel in Tamil
- Author : *Se. Ganesalingan*
- No. of Pages : 190
- Type : 11 Point
- Paper : 11.6 creamwove
- Binding : Art Board
- Price : Rs. 48/-
- Publishers : **Kumaran Publishers**
3, Meigai Vinayagar Street
Vadpalani
Chennai - 600 026.
- Copies Available at : **Paari Nilayam**
184, Broadway
Chennai - 600 108.

Printed by :
MONARK GRAPHIKS
Chennai - 600 014. Ph : 858 88 15 481 51 86

நாவல் பற்றிய சில குறிப்புகள்

இரண்டாவது உலக யுத்தக் கோரத்தை என்னால் தரிசிக்க முடிந்தது. இலங்கையில் அவ்வேளை காலனியாட்சியைத் தற்காலிகமாக மறந்திருந்தோம். ஆயினும் இலண்டன் பொருளாதாரப் பள்ளியில் கற்று வந்தவர் இடதுசாரிக் கருத்துகளைப் பரப்பினர். அது பிந்தியே எங்களுக்குக் கிட்டியது.

ரொக்ஸியின் கருத்துகளே 1933 வரையில் முதன் முதலில் பரவத் தொடங்கின. பின் பத்து ஆண்டுகள் கழித்து இலங்கை கம்யூனிசக் கட்சியின் தாக்கம் ஏற்படத் தொடங்கியது.

இடதுசாரி இயக்கங்களால் தொழிற்சங்க வளர்ச்சி வேகமடைந்தது. சிறப்பாக துறைமுகத் தொழிலாளர், தோட்டத் தொழிலாளர், புகையிரதத் தொழிலாளர், வணிக அரசு நிறுவனங்களில் பணி புரிந்தோர் அனைவரும் இடதுசாரி அரசியல் சார்ந்த தொழிற் சங்கங்களில் இணைந்தனர். யந்திர உற்பத்தித் தொழிலாளர் சிறியனவாகவும், பெரும்பாலும் சேவைகள், விவசாய உற்பத்தி (பெருந்தோட்டம்) சார்ந்து பெரும்பான்மையாகவும் இருந்தது ஒரு குறைபாடாகவே தெரிந்தது.

நாடாளுமன்றத் தேர்தல் மூலமாக ஆட்சியைக் கைப்பற்றி சோஷலிச சமூகம் அமைத்து விடலாம் என்பதிலேயே அனைத்து தொழிற்சங்கங்களும் இடதுசாரி அரசியற் கட்சிகளும் இயங்கின. 1947 ம் ஆண்டு நடந்த நாடாளுமன்றத் தேர்தல் முடிவுகள் இடது சாரி இயக்கங்களுக்குத் தெம்பூட்டுவதாக அமைந்தன. மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர் 7 பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். மேலும் 7 தொகுதிகளில் இடதுசாரிகளைத் தேர்வதிலும் மலையகத்

தமிழர்களே உதவினர். 95 பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட நாடாளுமன்றத்தில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியால் 42 உறுப்பினர்களையே பெற முடிந்தது. சுயேட்சை அங்கத்தவரின் உதவியுடன் ஐ.தே.கட்சி ஆட்சியமைத்தது.

மலையகத் தமிழரை நாடற்றவராக்குவதன் மூலமே இடதுசாரிகளை ஒடுக்க முடியும் என ஐ.தே.கட்சி நம்பியது. அவ்வாறே, இடதுசாரிகளின் எதிர்ப்பிடையே அரசு 1948 ல் பிரஜா உரிமைச் சட்டமியற்றி அவர்களது வாக்குரிமையையும் பறித்தெடுத்தது. அதனால் 1952 தேர்தலில் ஐ.தே.கட்சி பெரும்பான்மையுடன் வெற்றி பெற்றது. ஆயினும் இடதுசாரிகளின் தலைமையில் 1953 ல் நடந்த தொழிற்சங்கங்களின் வேலை நிறுத்தமும் ஹர்த்தாலும் ஐ.தே. கட்சியை ஆட்டங்காண வைத்தது. பிரதமர் டட்லிசேனநாயக்கா ராஜினாமாச் செய்ய, சேர் ஜோன். கொத்தலாவல் பிரதமரானார். அமைச்சராக இருந்த பண்டாரநாயக்கா கட்சியிலிருந்து வெளியேறி இலங்கை சுதந்திரக் கட்சியை அமைத்தார். அன்று தொட்டு இன்றுவரை இருகட்சி ஜனநாயகம் இலங்கையில் ஏற்பட்டதாக மேல் நாட்டரசியலார் ஜனநாயகத்திற்கு இலக்கணம் கூறிய போதும் சிறுபான்னை மக்கள் ஒடுக்கப்பட்டு நாட்டின் அமைதி குலைந்து, வளர்ச்சி தேங்கி, இனவாத அரசியலுக்கும் அதைத் தொடர்ந்த தமிழரின் தேசிய விடுதலைக்கான ஆயுதப் போருக்கும் வழிவகுத்ததை பின்னரே கண்டறிய முடிந்தது.

பண்டார நாயக்காவின் சுதந்திரக் கட்சி சிங்களம் மட்டுமே அரசுகரும மொழி என்ற சுவோகத்தை 1956 ம் ஆண்டுத் தேர்தலில் முன் வைத்தது. ஆயினும் இடது சாரிக் கட்சிகள், முதலாளித்துவக் கட்சி என ஐ.தே. கட்சியை எதிர்க்கு முகமாக சுதந்திரக் கட்சியை ஆதரித்து பெரும் வெற்றி ஈட்டச் செய்தனர்.

சுதந்திரக் கட்சி வெற்றி பெற்றதும் சிங்களம் மட்டும் சட்டம் கொண்டு வந்த போது சிறுபான்மை மக்கள் சார்பாக நின்று இடதுசாரிகள் எதிர்த்தனர்.

1956 ம் ஆண்டுத் தேர்தல் வெற்றியை இலங்கையின் முதல் தேசிய எழுச்சியாகக் கொள்ளப்பட்டது. இடதுசாரித் தமிழர்களும் தமிழ்மொழி, பண்பாட்டு எழுச்சியாக 1956ஐக் கருதினர். தமிழரசுக் கட்சியினர் வகுப்புவாதத்தைத் தூண்டுவதாகவும் அதுவே 1956ம் ஆண்டின், முதல் இனக் கலவரத்திற்கும் வித்தானது என்றும் விளக்கப்பட்டது. தொழிற்சங்கங்களும் இன அடிப்படையில் பிரியத் தொடங்கின.

இடதுசாரிக் கட்சிகளுடன் இணைந்த தமிழர்கள் சோஷலிசப் புரட்சி மூலமே இனப்பகைமையைத் தீர்க்க முடியும் எனக் கருதி சிங்கள இடதுசாரிக் கட்சிகளுடன் இணைந்து நின்றனர். 1964ல் ஏற்பட்ட சுதந்திரக் கட்சி - இடது சாரிகளின் கூட்டாட்சி சோஷலிசப் புரட்சிக்கு வழிவகுப்பதாக இடதுசாரி சார்ந்த அனைவரும் நம்பினர். இக்கூட்டாட்சி செவ்வானத் தோற்றமாக ஓராண்டில் மறைந்தது. (என் செவ்வானம் நாவல் விரிவாகக் கூறும்.)

1962-ல் சோவியத் - சீனா உறவு முறிந்ததை ஒட்டி இலங்கை கம்யூனிஸ்டு கட்சியும் இரு அணிப்பாகப் பிரிந்தது. சீன அணிக்கு தலைமைதாங்கிய சண்முகதாசன் சீனப்புரட்சியையும் மாவோவையும் முதன்மைப்படுத்தி நாடாளுமன்ற தேர்தல் முறை மூலம் சோஷலிசப் புரட்சியை ஏற்படுத்தும் மற்றைய இடது சாரிகளின் போக்கை முற்றாக நிராகரித்தார்.

ஆயுதப் போராட்டம் மூலமே புரட்சியை ஏற்படுத்த முடியும் என்ற கோட்பாட்டுடன் மலையகத்தில் தோட்டத் தொழிலாளர்,

கொழும்பில் தொழிற்சங்கங்கள், யாழ்ப்பாணத்தில் தலித்துகளிடை இயக்கங்கள் அமைத்துப் பிரச்சாரம் செய்தார்.

சங்கானை, மாவிட்டபுரப் போராட்டங்கள் (போர்க் கோலம் என்ற என் நாவல், டாலியலின் பஞ்சமர், பிறநாவல், கதைகள்) 1960 களின் நடுப்பகுதியின் பின்னர் ஏற்பட்ட எழுச்சிகளைக் காட்டும். 1970 களிலும் இடது சாரி இளைஞர்கள் மலையக, சிங்களப் பாட்டாளிகளுடன் இணைந்த சோஷலிசப் புரட்சியை கோட்பாட்டளவில் விட்டு விட வில்லை.

கம்யூனிஸ்டு கட்சி சீன அணியில் நின்ற விஜயவீர இவர்கள் பேச்சளவில் புரட்சியை வேண்டுகின்றனர் எனக் கூறி வெளியேறி மக்கள் விடுதலை முன்னணி என்ற கட்சியை அமைத்து 1971 ஜூன் 5 ல் இலங்கையின் முதன் முதலான ஆயுதப் புரட்சியை நடத்தினார். இப்புரட்சி சில மாதங்களில் ஈவிரக்கமின்றி நசுக்கப்பட்டது.

1975ன் பின்னர் தமிழ் மொழி மூலம் உயர் கல்வி வேலைவாய்ப்புக் கேட்டு வந்த இளைஞர்கள் தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் மூலமே தமக்கும் விமோசனம் தேட முடியும் என தமிழீழப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தனர்.

காலனி ஆதிக்கம் என்பது மேல் நாட்டார் திணித்த ஆட்சிமுறை மட்டுமல்ல சிங்கள பேரின வாதிகளே தமிழீழ வட-கிழக்குப் பகுதியை ஆக்கிரமித்து வருகின்றனர் என்றனர்.

ஆரம்பத்தில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தமிழீழம் வேண்டும் என்ற வட்டுக் கோட்டைத் தீர்மானமாகி, பின்னர் சிறிது சிறிதாக சிங்கள பேரினவாத நாடாளுமன்றத்தை முற்றாக

நிராகரிக்கும் ஆயுதப் போராட்ட வடிவமாக வளரத் தொடங்கியது. 1983 ஜூலை 22 அன்றிரவு யாழ் நகர திருநெல்வேலி பலாலிவீதியில் வெடித்த நிலக்கண்ணி வெடியும் கொல்லப்பட்ட சிங்கள இராணுவத்தினரும் இப்போராட்டத்தின் முதல் படியாகும்.

1958 இனக்கலவரம் உட்பட 1995ல் சிங்கள இராணுவம் யாழ்ப்பாணத்தை ஆக்கிரமித்தது வரை தொடர்ச்சியாக நானும் நாவல்கள் எழுதியுள்ளேன்.

இலட்சியக் கனவுகள் என்ற இந்நாவல் இந்த நூற்றாண்டு முடியும் வரை தொடர்வதைக் காணலாம். நாவலில் முக்கியமாக நான்கு விஷயங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட விரும்பினேன்.

தலித்துகளின் எதிர்காலம்: தலித்துகளின் விடுதலைக்கு இடது சாரி அரசியல் சார்ந்த ஆயுதப் போராட்டம் 1960 களின் பின்பகுதியில் ஆயுதப் போராட்டமாக சீன அணி கம்யூனிஸ்டு கட்சியினரால் வைக்கப்பட்டது. அது அத்தகைய போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்லவில்லை. ஆனால் இன்றைய தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் சாதி அமைப்பை உடைத்தெறிவதாகத் தோற்றம் தருகிறது. தேசிய விடுதலையின் பின்னர் ஆயுதங்கள் பறிக்கப்பட்ட நிலையில் அவர்களது நிலை எப்படியிருக்கும்?

இரண்டாவது பெண்ணியம், பெண் விடுதலை : உலகிலேயே தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஆயுதம் ஏந்தி ஆண்களோடு பெண்களும் சரி சமமாகப் போரிடுவதைக் காண்கிறோம். ஆணாதிக்க சமத்துவமற்ற வேலைப் பிரிவில் நிலைத்துள்ள அமைப்பில் விடுதலைப் போராட்டத்தின் பின்னர் இவர்களது நிலை எவ்வாறிருக்கும். போராடியாக அல்லாது சமூக அமைப்பிலும் வாழ்விலும்?

மூன்றாவது யுத்தத்தின் குரூரம் : யுத்தத்தைப் புனிதமானதாகவும் வீரமாகவும் போற்றி வந்த மரபையும் இலக்கியங்களையும் இன்றும் பாராட்டிப் படித்து வருகிறோம். சமயப் போதனைகளால் கூட அவற்றைத் தடுத்து விட முடியவில்லை. மனித சமுதாயம் பிரிந்து நின்று மரணிக்கும், துன்புறும் போராளிகளை தியாகிகள் என்று புகழ் சூட்டுகிறது. இந்த (அ) நாகரிக சமூகம் என்று மாற்றமையும் ?

புதை குழிகள் : விழிப்பு நிலையுடன் போராடி மரணத்தைத் தழுவி கல்லறைகளைப் பெறும் போராளிகள் ஒரு புறம். அப்பாவிமான மக்கள் நீதிவிசாரணையின்றி வதைப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டு புதை குழிகளில் மூடப்பட்டு எலும்புக் கூடுகளாக வெளி வருகின்றனர். இந்நிலையில் மனித உரிமைகள் மனிதாபிமானம், மனிதப் பண்பாடு நாகரிகம் எங்கே ?

விரைவாக எழுதிய இந்நாவலை அச்சேற்றுவதில் உதவிய சுவிதா கணினி நண்பர்களுக்கு என் நன்றி. அட்டைப் படத்தை வரைந்துதவிய நண்பர் ஓவியர் மருதுவுக்கும் என் அன்பு.

சென்னை

செ. கணேசலிங்கன்

25.12.99.

இலட்சியக் கனவுகள்

1

“**உ**ரெல்லாம் கிணறு தோண்டும் வேலை செய்றீங்க. உங்களுக்கு என ஒரு கிணறு தோண்டத் தெரியாதா?”

காந்தன் அந்தக் குடும்பையூர் கிராமத்து மூலைப் பகுதியில் வாழ்ந்த மக்களிடம் கேட்டான். அந்தச் செம்பாட்டுப் பகுதியில் நாற்பத்தாறு குடும்பங்கள் வாழ்வதாக அறிந்திருந்தான். எல்லா குடிசைகளுமே தென்னங்கிடுகுகளால் வேய்ந்து சுற்றுப்புறமாக அடைக்கப்பட்ட மண் குடிசைகள். அவற்றின் முற்றங்களில் மண்குடங்கள். அவை உருண்டு விடாமல் இருக்க கீழே தேங்காய் உரித்த பொச்சுகளின் குழியிடை வைக்கப்பட்டிருந்தன.

அண்மையிலிருந்த தோட்டங்களில் குடங்களை எடுத்துச் சென்று நீர் நிரப்பி வருவர். கிணறுகளிலே தண்ணீர் அள்ளும் உரிமை அவர்களுக்கில்லை. காலையில் தோட்ட வேலைகள் ஆரம்பமாகும் வேளை குடங்களை ஆங்காங்கே கிணற்றுப் படிசூளை வைத்து விட்டுக் காத்து நிற்பர். அவர்கள் ‘கமக்காரர்’ என அழைக்கப்படும்

உயர்சாதி வேளாளர் வீண் தொல்லை என்ற 'புறு புறு'ப்புடன் துலாக் கொடியை இழுத்து வாளியில் நீர் மொண்டு பானையில் ஊற்றி விடுவர்.

இந்த நடைமுறையைக் கண்டே காந்தன் அவர்களிடம் கேட்டான்.

“கிணறு தோண்ட காணி வேண்டுமே”

பரமன் பதில் கூறினான். காந்தன் எதிர்பார்த்த பதிலே. கருமையான கட்டுடலும் படர்ந்த முடியும், அரையில் மட்டும் சாரம் கட்டியிருந்தான். அவனோடு மேலும் இரு இளைஞர்களும் ஒரு முதியவரும் செம்பாட்டு மண் படர்ந்த வேட்டி கட்டியிருந்தனர்.

“அப்போது காணி தேடித்தந்தால் நீங்களே கிணறு வெட்டிக் கொள்வீர்கள்?” – காந்தன் சொன்னான்.

“ஓம். நிட்சயமாக”

“எல்லோருக்கும் கிணறு தோண்டிக் கொடுக்கும் உங்களுக்கு இத்தனை காலமாக ஒரு கிணறு தோண்டிக் கொள்ள முடியவில்லை. ஏன் என்று தெரியுமா? காணி இல்லை என்று சொல்லுறீங்களே. அங்கே பாருங்கள் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை பயிரிடப்படாத செம்பாட்டு நிலங்கள் இருக்கின்றனவே..”

காந்தன் சிறிது உறைப்பாகவே சொன்னான்.

உழைப்புக்கு அந்நியமாதல் முரண்பாடுபற்றி காந்தன் கற்றிருந்தான். ஆழமாக அவனால் பிரச்சனையை அணுக முடிந்தது. விவசாயக் கூலிக்கு உற்பத்தி செய்த நெல்லில்லை. நெய்தவன்

பிள்ளைக்கு உடுக்க துணியில்லை, மேஸ்திரிக்கு குடிசையில்லை. காலங்காலமாக அடிமை வாழ்வு வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டு வந்த மக்களுக்கு சரியான விழிப்பு நிலை ஏற்படுத்துவதிலுள்ள சிரமத்தை காந்தன் அறியாமலில்லை.

‘அடிமைகளிடம் உள்ளது பாதி ஆத்மா. மற்றைய பாதி எசமானிடம்’ என எங்கோ படித்திருந்தான். நினைவில் வந்தது.

“அந்த நிலமெல்லாம் அவர்களுடையது”

மூத்தவனான கதிரன் உயர் சாதிக்காரர் வாழும் பகுதியை வலது கரத்தால் சுட்டிக்காட்டினான்.

பரம்பரை பரம்பரையாகப் பல நூற்றாண்டுகளாக மூளையில் பதிந்து வந்த கருத்துகளை ஓரிருநாளில் மாற்றிவிட முடியாது என்பதை காந்தன் அறிவான்.

அங்குள்ள தனியார் உரிமை பேசாத தரிக நிலங்கள் பற்றி காந்தன் அங்கு மூத்தவனான கதிரனிடம் விசாரித்துக் கொண்டான்.

பதிவு பெற்ற உறுதி இல்லாமலே தமதுநிலம் என ஓரிருவர் உரிமை பேசும் நிலங்கள் பற்றிய விபரங்களைக் காந்தன் கேட்டறிந்து குறித்துக்கொண்டான்.

காந்தன் யாழ் நகரிலுள்ள சர்வே டிபார்ட்மெண்டிற்குச் சென்று அப்பகுதியிலுள்ள உறுதி எழுதிப் பதிவு செய்யப்பட்ட நிலங்கள், உரிமை கோரப்படாத அரசு சார்ந்த நிலங்கள் பற்றிய விபரங்களையும் அறிந்து கொண்டான். கதிரன் கூறிய தரிக நிலம் நாலு ஏக்கர் வரையில் எவராலும் உறுதி பதியப்படாத நிலமாகவே இருந்தது.

அந்த அரசு சார்ந்த தரிசு நிலத்தில் கிணறு தோண்டுவதற்கும் குடிசைகள் இல்லாதவர் வீடு கட்டுவதற்குமாக வழங்கும்படி அரசாங்க அதிபருக்கு சங்கம் மூலம் கடிதம் எழுதி அங்குள்ள அனைவரது கையொப்பமும் பெற்றுக் கொண்டான். அங்கத்துவ பணமாக ஒவ்வொருவரிடமும் குறைந்தது ஐந்துரூபா தரும்படி பெற்று 'தெற்கு மூலை விவசாயத் தொழிலாளர் கூட்டுறவு சங்கம்' என்ற பெயரில் சங்கம் அமைத்தே நிலமும் கோரப்பட்டது.

கோப்பாய் தொகுதி எம்.பி யிடம் சென்று விபரத்தைக் கூறிக் காந்தன் சொன்னான் :

'இந்தத் தரிசு நிலத்தை தெற்கு மூலையில் வாழும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குப் பெற்றுத் தர உதவினால் அடுத்த தேர்தலில் கூட்டாக 150 வேட்டுக்குக் குறையாது உங்களுக்குக் கிடைக்கும்...'

"எப்படி நம்புவது. உங்களுடைய அரசியலை எனக்குத் தெரியாதா?"

"நாங்கதானே தேர்தலிலே போட்டியிடப் போவதில்லையே..."

எந்த உதவிக்கும் அரசியல் லாபம் பார்க்கும் எம்.பியிடம் சாவதானமாகவே சொன்னான்.

"என்னுடைய சிபாரிசு இல்லாமல் இந்த நிலத்தை உங்களால் பெற முடியாது. நான் சிபாரிசு செய்யாவிட்டால் நீங்க என்ன செய்வீங்க?" - எம்.பியின் அதிகாரப் பேச்சு.

"அப்படியெல்லாம் பேச வேணாம் சேர். எங்களுக்கும் வேறு வழியெல்லாம் இருக்கிறது. அடுத்த தேர்தலில் உங்களை எதிர்த்து

இவர்களில் ஒருவரை போட்டிபோட நிறுத்தி வோட்டுகளை பிரிக்க முடியும். அந்த நிலத்தையே பறித்தெடுக்கவும் எங்களால் முடியும்.” – காந்தன் கடுகடுப்பாகவே சொன்னான். அவனது சிரித்த முகத்தில் கோபத்தை காண்பது அரிது.

“போலீசார் இருக்கிறார்கள்”

“வன்முறையும் வெடிக்கலாம். முப்பத்தைந்து சதவீத ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்குப் பிரதிநிதியாக ஒரு எம்.பி கூட இல்லையே. உயர் சாதிக்காரர் மட்டுமே எம்.பி ஆகும் ஜனநாயகம், போலி ஜனநாயகம் என புட்டுக் காட்டி பிரச்சாரம் செய்யவும் எம்மால் முடியும்.”

“இந்த மிரட்டலுக்கெல்லாம் நான் பயப்படுவனல்ல. இந்த நிலத்தை சிபாரிசு செய்யும் போது எனக்கும் பிரச்சனைகள் ஏற்படவே செய்யும். என்னை ஆதரித்த உயர்சாதிக்காரரெல்லாம் தமது நிலத்தை பறித்துக்கொடுத்ததாக என்னோடு சண்டைக்கு வருவார்கள்”

“உங்க சாதியையும் சார்ந்து நிற்கும் சாதியும் தற்போது அம்பலமாக உங்க பேச்சிலிருந்தே தெரிகிறது. இன்னும் எத்தனை காலம் அவர்களை அடக்கி ஒடுக்கப் போகிறீங்க. இருந்து பார்ப்பமே..” – காந்தன் அழுத்திச் சொன்னான்.

“என்னை அப்படியெல்லாம் தவறாக எண்ணாதே. என்னுடைய நிலைமையைச் சொன்னேன். அவ்வளவே. எம்.பியாக நான் அவர்களது நலனும் பேண வேண்டியவனே. சிபாரிசுக் கடிதம் எழுதித் தருகிறேன். பின்னர் அரசாங்க அதிபரிடம் காணும் போது சொல்லி விடுகிறேன்.”

எம்.பி தாழ்ந்து வந்தார். அவரது கடிதத்தைப் பெற்ற பின்னரே கிராமத் தலைவர், டி.ஆர்.ஓவிடமும் சென்றான். அவர்களால் எதிர்ப்புக் கூறமுடியவில்லை.

ஆனால் கிராமத்தில் செய்தி பரவியது. எதிர்ப்புகள் உரிமைக் கோரிக்கைகள் எழுந்தன. காணிப் பதிவாளர், அரசாங்க அதிபர் விசாரணைகள் நடந்தன. சங்கத்திற்கே வெற்றி.

மூன்று மாதத்தில் அத்தரிசு நில உரிமை 99 வருட ஆட்சி உரிமையுடன் கூட்டுறவுச் சங்கத்திற்கு வழங்கப்பட்டது. சர்வே டிபார்ட்மெண்ட் அதிகாரி வந்து நிலத்தை அளந்து எல்லைபோட்டார். நிலத்தைச் சுற்றிவர கதியால்கள் நடப்பட்டன.

அங்கு வாழ்ந்தவரில் பெரும்பான்மையோர் விவசாயக் கூலிகளே. வேளாளரின் நிலங்களில் வேலைகள் இருக்கும் போதே கூலி; நீரிறைத்தல், நிலத்தைக் கொத்துதல், வெங்காயம், கிழங்கு, மிளகாய், புகையிலை, வெண்டி, கத்தரி போன்றவை நடுதல், கிண்டுதல், ஆய்தல் ஆகிய வேளைகளிலேயே வேலை கிடைக்கும். வேலை செய்யும் நாட்களில் மட்டும் பாலில்லாத தேநீரும், ரொட்டியும் கிடைக்கும்.

கூலிவேலையில்லாத வேளை அத்தரிசு நிலத்தில் கிணறு தோண்டும் வேலை நடைபெற்றது. அதற்கும் ஓரளவு கூலி கூட்டுறவுச் சங்கத்திலிருந்து வழங்கப்பட்டது. முன்னர் உறுதி கூறியபடி பரமன் முன்னின்று மன உறுதியுடன் உழைத்தான்.

கற்பாறைகளைத் தோண்டுவதிலேயே சிரமமும் காலமும் கடந்தது. ஆயினும் மூன்று மாதத்தில் தண்ணீர் ஊற்று காணப்பட்டது. ஒரே கொண்டாட்டம். பொங்கல். அதன் பின்னரும் அவர்களாகவே

தண்ணீரைத் தாமே வேண்டிய வேளையெல்லாம் அள்ளி எடுக்க முடிந்தது. எளிதாக நீரை எடுப்பதற்குத் துலா போடுவதே பாக்கியாயிருந்தது.

“நாங்க எத்தனை கிணறு வெட்டினோம். ஊற்றுக் கண்டு பொங்கல் போடும் மட்டுமே தண்ணீரைக் குடித்துக் குளித்தோம். அதன் பின்னர் நாங்க தண்ணீருக்கும் தீண்டப்படாதவரானோம். இதுவே முதல் கிணறு. நமது கிணறு.”

காந்தனுக்கு நன்றி கூறுவதோடு கண்கலங்க கதிரன் சொன்னான். ஆயினும் பரமன், செல்லன் ஆகிய இரு இளைஞர்கள் அச்சமுகத்தின் முன்னோடிகளாக இருப்பதை காந்தன் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

அந்தப் பகுதியில் தரிக நிலம் பெறுவது கிணறு தோண்டுவதன் மூலம் காந்தன் வெற்றி பெற்றான்; அப்பகுதியில், ஒடுக்கப்பட்டு வாழ்ந்த மக்களை வென்றெடுத்தான்.

2

காந்தன் அந்தக் கிராமத்தில் மட்டுமல்ல அடுத்த கிராமங்களிலும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை ஒன்று திரட்டுவதில் ஈடுபட்டிருந்தான். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் வெவ்வேறு பிரச்சனைகள் இருந்தன.

பெரும்பாலும் விவசாயக் கூலிகளாக ஒடுக்கப்பட்டவர்களை ஒன்று திரட்டுவதே காந்தனின் நோக்கமாக இருந்தது. அதற்கு அவர்களது பிரச்சனைகளில் ஈடுபட்டு, உதவி, அவர்களை

வென்றெடுப்பதே காந்தனின் கோட்பாடாக இருந்தது. அவனது குழு சேர்ந்தவர் வேறு கிராமங்களில் பணியாற்றினர்.

சங்கத்துக்குக் கிடைத்த தரிக நிலத்தை எவருக்கும் தனிச் சொத்தாக்காது உடனடியாகத் தேவைப்பட்டவரை அந்நிலத்தில் குடியேறச் சங்கச் சார்பாக அனுமதி வழங்கினர். சங்கத்தில் கதிரன், பரமன், செல்லன் இருந்தனர். காந்தன் ஆலோசனைகளுடன் சங்க விதிகளையும் விளக்குவான்.

குரும்பையூர் கிராமத்துத் தெற்கு மூலைப் பகுதியில் காந்தன் புகுந்து பழகிய ஆறுமாத காலத்தில் அங்கு வாழ்ந்த அனைவரையும் நன்கு அறிந்து கொண்டான். முக்கியமானவர்களுடன் கண்டு பேசிப் பழக இரவு நேரம், சிறப்பாக நிலாக் காலங்கள் பயன்பட்டன.

இரவு பேச்சாடலில் நேரமாகிவிட்டால் அங்கு குடிசைகளிலேயே தங்கிவிடுவான். அவர்கள் தரும் உணவை சாப்பிடுவான். தனக்காக எதுவும் சிறப்பாகத் தயாரிக்கக் கூடாது என்பதிலும் கண்டிப்பாக இருந்தான்.

அதிகாலையில் எழுந்து அவர்களுடன் செம்பாட்டுப் பகுதிக்கே காலைக் கடன்முடிக்கச் செல்வான். வேப்பங்குச்சியால் பற்களைத் தீட்டி, பானைத் தண்ணீரில் வாயை அலம்பி, பனங்கட்டியுடன் வடங்கும் தேநீரை அருந்திவிட்டு அடுத்த கிராமத்துக்குப் போய்விடுவான். பழைய சைக்கிள் ஒன்றும் படிக்கும் புத்தகங்கள் எழுதும் பேப்பர்கள் கொண்ட பையும் எப்போதும் துணையாக இருக்கும்.

அக்கிராமத்தில் காந்தன் பெரும்பாலும் தங்கிப் பழகுவது பரமனின் குடிசையிலேயே. அதற்குப் பல காரணங்களை காந்தன்

மனதில் வைத்திருந்தான். எந்த வேலைப் பொறுப்பிலும் பரமன் முன்னோடியாக பணியாற்றுவது மட்டுமல்ல; சாதியில் உயர்ந்தவர் என்ற கார்வம் கொண்டவர் மேலுள்ள அவனது பகைமை அவனுக்கு மட்டுமல்ல, அவனது தங்கை தெய்வானைக்கும் அத்தகைய பகைமை உறவுண்டு. அதற்குக் காரணமும் இல்லாமலில்லை.

தோட்டங்களில் பயிர்களுக்கு துலாமிதித்தே நீரிறைப்பர். அந்தத் தொழிலோடு மரமேறிக் கள் இறக்கும் இளைஞர்களும் மூவர் அப்பகுதியில் இருந்தனர். அவர்களில் இலட்சுமணன் நல்ல உடற்கட்டும் கம்பீரமும் கொண்டவன். வேட்டியை கொடுக்காகக் கட்டி அரையில் ஏறுபட்டியை மாட்டிக்கொண்டு முகத்தில் படியும் முடியை வலது கரத்தால் பின்புறமாக இடையிடை தட்டிக் கொண்டே இடது கரத்தில் கள்ளுமுட்டி ஆட மரமேறுவதற்கு அவன் நடந்து செல்வதே தனிச்சிறப்பாக இருக்கும். பரமன் தங்கைகூட அவனது தோற்றத்தையும் நடையையும் கண்டு மயங்கியதில் வியப்பில்லை. பெரும்பாலும் தென்னை மரங்களிலேயே இலட்சுமணன் கள் இறக்குவான். தென்னை மரங்கள் யாவும் வேளாளரின் வீடுகளிலும் தோட்டங்களிலுமே நின்றன. தென்னை மரங்களில் ஆண்டு பூராவும் கள் இறக்கலாம். பனை மரங்களில் ஆண்டுக்கு ஒரு தடவை காய்க்கும் காலங்களிலேயே கள் வடிக்க முடியும்.

தென்னை மரங்களுக்கு ஆண்டுக் கூலி பேசுவதோடு, கலால் பகுதியினருக்கும் உரிய வரி செலுத்தி அவர்கள் வந்து மரத்திற்கு உரிய நம்பரை பதிந்து விட வேண்டும். அதன்பின்னரே ஓராண்டிற்கு கள் இறக்க முடியும்.

கள்ளைப் பெரும்பாலும் அருந்துபவரும் வேளாளரே. வாடிக்கையாளராகச் சிலர் இருப்பர். மலாயன் பென்ஷனர் என்று

கூறுபவரும் உள்ளனர். மதுவின் பழக்கமும் பணமும் அவர்களிடம் தாராளமாக உள்ளது. இவர்கள் தவிர கள்ளச் சாராயம் வடிப்பவரும் முன் கூட்டியே சொல்லிவைத்து கள்ளை வாங்கிக் கொள்வர். அந்தத் தொழிலையும் உயர்சாதிக்காரரே தமது உரிமையாக்கிக் கொண்டனர். கலால் பகுதியினருடனும் அவர்களுக்கு மர்மமான தொடர்பு இருக்கும்.

தென்னங்களுக்கு இவ்வாறு கிராமத்தில் கிராக்கி இருப்பதால் விலையும் உயர்வாகவே இருக்கும். ஒதுக்கப்பட்ட தெற்கு மூலைப் பகுதியினர் தென்னங்களை வாங்குவது குறைவு. பனங்கள் இருக்கப்படும் காலமே அப்பகுதியிலும் கொண்டாட்ட மாயிருக்கும். அது தவிர முட்டிகளில் சுண்ணாம்பு தடவி பதநீரும் வடிக்கப்படும். அதிலிருந்தே பனங்கட்டியும் உற்பத்தி செய்யப்படும். இறக்குமதி செய்யப்படும் சீனி வாங்குவதற்கு இயலாதவர் பனங்கட்டியையே சீனிக்குப் பதிலாக அனைத்துத் தேவைக்கும் பயன்படுத்துவர்.

தெய்வானையின் குறிப்பறிந்த அண்ணன் பரமன் இலட்சுமணனை அவளுக்குக் கட்டிவைக்கத் தீர்மானித்தான். தெய்வானை வீட்டுவேலை மட்டும் பார்ப்பவளல்ல. தோட்டங்களில் அவ்வப்போது வேலைகிடைக்கும் போது கூலிவேலைக்கும் சென்று வருவாள்.

இலட்சுமணன் வீட்டாரோடு கலியாணம் பேசும்பொறுப்பை கதிரனிடமே பரமன் ஒப்படைத்தான். கதிரன் தெய்வானையையும் நன்கு அறிந்தவனே. இலட்சுமணனின் தாயாரால் சிரமங்கள் ஏற்படலாம் என கதிரன் முதலில் தயங்கினான். 'கூலிவேலைக்குச் செல்லும்போது தெய்வானையும் இலட்சுமணன் தாயாரைப் பற்றி

ஓரளவு அறிந்திருப்பாள் தானே, தற்போது அந்தக் குடும்பத்தில் நுழைய விரும்புகிறாள், அது அவளது தலைவிதி' என பரமன் சமாதானம் கூறினான்.

கதிரனின் முயற்சிக்கு அங்கு மதிப்பிருந்தது. அதனால் கலியாணப் பேச்சில் பெரிய பிரச்சனை எதுவும் ஏற்படவில்லை. அன்றிரவு சேலை, வேஷ்டி பரிமாறுவதுடன் 'சோறு கொடுப்பதுடனும்' கலியாணம் முடிந்தது. அன்றிரவே தெய்வானை இலட்கமணன் வீட்டில் குடிபுகுந்தாள். மறுநாள் அவரவர் வேலைக்குச் சென்றனர். தெய்வானையை கூலிவேலைக்குப் போகவேண்டாம் என மாமியார் தடுத்துவிட்டாள்.

வீட்டில் சமையல் வேலையைப் பார்க்கும்படி கூறிவிட்டு மாமியார் வெங்காயம் கிண்டும் கூலிவேலைக்குச் சென்றுவிட்டாள். முதல்நாள் இரவு 'சோறுகொடுத்த' செய்தி எங்கும் பரவி விட்டது. அதுவே கலியாணம் நடந்ததற்கு உரிய சொல்வழக்காகும்.

மூன்று வருட குடும்ப வாழ்க்கை இரண்டுவயதில் சகாதேவன் என்றோர் பையன்; முத்தம்மா என்றோர் கைக்குழந்தை.

அன்று சாலையில் மழைபெய்து ஓய்ந்திருந்தது. குழந்தைகளுடன் விளையாடிவிட்டு வழக்கம் போலவே கள் இறக்க இலட்கமணன் சென்று விட்டான். கமக்காரன் கதிரேசுபிள்ளை வீட்டில் உள்ள நாலு தென்னை மரத்தில் இரண்டை கள் இறக்க லைசென்க பெற்றிருந்தான். நெட்டு நிமிர்ந்து உயர்ந்த மரம் ஒன்று; மற்றது சரிந்த மரம். நெட்டை மரத்தில் ஏறி வேலையை முடித்துவிட்டு லாவகமாக சரிந்த மரத்தில் உச்சிவரை ஏறிவிட்டான். கீழ்மட்டையைப் பிடித்தபோது அது ஒடிந்துவிட்டது. ஈரமரம் வேறு சறுக்கியது. கீழே விழுந்துவிட்டான்.

கீழ்வீட்டார், அடுத்த வீட்டார் ஓடிவந்தபோதும் உடனே உதவுவாரில்லை. செம்பாட்டுப் பகுதி, தோட்டப் பக்கமாகச் செய்தி போய் எல்லோரும் ஓடிவந்தனர். துடித்து, மயங்கிய நிலையில் இருந்த இலட்குமணனை ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் செல்ல சந்தியிலிருந்த வாடகைக்காரர்களும் தயாராயில்லை.

கதிரனே தன் ஒற்றைத் திருக்கல் வண்டியைக் கட்டி பரமனது மடியில் கிடத்தி யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பெரியாகபத்திரிக்கு எடுத்துச் சென்றான். காலம் தாழ்ந்து விட்டது. எல்லோரது அழுகையும் ஆத்திரமும் அவனது உயிரைக் காப்பாற்றிவிடவில்லை. தலைவிதி மேல் பழியாவும் போடப்பட்டது.

தெய்வானை பிள்ளைகளுடன் ஒரு மாதம் கழித்து பரமன் குடிசைக்குத் திரும்பினான். பரமனுக்குத் துணையாகவும் தனக்கு அவன் துணையாகவும் வாழத் தொடங்கினார். அதுவரை பரமனுக்குத் துணையாக இருந்த தாயார் அடுத்த கிராமத்தில் இருந்த மூத்த மகளை விட்டுவிட்டு வந்திருந்தாள். மீண்டும் தாயார் மூத்தமகளின் குடும்பத்துக்குத் துணையாக மருமகளின் கிராமத்திற்குப் போய்விட்டாள்.

கிராமத்தில் தங்கவேண்டிய வேளைகளிலெல்லாம் காந்தனுக்கு பெரும்பாலும் தெய்வானையே தேநீர், உணவு தருவாள். நிலா முற்றத்தில் இருந்து மற்றவருடன் பல விஷயங்கள் பேசிய பின்னர் பரமனுடன் உரையாடியபடி உணவுண்பார். குழந்தைகள் தரும் தொல்லைகளும் கூட, பொழுதுபோக்காக இருக்கும்.

தெய்வானை முன்போலவே கூலிவேலை கிடைக்கும் வேளை சென்று வருவாள். பிள்ளைகளை அடுத்த குடிசைகளில்

இருப்பவருடன் விட்டுச் செல்வாள். சில வேளைகளில் பிள்ளைகளையும் அழைத்துச் சென்று வேலை செய்யும் இடத்திலுள்ள மற்றவர்களுடன் விட்டுவிட்டு வேலையைச் செய்வாள்.

காந்தனும் தெய்வானையின் பிள்ளைகளுடன் பழகி, பற்றும் வைத்தான். பிள்ளைகளுடன் விளையாடியும் பொழுதைக் கழிப்பான்.

அடிக்கடி எதிரிகளை இனங்காணும் முறைகளை பரமன், செல்லன், தெய்வானை ஆகியோருக்குக் காந்தன் போதித்து வந்தான். புதிய கிணறு சார்ந்த தரிசு நிலத்தில் குடியேற வேண்டிய அவசியத்தை பரமனும் உணரத் தொடங்கினான். வேளாளரது பிடியிலிருந்து விடுபட இடம் பெயரவேண்டிய முக்கியத்துவத்தையும் அறிந்து கொண்டான்.

தன் குடிசையை அங்கு மாற்றுவதும் அத்தனை எளிதல்ல, பணம் வேண்டும். அதே மரங்களையும் கூரையையும் பெயர்த்துப் பயன்படுத்தத் தீர்மானித்தான். தரிசு நிலத்தில் ஒதுக்கப்பட்ட நிலத்தில் குடிசைக்குரிய அடித்தளத்தை முதலில், ஒரு சிலரின் உதவியுடன் கிணறு தோண்டிய கழி மண்ணுடன் அமைப்பதில் ஈடுபட்டான்.

வெய்யில் அடிக்கும் வேளையில் ஒரே நாளில் கூரையைப் பிரித்து எடுத்து வந்து மறுநாள் புதிய குடிசையில் மாட்டி விடுவதாக முடிவு செய்தான். இரண்டு மூன்று நாட்சிரமத்தைச் சகிப்பதற்கு தயாரானான். கதிரன், செல்லன், காந்தனும் உதவுவதாக முன்னின்றனர். திட்டமிட்டபடி வேலை முடிந்தது.

புதிய குடிசையில் குடியேறியபோதே ஏதோ ஒருவகை கதந்திரம் பெற்றதான உணர்வு. அதைப் பரமனும் தெய்வானையும் உணர்ந்தபோதும் காரணத்தை அவர்களால் முற்றாகக் கூறமுடியவில்லை.

அடிமை நிலை அந்நியர் நிலத்தோடு எப்படி ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் என்பதை காந்தனால் காணமுடிந்தது.

தண்ணீருக்காகக் குடங்காவித் திரியும் பிரச்சனை தெய்வானைக்கும் இருக்கவில்லை. சமையல் போக குளிப்பதற்கும் துணிதோப்ப்பது, சட்டிபானை கழுவவதற்கும் தாராளமாகத் தாமே தண்ணீர் இழுத்து எடுக்கத்தக்கதாக இருந்தது.

3

அன்று வீர வைரவருக்குப் பொங்கல். அத்தனை பெரிய விழாவல்ல. செம்பாட்டுப் பக்கத்தவருக்கே ஒரு திருவிழா. வீர வைரவருக்கு அங்கே குறிப்பிடத்தக்க கோவில் எதுவும் கிடையாது.

தம்பிப்பிள்ளை அவர்களின் நிலத்திலேயே ஒரு முக்கோணமாக இறக்கப்பட்ட கொட்டில்; அவர் கதிரேச பிள்ளை வீட்டாரின் அடுத்தவீட்டார். கோவில் கிடுகு ஓலையால் வேயப்பட்டது. தன் நிலத்திற்கு காவல் தெய்வம் என தம்பிப்பிள்ளை வீர வைரவர் சின்னமாக சூலம் நாட்ட அனுமதி வழங்கியிருந்தார். திரிகூலம் மட்டுமே நிலம் குடையப்பட்டு சீமெந்துக் கலவையில் நாட்டப்பட்டது. சூலம் முன்னே ஒரு அகல் விளக்குத் தொங்கும். திருவிழா என பத்து நாட்களுக்கு மட்டும் தீபம் எரியும். மற்றும் இடையிடை ஏதாவது வேண்டுகல் பலித்தால் தீபம் ஏற்றி வழிபடுவர். திரிகூலத்தின் மூன்று முனையிலும் குங்குமம் தடவி எலுமிச்சம் பழம் குத்தப்பட்டிருக்கும்; இரத்தம் வடிவதாகச் சூலம் காட்சித்தரும்.

திருவிழா என அறிவித்து பத்தாவது நாளே பொங்கல்; அன்று கிடாய், கோழி உயிர்ப்பலியும் நடைபெறும்.

கிடாய்களை வாங்கிச் செல்ல வேளாளரும் வருவர். பின்னர் உயிர்ப்பலிக்கு எதிர்ப்புகள் கிளம்பியதை ஒட்டி உயர்சாதிக்காரரின் கோவில்களில் நிறுத்தப்பட்டதோடு அங்கும் தடுத்துக் கொண்டனர். ஆயினும் மாதிரிக்காக ஒரு சேவல் மட்டும் பலியிடப்படும்.

கதிரனே முன்னின்று கோவில் பூஜைகளை நடத்துவான். பொங்கல், பழங்கள் யாவையும் படைத்துவிட்டு கற்பூரதீபம் காட்டுவதே அவனது பணி. பயபக்தியுடன் அவற்றைச் செய்வான்.

அப்பகுதியிலிருந்து பள்ளிக்கூடம் சென்று படித்த பையன்கள் கரம் கூப்பி நின்று தேவார, திருவாசகம் பாடுவர்.

ஏழு, எட்டுப் பாணைகளே பொங்கப்படும் பொங்கல் தலைவாழையில் படைத்து பூஜை முடிந்த பின்னர் அனைவருக்கும் பகிரப்படும்.

தெய்வானை முன்னர் ஒழுங்காகப் பொங்கி வந்தாள். இலட்சுமணனின் மரணத்தின் பின் நிறுத்திவிட்டாள்.

“வைரவர் தன் கணவனைப் பலி எடுத்து விட்டதாக வீரவைரவர் மேலும் அவளுக்குக் கோபம்.”

பொங்கலுக்கு அங்கு வரும்படி காந்தனும் அழைக்கப்பட்டிருந்தான். பரமனே நினைவூட்டியிருந்தான். காந்தனோடு பழகப்பழக கடவுள் வழிபாட்டில் ஏற்கெனவே இருந்த நம்பிக்கைகள் குறைந்து வருவதை பரமனே உணரத் தொடங்கினான். காந்தனிடமும் அவனே சொன்னான்.

“நல்ல முன்னேற்றம் தான். அதனால் தான் தெய்வானையும் பொங்கவில்லையா?”

“இல்லை. அவள் இலட்கமணனின் மரணத்தின் பின் வைரவரோடு கோபித்துக் கொண்டு விட்டு விட்டாள்.”

“அதுவும் முன்னேற்றம் தான். நமக்கு மேலான ஒரு சக்தி, வைரவர் போன்ற தெய்வம்தான் அனைத்தையும் தீர்மானிப்பதாக நம்பியிருந்தாள். அது தவறு, வைரவரால் எதுவும் செய்ய முடியாது என்பதை உணர்ந்து விட்டாள்.” – காந்தனின் விளக்கம் பரமனுக்குப் புதுமையாகவே தோன்றியது.

“அப்போது இலட்கமணனின் மரணம்...”

“அது ஒரு விபத்தே. அது எவருக்கும் நடைபெறலாம். மரமேறுபவர்கள், கடலில் மீன்பிடிக்கச் செல்பவர், தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்பவர், கார், லாரி ஓட்டுபவர், தெரு, ரெயில்பாதை கடப்பவர்... அவர்கள் ஆங்காங்கே விபத்துகளையும் சந்திக்க நேரிடுகிறது. இவற்றின் புள்ளிவிபரங்களைப் பார்ப்பின் புரியும். தெய்வங்களால் இவற்றை நிறுத்த முடியுமா? மனிதர்கள் இவ்விபத்துகளைக் குறைத்துக் கொள்ள வழிதேடலாம்.”

“உங்க பேச்செல்லாம் சரிபோலத் தெரிகிறது. ஆனாலும் வைரவரையும் அண்ணாவியாரையும் முற்றாக விட்டுவிட முடியவில்லை.”

“ஆமாம். அதற்கு இன்னும் காலம் வேண்டும். நீங்க வழிபடுவதெல்லாம், சிறு தெய்வங்கள். அண்ணாவியார், வீரபத்திரர், காத்தவராயன் பரம்பரையில் முன்னர் வாழ்ந்த வீரபுருஷனாயிருக்க வேண்டும்.”

“அப்படித்தான் கதிரன் அண்ணனை அடிக்கடி கூறுவார். வைரவர், அண்ணாவியார், காத்தவராயன் சிறுதெய்வமென்றால் பெரிய தெய்வங்கள் என்னுடையதைக் கூறுகிறீர்கள்.” – பரமன் கேட்டான்.

“சாதிக்காரர் பெரிய கோவில்களாகக் கட்டி வைத்திருக்கிறார்களே; சிவன் கோவில், முருகன் கோவில், கருணாகரப்பிள்ளையார், பறுபதபத்தினி அம்மன்.. இவையே; நீங்களும் போவீர்கள்தானே...”

“ஆமாம் போவோமே. திருவிழாக்கள் எல்லாவற்றிற்கும் போவோமே. ஆனால் உள்ளேநுழையவிடமாட்டார்களே, வெளியே நின்றே கும்பிட முடியும்..”

“அந்தக் கோவில்களின் வீதிகளில் பெரிய மதில்கள் கட்டியிருக்கிறார்கள். ஏன் தெரியுமா?” – காந்தன் கேட்டான்.

பரமனுக்கு உடனே பதில்கூற முடியவில்லை. சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டுச் சொன்னான்.

“சுவாமிக்குப் பாதுகாப்பு, சுவாமியை வீதிவலமாக எடுத்து வருவதற்காக பெரிய கோவில்; அவர்களிடம் பணமிருக்கிறது. சுற்றுமதில்களும் உயரமாகக் கட்டிவிடுகிறார்கள். எங்களால் முடியுமா? இந்தக் கொட்டில்தான் கட்ட முடியும்.”

“அப்படியல்லப்பா. சாமிக்கு என்ன பாதுகாப்பு? நீங்களெல்லாம் கோவிலுக்குள்ளே நுழைந்துவிடாமல் இருப்பதற்காகவே சுற்றுமதில்களை உயரமாகக் கட்டியிருக்கிறார்கள். இது தெரியாதா?..” காந்தன் கோபச்சிரிப்புடன் சொன்னான்.

“அப்படியா, இத்தனை காலமாக எனக்குத் தெரியாதே. ஆனால் கோவில்களையெல்லாம் எமக்கும் திறந்து விடவேண்டும் என்றும் வேளாளத் தம்பிகள், இளைஞர்கள் கூட்டங்களில் பேசுகிறார்கள்.”

545956

“ஆமாம் பொது இடங்கள் கோவில்களில் சாதிபேதம் காட்டப்படாது என்று சட்டங்களே இருக்கே. ஆனால் நடைமுறையில் கிராமங்களிலே நடைபெறுகிறதா?”

“இல்லைத்தான். எப்படியானாலும் கோவில்களில் நுழைய விட வேண்டும் என்று பேசுவதும் முன்னேற்றமானதுதானே. எங்களையும் அந்தப் போராட்டத்தில் சேரும்படி தம்பிமார் இங்கே வந்து கேட்டிருக்கிறார்கள். நீங்க என்ன சொல்லுறீங்க.” பரமன் அவர்கள் சமத்துவம் பேசுவதாக தயக்கத்துடனேயே சொன்னான்.

“இதெல்லாம் வெறும் கண்துடைப்பான பேச்சே.”

“அப்படியா?”

“கோவில்களில் எங்களை நுழைய விடவேண்டியதில்லை. சுற்று மதில்களையெல்லாம் இடித்துவிடுங்கள் என்று கேட்க வேண்டும். அதற்குப் போராட்டம் நடத்தவேண்டும்” – காந்தன் சிரித்தபடி யே அழுத்திக் கூறினான்.

“ஏன் அப்படியெல்லாம் சொல்லுறீங்க? இதெல்லாம் நடைமுறைக்கு சாத்தியமில்லாத விஷயம்.”

“சுற்று மதில்களை உடையுங்கள் என்று கோரினால்தான் அவர்களது உண்மையான நிறம் தெரியவரும். தெய்வங்களை அவர்கள் தேடிக் கண்டுபிடிக்குமுன்னரே வர்ணாச்சிர தர்மம் என ஜாதிகளை திணித்துவிட்டார்கள். அதன் பின்னரே அவற்றை நிலைநிறுத்தக் கூடிய பெரிய தெய்வங்களின் கோவில்களையும் மதில்களையும் கட்டிவிட்டார்கள். வேறு எந்த மதவழிபாட்டு நிலையங்களிலும் காணமுடியாத சுற்றுமதில்கள் ஏன் இந்து மதக் கோவில்களில் மட்டும் இன்னும் நிலைக்கின்றன.”

“ஆமாம், இப்பொழுதுதான் ஓரளவு புரிகிறது. கிழக்கு மூலையில் கட்டிய கிறிஸ்தவ கோவிலில் புறமதில் எதுவும் கிடையாது...” – புதிய உண்மையைக் கண்டவனாகப் பரமன் சொன்னான்.

“அங்கு மட்டுமல்ல புத்தவிகாரைகள், முஸ்லிம் பள்ளி வாசல்களிலும் கிடையாது. உங்களுடைய இந்தக் கோவில்களிலும் இல்லையே.. – “காந்தன் சிரித்தான்.

“இது ஒரு கோவிலா...” – பரமன் சிரித்தபடி சொன்னான்.

“ஏன் சிரிக்கிறாய். இதுவும் ஒரு வழிபாட்டிடம் தானே. வேளாளரும் வந்து வணங்கலாமே. சுற்று மதில்களில்லையே. தெய்வமென்றால் ஆத்மாவிற்கு, மனதிற்கு அமைதியாவது தரவேண்டும்...”

“ஆமாம்... இல்லாவிட்டால்...”

“தெய்வானை போல பாதிக்கப்பட்டவர், இது உதவுகிற தெய்வமில்லை. சூலத்தால் கொல்லுகிற தெய்வம், இரும்பாலான ஆயுதம் என்று தெய்வானை போலப் பொங்காமலே விட்டு விடுவார்கள்...” – சிரித்தபடி காந்தன் சொன்னான்.

“வீர வைரவரும் எமது மூதாதையர் சார்ந்த வீரனாக இருந்திருப்பாரோ...”

“அப்படியும் இருக்கலாம். இந்த சூலம் என்ற ஆயுதத்தை கண்டுபிடித்தவரையும் இருக்கலாம். இந்தச் சூலத்தால் எதிரிகளிடமிருந்து பாதுகாப்புத் தேடலாம். மிருகங்களையும் வேட்டையாடி உணவு தேடுவதோடு நிலத்தையும் கிண்டி பயிரிடலாம்...”

“சரியாகச் சொன்னீங்க.. இதெல்லாம் என் மூளையில் இதுநாள்வரை படவேயில்லை...”

“உனக்கு மட்டுமல்ல.. பெரும்பாலோருக்கே தோன்றியிராது. எல்லோரும் தெய்வத்தின் சின்னமாக பயபக்தியுடன் சூலத்தைப் பார்க்கிறார்கள் அதனால்தான், உண்மை தெரியாமல் போகும்..”

“இந்தக் கோவிலுக்கு நீங்க எதிரியில்லையே..”

“எதிரி என்றால் நான் வந்திருக்கமாட்டேன். சுற்றுமதில்கட்டிய பெரிய தெய்வங்களுக்குத் தான் நான் எதிரி. இந்த சூலமாகக் காட்சிதரும் வைரவர் சாந்தி தருவதாக, ஏதோ நம்பிக்கையில் பொங்கல் போட்டு வழிபடுகிறீர்கள். இவை தேவையில்லை என்று பெரும்பாலோர் மனதில் படும் காலத்தில் நீங்க கட்டிய இந்தக் குடிசைக்கோயிலைக் கூட நீங்களே பாழடைய விடலாம். அல்லது இடித்தும் விடலாம்...”

“அந்தப் பெரிய கோயில்கள்...” – பரமன் இழுத்தபடி சொன்னான்.

“அவற்றிற்கும் இதே கதி ஏற்படலாம் அல்லது நீங்களே உடைத்துவிடும் காலமும் வரலாம்.”

4

காந்தனின் தாயார் தங்கம்மா இணுவில் கிராமத்தில் மருத்துவ மனைக்கு அண்மையிலே வாழ்ந்து வந்தார். கணவன் தபால் பகுதியில் பணிபாற்றி மாரடைப்பால் மடிந்த பின்னர் கிடைத்த

விதவைப் பென்ஷனில் வாழ்ந்தே பிள்ளைகளை கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் படிக்க வைத்தார். மூத்தவன் அரச சேவையில் சேர்ந்தான்.

திருமணம் முடித்து கொழும்பில் குடியேறிவிட்டான். மூத்த பெண்ணையும் ஊரெழுவில் விவசாயம் செய்பவனுக்கே கட்டிக் கொடுக்க முடிந்தது. இளையவன் காந்தன் கல்லூரிப் படிப்பை முடித்தும் பல்கலைக்கழக நுழைவு கிட்டவில்லை. கல்லூரியில் கற்கும் காலத்திலேயே கம்யூனிஸ்டு கட்சியில் சேர்ந்திருந்தான். அங்கு முழுநேர ஊழியனாகப் பணியாற்றத் தொடங்கினான். ஆயினும் கட்சி சார்ந்தவரோடு அவன் சித்தாந்த ரீதியில் முரண்பட்டே வந்தான். அதனால் கட்சியிலிருந்து ஒதுங்க நேர்ந்தது.

யாழ் கிராமங்களில் கூலி விவசாயிகள் யாவரும் சாதியில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களே. அவர்களை கிராமப்புறப் பாட்டாளிகள் என்பான். அவர்களை அணிதிரட்டுவதில் முன்னின்று உழைத்தான்.

கூலி விவசாயிகளை அணிதிரட்டும் பணிபற்றி காந்தன் பல நூல்கள், கட்டுரைகளையெல்லாம் தேடிப் படித்திருந்தான். அவற்றை ஆங்காங்கே நடைமுறைப் படுத்துவதிலேயே ஆர்வமாக குரும்பைபூர் தெற்குப் பகுதி, செம்பாட்டுக் கிராமத்திற்கும் வந்திருந்தான்.

சாப்பாடு, கைச் செலவு இரண்டுமே அவனது தேவை. இரவில் வீட்டுக்குப் போனால் தாயார் அவனுக்காக பகல் நேரம் ஆக்கிய சோறு இருக்கும். தூக்கம் விட்டு எழுந்து புறப்படும் போதும் பழையது இருந்தால் சாப்பிட்டு விட்டுப் புறப்பட்டு விடுவான். தாயார் புட்டு, இடியப்பம் அவித்துத் தருவதாகச் சொன்னாலும் அதுவரை அங்கு தங்க நேரமிராது. கைச் செலவிற்கும் தாயாரிடமே ஐந்து, பத்து பெற்றுக் கொள்வான்.

அக்கா வீட்டுக்கு அண்மையில் உள்ள ஓரிரு கிராமங்களுக்குச் செல்ல நேரும் போது பசி எடுத்தால் அக்கா வீட்டுக்கு தன் சைக்கிளை ஓட்டிச் சென்று, 'பசிக்குதக்கா என்ன வைத்திருக்கிறாய்?' என்று சமையல் கட்டுக்கே சென்று கிடைப்பதைச் சாப்பிட்டு விடுவான். அக்கா சில்லரைப் பணம் வைக்கும் டின்னைத் திறந்து 'ஐந்து, பத்து எடுத்துக் கொண்டு' சைக்கிள் காற்றுப் போகுது, அம்மா மருந்து வாங்கி வரச் சொன்னா...' என்று ஏதாவது சாட்டுச் சொல்லுவான்.

அக்காவுடனும் காந்தனுக்கு முரண்பாடு ஏற்படத் தொடங்கியது.

"நீ இப்படி ஊர்சுத்திப் போட்டு அம்மா ஆக்கிப் போடுவதை திண்டு கொண்டு எத்தனை நாள் திரியப் போகிறாய். எங்காவது வேலை தேடேன்"

"எங்கே அக்கா வேலை போட்டுக் கிடக்கு ... நான் மட்டுமா... என்னைப் போலவே யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டும் எண்பதினாயிரம் பேருள்ளனர்; ஆண்டுதோறும் பத்து, பன்னிரண்டாயிரம் பேரை சேர்த்துக் கொள்..."

"நீ இங்கே வந்துவிடு... நிலம் செய்யலாம்."

"எங்கே யக்கா நிலம் செய்யலாம். இங்கே போட்டுக் கிடக்கா."

"அத்தான் சொல்லுகிறார், சொந்தத்திலே படித்த பெண்ணுக்கு மாப்பிளை தேடுகிறார்களாம். நீ சம்மதித்தால் கலியாணம் கட்டி அவங்க நிலத்திலேயே விவசாயம் செய்யலாம்..."

"அதுவும் நல்ல கதை தானக்கா" - காந்தன் கேலியாகச் சிரித்தான்.

“இது பகிடியில்லை.. ஏன்ரா சிரிக்கிறாய்?”

“அத்தானை என்னைப் போல இருக்கிற எல்லோருக்கும் பெண்ணும் நிலமும் தேடச் சொல்லக்கா...”

“உனக்கு வேடிக்கையாயிருக்கு, அப்போது இதுக் கெல்லாம் என்ன முடிவு வைத்திருக்கிறாய்?” – அக்கா கேட்டாள்.

“ஒரு நாளைக்கு இந்நாட்டில் புரட்சி வெடிக்கும். அப்போது இருந்து பார்...”

“நீயும் உன் புரட்சியும்...” – அக்கா கேலியாகச் சிரித்தாள்.

சில மாதங்களில் கிராமப்புற பள்ளர் பகுதிகளில் காந்தன் அடிக்கடி வந்து போகும் செய்தி அக்காவின் செவிகளை எட்டியது.

கூலி விவசாயிகளின் நாட் கூலியை முப்பத்தைந்து ரூபாவிற்கு உயர்த்தும் படி கோரிக்கை வைத்து வேலை நிறுத்தம் செய்யப் போவதாக அவர்கள் மிரட்டுவதாக அக்காவிடம் கணவர் கூறியதோடு அவற்றுக்குப் பின்னே காந்தன் நிற்பதாகவும் கணவன் மூலம் அறிந்தாள்.

அன்று காந்தன் அங்கே அக்காவிடம் வந்து சாப்பிடும் போது அக்கா சிறிது கோபத்தை வரவழைத்துக் கொண்டே சொன்னாள்.

“நீ என்னடா எங்க சோத்தைத் திண்டிட்டு எங்களுக்கு எதிராகவே கூலிக் குழப்பம் தொடக்குகிறாயாம்...”

“ஆரக்கா உனக்குச் சொன்னது?”

“உன் அத்தான் தான்...”

“நாட்கூலி இருபத்தைந்து ரூபாவையும் வெறும் தேத்தண்ணியையும் கொடுத்து எத்தனை காலம் அவங்களை ஏமாத்த முடியும்.”

“வெங்காயம் கிண்டுகிற நேரமாகப் பார்த்து கூலிக் குழப்பமென்றால் – வெளி ஊரிலிருந்துதான் கூலி ஆட்களைக் கொண்டு வர நேரும் என்றும் சொன்னார்...”

“அது எல்லாம் நடக்காது பார். அவர்களும் வெங்காயம் கிண்டும் நேரமாகப் பார்த்துத் தான் கோரிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள்.”

“அவர்கள் என்று ஏன் சொல்லுகிறாய்? நீ தான் தூண்டிவிடுகிறாயாம். உரிய நேரத்திலே கிண்டாவிட்டால் எல்லாம் அழுகப் போகுதாம்...”

“அழுகாமலிருக்க அவர்களோடு பேச்சு வார்த்தை நடத்தி கூலியைக் கூட்டிக் கொடுத்து விடலாமே...”

“கேட்பதைக் கொடுத்தால் நட்டமாகுமாம். கொழும்பு மார்க்கெட்டில் ஏற்றமில்லையாம்...”

“அப்படித்தான் எப்போதும் சாட்டுச் சொல்வார்கள்...”

நாட் கூலியை முப்பது ரூபாவாக கூலியை உயர்த்தியதோடு அவ்வேளைப் பிரச்சினை தீர்ந்தது.

ஆனாலும் அக்காவுக்கும், அத்தானுக்கும் அடிமனதில் அந்தக் கறை நீடிக்கவே செய்தது. அத்தான் நேரடியாக காந்தனுடன் கண்டிப்பாகப் பேசாத போதும் அக்காவின் வார்த்தைகளில் அவருடைய நெருக்கடிகளும் தொனித்தன. மற்றைய விவசாயி களும் உங்க மச்சான் வேலை என்று குறையவே செய்தனர்.

இவையாவும் கூட்டு மொத்தமாக, மறைமுகமாகக் காந்தன் மேல் சேறாக வீசப்பட்டது.

அக்காவே சொன்னாள் :

“காந்தன், உனக்கு ஒரு வெள்ளாளப் பெண்ணு கிடைக்கவில்லையா? தாயும் பிள்ளையுமாக செம்பாட்டுப் பள்ளி ஒருத்தியை வைச்சிருக்கிறாயாம்...”

அக்காவின் பேச்சு காந்தனை ஒரு கணம் உலுப்பி விட்டது. தன்னைப் பழி வாங்க இப்படி ஒரு கதையை வேறு சாதிக்காரர் கட்டி விட்டிருக்கிறார்களா என்றும் வியப்படைந்ததோடு ஆத்திரமும் கொண்டான்.

“ஆரக்கா இந்தக் கதையெல்லாம் கட்டிவிட்டது...” கோபத்தோடு கேட்டான்.

“ஊரெல்லாம் பேசுறாங்க. என் காதிலும் விழுந்தது. உன்னைத் தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். கேட்ட நாளிலிருந்து தூக்கமே இல்லை. அத்தோடு அத்தானின் பொச்சரிப்பு வேறு...”

“எல்லாம் வெறும் பொய்யக்கா...”

“அந்தப் பள்ளியின் பேர் தெய்வீயாம். இரண்டு பிள்ளையும் இருக்காம். இதெல்லாம் பொய்யாடா. உனக்கு அவளைத் தெரியுமா? தெரியாதா? அதுக்கு மட்டும் பதில் சொல்லு...”

“தெரியுமக்கா...”

“நீ அங்கே சாப்பிடுவாய்...”

“அதற்காக...”

“இரவில் கூட தங்குவாய்...”

“அதனால் அவளைக் கலியாணம் கட்டப் போகிறேனா... இது என்னக்கா விசர்க்கதை...”

“என்ன விசர்க்கதை. நீ என்னவும் செய்யத் தக்கனியடா, சாதி சனம் பார்க்காமலே கலியாணமும் கட்டுவாய்... இல்லையா...”

“அதற்காக இந்தப் பெண்ணை ஏன் முடிஞ்சு விடுகிறாய்?”

“சாதி சனம் பார்க்காமல் கலியாணம் கட்டக் கூடியனி. ஒரு பள்ளியையும் கட்டுவாய் தானே...” – அக்கா ஆத்திரம் தொனித்துக் கேட்டாள்.

“ஆமாம். அதுக்காக நீ இந்தப் பெண்ணை வைத்து ஏன் கதை கட்டுகிறாய்?”

“ஊர் வாயை என்னால் மூட முடியாது. இனி உன்னாலும் முடியாது. நாளைக்கு ‘அக்கா இந்தா பார். உன் மச்சாள்’ என்று கூறிக் கொண்டு அந்தத் தெய்வானைப் பள்ளியையும் கூட்டிக் கொண்டு இங்கே வரத் தக்கனி...”

“ஏனக்கா இப்படியெல்லாம் பேசுகிறாய்...”

“என் மானமெல்லாம் போய் விட்டது. நீ ஒன்று மட்டும் செய்...”

“என்னக்கா சொல்லு...”

“இந்த வீட்டுப் படியை மட்டும் இனிமேல் மிதிக்காதே. இன்றே போய் விடு ... அம்மா பாவம். இந்தக் கதை காதில் விழுந்தால் கிணத்தில் விழுந்தாலும் விழுந்திடுவா...”

“அம்மா இந்தக் கதையை நீ சொன்னாலும் ஒரு நாளும் நம்பவே மாட்டா. சரி நான் போய் வருகிறேன். நீயும் உன் புருஷனும் உங்க சாதியை வைத்துக் காய்ச்சக் குடியுங்கோ. இது எத்தனைக் காலம் நீடிக்கப் போகிறது என்று பார்ப்போமே...”

கடைசி வார்த்தையாகக் கூறிவிட்டு காந்தன் சயிக்கிளையும் எடுத்துக் கொண்டு வெளியேறினான். சாதிக்காரர் தன்னைப் பழிவாங்கச் செய்த முயற்சி என எண்ணிக் கொண்டான். அது பரமன் குடும்பத்தோடு உள்ள தொடர்பை எவ்விதமும் பாதித்து விடாது, மேலும் பலப்படுத்தும் என்பதையும் அறிவான்.

அக்கா வீட்டிலிருந்து நேரடியாக பரமனின் குடிசைக்கே வந்தான். அவன் அங்கே இல்லை. தெய்வானையே பெண்பிள்ளையின் முடியை வாரிக் கொண்டிருந்தாள். அவனை அறியாது மனம் ஒருகணம் துணுக் குற்றதோடு முன் என்றும் ஏற்படாத குற்ற உணர்வும் ஏற்பட்டது.

“வாங்கண்ணா, என்ன முகமெல்லாம் வாடி வியர்த்துப் போயிருக்கிறது. இருங்க தேத்தண்ணி போட்டுத் தருகிறேனே...”

“சரி. முதலில் கொஞ்சம் தண்ணீர் கொடு...”

குடத்துத் தண்ணீரை ஒரு அலுமினியக் கப்பில் ஊற்றிக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

5

அன்று சனிக்கிழமை காலையில் காந்தன் சார்ந்த கட்சியினர் கூடிய போது காரசாரமான விவாதம் நடைபெற்றது. மொத்தமாக ஏழு பேரே இருந்தனர். ஒவ்வொருவருடைய ஆய்வுப் போக்கும் முரண்பாடாக இருந்ததை காந்தனால் காண முடிந்தது. அதற்குரிய காரணம் இடதுசாரி வலது பக்கம் சார்ந்தவரிடை ஏற்பட்ட அரசியல் குழப்ப நிலை; அது கூர்மையடைந்து வருவது தெற்றெனத் தெரிந்தது.

கிராமப் புறங்களில் ஒதுக்கப்பட்டு, ஒடுக்கப்பட்டு வாழ்பவரே பாட்டாளிகள். அவர்கள் பிச்சைக்காரரல்ல. உற்பத்தியில் ஈடுபட்டு உழைப்பவர். சுரண்டப்படுபவர். எதிரியை இனங்காணக் கூடியவர். காந்தனின் பாட்டாளிகள் பற்றிய இலக்கணம்; அவர்களை அணி திரட்டுவதன் மூலமே புரட்சியை முன்னெடுக்கலாம் என்பதே காந்தனின் கோட்பாடாக இருந்தது.

“நீ சாதியையும் வாக்கத்தையும் ஒன்றாகப் பார்க்கிறாய்...” குலசிங்கம் கூறினான்.

“ஆமாம். ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் சுரண்டப்படும் பாட்டாளிகளாக அவர்களாகவே இருக்கிறார்கள்...”

“அப்போது எமது வாக்கம் என்ன? இங்கேயுள்ள ஏழுபேரிலும் ஒருவர் மட்டுமே ஒதுக்கப்பட்ட சாதியிலிருந்து எமது அணியில் முன் நிற்கிறார்...” – குலசிங்கம் பதில் சொன்னான்.

“நாமெல்லாம் படித்து விட்டு வேலையற்றவர்கள் என்றால் அரைப் பாட்டாளிகளாகப் பார்க்கலாம்...” பாலசிங்கம் கூறினான்.

“புத்தி ஜீவிகள் என்று ஏன் சொல்லக் கூடாது.” -
மற்றொருவன் சொன்னான்.

“அப்படியும் கூறலாம். நமது முக்கிய பணி புரட்சி அரசியலையும் போராட்ட வடிவங்களையும் பாட்டாளிகளிடையே எடுத்துச் செல்வதே ஆகும். முன்னின்று போராடப் போகிறவர்கள் அவர்களே...” - காந்தன் கூறினான்.

“யந்திர உற்பத்தியில் ஈடுபட்டிருக்கும் பாட்டாளிகளா? இங்கே தொடர்ந்து உற்பத்தியில் ஈடுபடுபவரல்ல. நிரந்தர வேலையுற்றவர்கள். மாதத்தில் எத்தனை நாட்கள் கிராமத்தில் வேலை கிடைக்கிறது? உதிரிகளாக ஆங்காங்கே வேலை கிடைக்கும் போது மட்டும் உழைக்கிறார்கள்...” - பாலசிங்கம் சொன்னான்.

“கிராமப்புறப் பாட்டாளிகள் என்ற மாவோவின் வரையறைக்குள் அவர்களை வகுக்கலாம். எவ்வித சொத்து மற்றவர்கள் இவர்கள் பிச்சைக்காரரல்ல. உற்பத்தியில் ஈடுபடுகிறார்கள். எதிரியை இனங்காணக் கூடியவர்கள். இவர்களை ஒன்று திரட்டி புதிய ஜனநாயகப் புரட்சிக்கு இட்டுச் செல்லலாம்.”
ரகுநாதன் இடையிட்டு தன் விளக்கத்தைக் கூறினான். இந்திய நக்ஸல் பாரிகளின் கோட்பாடு அவனது பேச்சில் தொனிப்பதாக குலசிங்கம் உணர்ந்தான்.

“யார் அவர்களது இனங்காணப் பட்ட எதிரிகள்? நிலப்பிரபுக்களா? சீனாவையும் இந்தியாவையும் நினைவில் வைத்து நீ பேசுவதாகத் தெரிகிறது. ஒரே எதிரியை இனங்காண முடியாது. வேளாளர் பலரது நிலங்களில் வேலை கிடைக்கும் போது மட்டும் உழைத்து, நாட்கூலி பெறுகிறார்கள்” - குலசிங்கம் கிராமத்து யதார்த்த நிலையைக் கூறினான்.

“நிலப்பிரபுக்கள் என்று எவரையும் இங்கே இனங்கண்டு கூறமுடியாது. நிலத்தை உற்பத்திச் சாதனமாகக் கொண்டு விவசாயம் செய்யும் வேளாளச் சாதியினர். அவர்களிடமே கூலி விவசாயிகளாக ஆண்களும் பெண்களும் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்திலிருந்து வேலை செய்கின்றனர்...”

ரகுநாதனின் விளக்கத்தை காந்தன் ஆமோதித்தான்.

“இந்தச் சிறு துண்டு நிலங்களில் கிழங்கு, வெங்காயம், மிளகாய், புகையிலை நடுபவர்கள் விவசாய வருமானத்தில் மட்டுமாவாழ்கிறார்கள். ஒரு மகன் கொழும்பில் அரசாங்கத்தில் அல்லது கம்பனியில் வேலை செய்து வீட்டுக்கும் பணம் அனுப்புவான். மற்றொரு மகன் வெளிநாட்டில் உழைப்பான். மகள் கூட வாத்தியராக இருப்பாள். இப்படியான போக்கு பெரும்பாலான வேளாளக் குடும்பங்களில் நிலவும் வேளை அவர்களது வர்க்கத்தை எப்படி வகுக்க முடியும்...” - குலசிங்கம் புதிய வினா எழுப்பினான்.

“நில உடைமையிலும் பார்க்க அவர்களது நிலப்பிரபுத்துவ சிந்தனையும் அதைச் சார்ந்த சாதித் திமிரையும் வைத்தே தனி வர்க்கமாக அவர்களைக் கணிக்கிறோம்...” - ரகுநாதன் அனுபவ பூர்வமாகக் கூறுவது போல இருந்தது.

“அவர்களது அரசியல்தான் என்ன? அதை வைத்தும் வர்க்கத்தைப் பார்க்க முடியாதா?” - குலசிங்கம் கேட்டான்.

“ஆமாம். அதுதானே தெற்றெனத் தெரிகிறதே. வலது பக்க தமிழ் ரகக் கட்சியை முற்று முழுதாக ஆதரிக்கிறார்கள். படித்து விட்டு வேலையற்ற இளைஞர்கள். மேலே படிக்க முடியாத மாணவர்கள் எல்லோரும் அந்த அணியிலேயே நிற்கிறார்கள். விவசாயிகளிடம்

கூலி உயர்வுக் கோரிக்கையை வைத்தால் கொழும்புச் சந்தையில் தமது விவசாய உற்பத்திகளுக்குத் தக்க விலை கிடைப்பதில்லை, உரம் பூச்சிக் கொல்லிகளின் விலை வேறு ஏறுகிறது என்றும் சாட்டுச் சொல்லுகிறார்கள்..." அதுவரை அமைதியாகப் பேச்சுக்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த தர்மலிங்கம் சொன்னான்.

"ஆமாம். அதுவும் உண்மைதான். ஆனாலும் நாமே கூலி உயர்வுப் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து நடத்திக் கொண்டிருக்கிறோம்." - காந்தன் சொன்னான்.

"தேசிய இனப்பிரச்சினை பூதாகாரமான வடிவமெடுத்து வருகிறது அதனுள்ளே நம்ம முயற்சிகளெல்லாம் அமிழ்ந்து போகலாம்..." - தர்மலிங்கம் தன் அச்சத்தைத் தெரிவித்தான்.

"இந்த இன்றைய நிலையிலே தேசிய இன ஒடுக்கு முறையா, சாதி ஒடுக்கு முறையா முதன்மையானது என்பதில் நாம் ஒரு முடிவுக்கு வர வேண்டும்." ரகுநாதன் விவாதத்தை திசை திருப்பினான்.

"உன்னுடைய கருத்தை முதலில் சொல்லேன்..."

ரகுநாதனைப் பார்த்து குலசிங்கம் கேட்டான்.

"ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக சுரண்டப்பட்டு, மனித உரிமைகளே அற்று நம்மிடையே ஒடுக்கப்பட்டு வரும் மக்களது விடிவே முக்கியமானது. இங்கே எம்மை மிதித்துக் கொண்டே பெரும்பான்மைச் சிங்கள இனத்தவர் எம்மை ஒடுக்குகிறார்கள் என்று கூக்குரல் எழுப்புகின்றனர்..."

“நானும் அதையே கூறுவேன். வர்க்கப் போராட்டத்தின் மூலமே சாதி பேதத்தை ஒழித்து சிங்கள உழைக்கும் மக்களுடன் இணைந்து சமுதாயப் புரட்சியை ஏற்படுத்த முடியும். அந்த நோக்கத்துடனேயே நானும் வேலை செய்கிறேன்” -- காந்தன் நாதனுடன் கருத்தியல் ரீதியாக இணைவதாகத் தெரிந்தது.

“நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பும் நிலப்பிரபுக்களும் இங்கே இல்லை என்பதை ஏற்றுக் கொள்கிறோம். பாட்டாளிகளும் முதலாளித்துவ யந்திர உற்பத்தியில் ஈடுபடுபவராகவோ, நிரந்தர உழைப்பில் உள்ளவராகவோ இல்லை. மேலும் நிலப்பிரபுத்துவ உற்பத்தியில் முதலாளித்துவத்தில் உள்ளது போன்ற சுரண்டல் இருக்கமாட்டாது. பண்பாட்டு ரீதியில் தான் பெரிதும் ஒடுக்கப்படுகிறார்கள் என்றே சொல்ல வேண்டும்...” குலசிங்கம் பேச்சை முடிக்கு முன்னரே காந்தன் இடைமறித்துச் சொன்னான் :

“என்ன தோழர் பண்பாடு என்பது மேல் மட்ட அமைப்பு. அடிப்படையான உற்பத்திச் சாதனங்கள் வேளாளர் கையில் அகப்பட்டதாலேயே ஒதுக்கப்பட்டார்கள் என்பதை மறந்து பேசுகிறீர்கள்...”

“நான் மறக்கவில்லை. ஆனாலும் பண்பாடு சார்ந்தவை பலம் பெற்றவையாகவும் சமூகத்தில் காண்கிறோம். இந்தியாவில் கதந்திரத்தின் பின்னர் வாய்ப்புப் பெற்ற சில சமூகங்கள் இன்றும் தனிச் சமூகமாகவே வாழ்வதைப் பார்க்கிறோம். ஒடுக்கப்பட்ட சமூகங்களும் தமது தனித்துவத்தைப் பேணவே முயல்கிறார்கள். அதனாலேயே பண்பாடும் பலம் பெற்றிருப்பதையே கூறவந்தேன்...”

“பண்பாடு அரசியலுக்குக் கட்டுப்பட்டது. சுரண்டலை, சமூக ஒடுக்கு முறைகளை அரசியலாதிக்கம் மூலமே கட்டுப்படுத்த

முடியும்.” - காந்தனின் குரலில் அவனது ஆழ்ந்த நம்பிக்கை தொனித்தது.

“மொழி, இனம், சமயம், பண்பாட்டுச் சின்னங்களைப் பேணவே தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் முதன்மை பெறுகிறது. அப்போக்கை குறிப்பிட்ட நெருக்கடியான வரலாற்றுக் காலகட்டத்தில் தடுத்து விடமுடியாது. அரசியல் போராட்டம் மூலமே இவற்றையும் பேணிக்காப்பாற்ற முடியும் என்ற கருத்து வலுப்பெற்று வருவதையும் நாம் ஒதுக்கிவிட முடியாது...” - தர்மலிங்கம் தன் குரலை தக்க சந்தர்ப்பத்தில் முன்வைத்தான்.

“நாடாளுமன்றத்தில் சிறுபான்மையினராக இருந்து கொண்டு எவ்வாறு அரசியல் போராட்டமாக வோட்டுப் போட்டு வெற்றி பெற முடியும்..” - குலசிங்கம் தன் சந்தேகத்தைத் தெரிவித்தான்.

“அது உண்மைதான். ஆனாலும் அரசியலின் அடுத்த கட்டமான ஆயுதப் போராட்டத்திற்கு அது இட்டுச் செல்லலாம்.” - தர்மலிங்கம் தன் தீர்க்கதரிசனத்தைத் தெரிவிப்பதாகத் தெரிந்தது.

முடிவற்ற விவாதம் தொடர்ந்தது. தமிழரின் இன, மொழிப்பிரச்சனை மக்களிடம் தீவிரம் அடைந்து வருவதை அவர்களால் உணரக் கூடியதாகவும் பேச்சாடல் தொடர்ந்தது. அவர்களால் உடனடியாக எந்த முடிவும் எடுக்கமுடியவில்லை. கூட்டம் தள்ளிப்போடப்பட்டது.

விவாதத்தின் போது குலசிங்கம் கூறிய ஒரு கருத்து காந்தனின் நினைவையும் அழுத்திக் கொண்டிருந்தது.

“பல்வேறு ஒடுக்கு முறைகளுடன் வாக்கச் சுரண்டலுக்கு மேலாக தேசிய ஒடுக்குமுறை, சாதி, இனம், பால், நிற வேற்றுமையை

முன்வைத்து உபரி அபகரிக்கப்படுவதற்கும் எதிராகப் போராட வேண்டியுள்ளது...”

6

அன்று கதிரேச பிள்ளையின் கமத்தில் வெங்காயம் கிண்டும் வேலை இருந்தது. அப்பகுதியிலுள்ள தோட்டங்களிலெல்லாம் வெங்காயம் கிண்டியதும் கொழும்புச் சந்தைக்கு ஏற்றுமதி செய்யும் வேலைகளுக்குக் கிராக்கி இருந்தது.

கதிரேச பிள்ளையின் தோட்டத்து வேலையைப் பொறுப்பேற்ற பொன்னி, தெய்வானையை அழைத்தபோது சிறிது தயங்கினாள். அவர்களது வீட்டுத் தென்னைமரத்திலிருந்து கள் இறக்கச் சென்ற போதே இலட்சுமணன் விழுந்து சாவு ஏற்பட்டதை பொன்னியும் அறிவாள்.

“நீ இன்னும் பழைய கதைகளை நினைவு வைத்திருக்கிறாய் போலிருக்கு. லட்சுமணன் தலையில் எழுதியது அவ்வளவுதான். அவர்கள் தீங்கு எதுவும் செய்யவில்லை. நாங்க கூலிக்கு வேலைக்குப் போகிறோம். அவ்வளவே. இப்படியெல்லாம் கோபம் பாராட்டினால் நாம் பிழைக்க முடியாது..”

பொன்னியின் நியாயத்தைக் கேட்டு தெய்வானையும் வேலைக்குச் சென்றாள். மேலும் நாலு பெண்களை பொன்னியால் சேர்க்க முடிந்தது. பெண்பிள்ளையை அடுத்த குடிசையில் ஆச்சிக்கிழவியிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு பையனை மட்டும் அழைத்து வந்தாள். அவன் மற்றொரு பையனோடு கிணற்றடியில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

பொன்னி விளையாடிக் கொண்டிருந்த பையன்கள் இருவரையும் அழைத்து கிண்டிய வெங்காயங்களை அள்ளிக் குவிக்கும் வேலையைச் செய்வித்தாள்.

கதிரேச பிள்ளையின் மனைவியார் காலைத் தேநீரை அலுமினியக் கேத்திலில் எடுத்து வந்தார். கேத்தில் மூடிமேல் சில தேங்காய் சிரட்டைகள்.

தெய்வானையை அங்கே கண்டதும் கமக்காறிச்சிக்கு ஓரளவு வியப்பு. முதலில் அவளிடமே வந்தாள்.

“என்ன தெய்வி, எங்களோடு கோவமா? பார்த்து வருடத்துக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. லட்சுமணன் தலை எழுத்து அப்படியாகிவிட்டது. எங்க வீட்டுப் பிள்ளை போலவே வந்து மரமேறிப்போனான். அதிர்ஷ்டம் கெட்ட மரம் என்று அந்தத் தென்னைமரத்தையே தறித்துப் போட்டமே தெரியுமா உனக்கு..”

“கேள்விப்பட்டேன்...”

“நீ வேலைக்கு வந்தது சந்தோசம். இந்தா தேத்தண்ணிகுடி...” என்று கூறியபடியே ஒரு சிரட்டையை எடுத்து தெய்வானையிடம் தந்து விட்டு கேத்திலிலிருந்து தேநீரை ஊற்றும்போது சொன்னாள் :

“எங்க வீட்டிலேயே லட்சுமணன் வரும்போது அடிக்கடி தேத்தண்ணி கொடுப்போம். அவன் தேத்தண்ணிகுடித்த, செதுக்கிய சிரட்டை இன்றும் அடுப்பங்கரை இறப்பில் செருகியபடி இருக்கிறது. நீ அல்லது பரமன் எப்போதாவது வருவீங்க என்று பார்த்தோம். ஏனோ வரவில்லை..”

“எப்படியும் அங்கேவர மனகக்குக் கொஞ்சம் கஷ்டமாகத்தானே இருக்கும் கமக்காறிச்சி...”

பொன்னி பதில் கூறியபடி தன்தேத்தண்ணியை மற்றொரு சிரட்டையில் ஊற்றச் செய்தாள்.

“அதுவும் உண்மைதான். ஆனாலும் ஒரு தடவை வந்து பழகிவிட்டால் காலப்போக்கில் மறந்து விடலாம்...”

“தெய்வியின் பெடியனைப் பார்த்தீங்களா? தகப்பன்ரை முகவெட்டு, வெங்காயம் அள்ளிக் குவிக்கிறான்...”

“அவனையும் கூப்பிடு. தேத்தண்ணி கொடுப்பேம்”.

“டே, சகாதேவா இங்கைவா. கமக்காறிச்சி பார்க்க வேணுமாம்..”

அரையில் செம்பாட்டு மண்படர்ந்த துண்டு. வளர்ந்த முடி. தயக்கத்தோடு வந்தான்.

“சரியாய் சொன்னாய். அப்பனைப் போலவே இருக்கிறான்.”

பொன்னி சிரட்டையில் தேநீர் வாங்கி அவனிடம் கொடுத்தாள். அவன் ஆர்வமோடு குடித்தான்.

“தெய்வி ஒரு நாளைக்கு பெடியனையும் கூட்டிக் கொண்டு வீட்டுக்கு கட்டாயம் வரவேணும்.”

“எங்கே கமக்காரனைக் காணவில்லை” – பொன்னி கேட்டாள்.

அவர் சாக்கு வாங்கப் போய் விட்டார். ஈஸ்வரனின் லொறிக்கும் சொல்லி விட்டு வருவார். தெய்வி வந்திருப்பதைக் கண்டால் அவரும் சந்தோசப்படுவார்.

கமக்காறிச்சி பொன்னியிடம் சொல்லி விட்டுப் புறப்பட்டாள். திரும்பும் போது சொன்னாள் :

“மதியம் போல பாணும் தேத் தண்ணியும் கொண்டு வந்து விடுவேன். பொன்னி நீயே பார்த்துக் கொள்...”

“சம்பலும் நேற்றையக் குழம்பு ஏதாவது இருந்தால் கொண்டு வாருங்கோ...”

“கொஞ்சக் கருவாட்டுக் குழம்பு இருக்க வேணும் சூடுபண்ணிக் கொண்டு வாறன்...”

தெய்வானை முன் இருந்த பகைமை சிறிது குறைந்திருப்பதை உணர்ந்தாள். காந்தன் அடிக்கடி சாதித் திமிர் பற்றிய பகைமையுடன் பேசிக் கொள்வான். சிரட்டையில் தேத் தண்ணி என்பதே சாதியின் சின்னமாக சிரட்டை நிலைப்பதை அடிக்கடி காந்தன் கூறுவது அவள் நினைவில் வந்தது; வெள்ளாடிச்சி எத்தனை பத்திரமாக லட்சுமணனது சிரட்டையைப் பற்றிச் சொன்னாள் என்பதையும் எண்ணிப் பார்த்தாள்.

சாதிக்குறைபாட்டை ஒழிப்பது பற்றி காந்தன் அடிக்கடி பரமனுடன் பேசிக் கொள்வதை அவளும் கேட்டிருந்தாள். உயர் சாதியில் பிறந்து நன்கு கல்வி கற்றவன் இப்படியே சாதி முறையை ஒழிக்கப் போராடுவது அவளுக்கே வியப்பாயிருந்தது. அது மட்டுமல்ல, வெற்றுப் பேச்சுப் பேசிவிட்டுப் போகாது சாதிமுறை பாராது தங்கள் குடிசையிலேயே தண்ணீர் குடித்து, சாப்பிட்டுச் செல்வது, நேரமாகி விட்டால் அங்கேயே தூங்கிப் போவது எல்லாமே ஆச்சரியமான சம்பவங்களே. மேலும், இரண்டு வருஷ காலத்தில் எத்தனை மாற்றங்களை அங்கே முன்னின்று செய்து விட்டார்.

சொந்த நிலம் என்று எண்ணக் கூடிய நிலத்தில் குடிசையை மாற்ற முடிந்தது; சிரமமின்றி நமது கிணறு என தண்ணீர் எடுப்பது; எல்லாம் அவரது முன்னீட்டில் நடந்தவையே.

பிள்ளைகளையெல்லாம் பள்ளிக் கூடம் அனுப்ப வேண்டும் என்பதிலும் காந்தன் கண்டிப்பாக இருந்தான். சகாதேவன் படிப்பதற்கு வேண்டிய உதவிகள் எல்லாம் செய்வதாகவும் சொல்லியிருந்தான். காந்தன் முகத்திலே, கழுத்திலே வியர்வையைக் காணலாம். களைத்திருப்பதையோ, கவலையையோ, சோர்வையோ என்றும் காண முடியாது. சிரித்த முகம், உயரம் சிறிது குள்ளமே. தெய்வியின் நினைவில் காந்தனின் உருவம் ஒரு கணம் தோன்றியது,

“என்ன பிள்ளை. எங்கே பரமன்” என்று கேட்டபடி தன் வீடு போலவே குடிசையில் நுழைவான்.

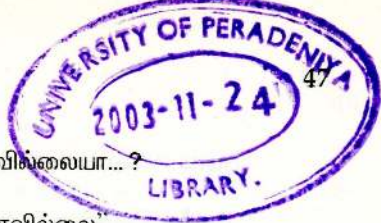
“தேத் தண்ணி தரட்டா...”

“முதலில் தண்ணீர் பிறகு, தேத் தண்ணி போடலாம்...”

“தேவன் வாடா, எங்கே அவள் முத்தி” என்று கேட்டு விட்டு தேவனை அழைத்து அணைத்து விட்டு கதைகள் சொல்லுவான்.

காந்தன் தங்கள் குடும்பத்துக்கு மட்டுமல்ல சமூகத்திற்கே ஒரு பாதுகாப்பாக இருப்பதாகவே எண்ணிக் கொண்டான். அங்கு அவன் பழகுவது பலரது கண்ணைக் குத்துவதையும் அவள் அறிவாள். அவன் உயர் சாதிக்காரரது பகையையும் தேடிக் கொண்டதையும் எல்லோரும் அறிவர்.

சென்றவாரம் கூப்பன் சாமான் வாங்குவதற்கு சங்கக் கடைக்குச் சென்ற போதுமனோஜா தெய்வானையிடம் கேட்டார் :-

“காந்தன் அந்தப் பக்கம் வரவில்லையா...?”

“எட்டுப்பத்து நாளாகக் காணவில்லை”

“அங்கே வந்தால் நான் தேடியதாக ஒரு தடவை பார்க்கச் சொல்லு.

“சொல்லி விடுகிறேன்...”

“மறந்து விடாதே...”

காந்தன் எல்லோருக்கும் முக்கியமானவனாக இருப்பதாகத் தெரிந்து தங்கள் குடிசைக்கு அவன் வந்து போவதைப் பெருமையாகவும் கருதினாள். பரமன் கூட அவர் மேல் எத்தனை மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருக்கிறார்.

இரண்டு நாட்களின் முன்னர் பொன்னி மற்றோர் தோட்டத்திற்கு வெங்காயம் கிண்ட அழைத்துச் சென்றிருந்தாள். அங்கும் மற்றப் பெண்கள் காந்தனைப் பாராட்டியே பேசினர். நாள் கூலியை உயர்த்துவதில் வெற்றி கிடைத்ததிலும் அவனது முயற்சியின் பங்கு இருக்கவே செய்தது.

தென்னை மர நிழலில் இருந்து அன்று சிரட்டைத் தேநீரில் தொட்டு, பாணைச் சாப்பிடும் போது மக்கிக் கிடங்கடியிலிருந்து வந்த பெண், தெய்வானையின் வயதை எட்டியவளே தனிமையில் சாவதானமாகக் கேட்டாள்.

“அந்த வெள்ளாளப் பெடியனை நீ வச்சிருக்கிறாய் என்று பேசிக்கிறாங்கள். உண்மையா தெய்வி...”

“கம்மா கதைப்பாங்க; அப்படி எதுவுமில்லை”

“அங்கே இரவில் கூட தங்குவாராம்...”

“சில வேளைகளில் ராத்திரியில் பேச்சு வார்த்தைகள் முடியாவிட்டால் அண்ணாவோடு நிலத்திலேயே படுத்து விட்டு காலையில் எழுந்து போய் விடுவார்...”

“நீயும் புருஷனைப் பறி கொடுத்து வருஷக்கணக்காய் இருக்கிறாய். சாதிக்கார இளம் பெடியன் வந்து போகிறான். ஆசை சீசை வராதா...”

தன்னுடைய உணர்வை வைத்தே ஒளிவு மறைவின்றி நெருங்கிய தோழி போலப் பேசியபடி அப்பெண் சிரித்தாள்.

“அவங்க கட்சிக்காரங்க. வெறும் பேச்சு மட்டுமல்ல ஒழுக்கமாகவும் இருப்பாங்க என்று அண்ணா சொல்லுவார். எனக்கு ஆசை இருந்தாலும் நானாகப் போய் அவரைக் கெடுக்கப் போக மாட்டேன். ஊரிலே எதுவும் கதைப்பாங்க. அதைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை...”

தெய்வானை தன்மனதைத் திறந்து அவளிடம் சொன்னாள். அவளது பேச்சை முற்று முழுதாக ஏற்றுக் கொள்பவளாக அவள் சொன்னாள்.

“எப்படியும் நீ அதிர்ஷ்டக் காரியடி, படிச்ச வெள்ளாளப் பெடியன். உங்க வீட்டுக்குத்தானே வந்து போகிறான். சாப்பிடுகிறான், இரவில் தங்கிப் போகிறான்.”

“என் பிள்ளைகளோடும் பற்றுப் பாசம் வைத்துப் பழுகுகிறார்.”

“உனக்குப் பெருமை தான்...”

அந்த உரையாடல் நினைவு வந்ததும் தெய்வானை உள்ளூறச் சிரித்துக் கொண்டாள்.

நண்பகல் வெய்யில் அடித்தது. முந்தானை சேலையை தலையில் போட்டுக் கொண்டே வெங்காயத்தைச் சிண்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

அதுவரை கதிரேசபிள்ளை வரவில்லை. கமக்காறிச்சியே ஒரு கையில் கூடையில் பாணும் மறு கையில் அலுமினியக் கேத்திலுமாக வந்து கொண்டிருந்தார். தூரப் பார்வையில் கண்டதும் பொன்னி யாவரையும் கிணற்றடித் தென்னை மர நிழலுக்கு வரும்படி கூறி முன்னே நடந்தாள். தெய்வானை சகாதேவனையும் கூட்டிக் கொண்டு பின்புறமாக நடந்தாள். அவ்வேளை சகாதேவன் தாயைப் பார்த்துக் கேட்டான் :

“என் ஆச்சி வீட்டிலேயே அலுமினியப் பேணியில தேத்தண்ணி குடிக்கிறோம். இங்கே சிரட்டையில் தருகிறாங்கள்...”

7

யாழ்ப்பாணத்தில் நிலைமைகள் வேகமாக மாறத் தொடங்கின. அவற்றுக்குப் பின்புறமான காரணங்களை தர்மலிங்கம் காந்தனிடம் நிரைப்படுத்தி நினைவூட்டினான்.

உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டை பொலிசார் தாக்கிய போது மின்கம்பிகளை அறுத்து விழுத்தியதால் எழுவர் கொல்லப்பட்டனர். அதையொட்டி யாழ் நகர மேயர் துரையப்பா தீவிரவாத இளைஞர்களால் கட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

அதைத் தொடர்ந்து இளைஞர் அணி இயக்கம் சார்ந்த சிவகுமாரன் பொலிசாரைத் தாக்க முயன்றான். கோப்பாய் பொலிசாரின் கைகளில் சிக்கியதும் சைனயிட் பில்லை விழுங்கி யாழ் ஆக பத்திரியில் மரணமடைந்தான். அவனது மரணம் இளைஞர்களை கிளர்ந்தெழுச் செய்தது. யாழ் என்றும் கண்டிராத மிகப் பெரிய ஊர்வலம் ஊரும்பிராய் கிராமத்தில் நடைபெற்றது. நூற்றுக்கணக்கான இளைஞர்கள் பெருவிரலை வெட்டி இரத்தத் திலகமிட்டு அவனது கோட்பாட்டை நிறைவேற்றுவதாக உறுதி மொழி எடுத்தனர்.

தீவிரவாதிகள் என பொலிசார் இளைஞர்களைக் கைது செய்து சிறையில் அடைந்து வதை செய்தனர்.

கூட்டாட்சியை கோட்பாடாகக் கொண்டிருந்த தமிழரசுக் கட்சியினர் யாழ் வட்டுக்கொட்டையில் 1976ல் கூடி தனித்தமிழ் ஈழம் என்ற குரலை முதன் முதலாக முன் வைத்தனர்.

1977ல் நடைபெற்ற தேர்தலில் தமிழரசுக் கட்சியினர் இலங்கை வட கிழக்குப் பகுதியில் பெரும்பான்மையினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டனர். ஆயினும் இளைஞர்களின் தீவிரப் போக்குகளை அவர்களால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

தனித்தமிழ் நாடு எனக் கேட்ட தமிழரசுக் கட்சியினர் மாகாண சபை கவுன்சில்கள் அமைப்பதை ஏற்றுக் கொண்டனர்.

இச்செய்தி இளைஞர்களை ஆத்திரமடையச் செய்தது.

மாகாணசபை தேர்தலையொட்டி சிங்கள அரசியல் தலைவர்களே யாழ் வந்து தேர்தலில் தில்லுமுல்லுச் செய்தனர்.

யாழ் பொது நூலகம் எரிக்கப்பட்டது. யாழ் பாராளுமன்ற உறுப்பினரான போகஸ்வரனின் வீடு தீக்கிரையாக்கப்பட்டது.

விடுதலை இயக்க இளைஞர்கள் நீர்வேலி மக்கள் வங்கிப் பணத்தை சூறையாடினர்.

பொலிசார் தீவிரவாதிகள், பயங்கரவாதிகள் என இளைஞர்களைக் கைது பண்ணி வதை செய்யத் தொடங்கினர்.

காந்தன் சார்ந்த குழுவினர் கிராமப்புறப் பாட்டாளிகளிடம் பணியாற்றுவதிலும் பிரச்சனைகள் எழவே செய்தன. அவர்களது இயக்கம் சார்ந்தவரிடையே முரண்பாடுகள் ஏற்படத் தொடங்கின.

தமிழர்களிடையான உழைக்கும் வர்க்கப் பாட்டாளிகள் சிங்களப் பாட்டாளிகளுடனும் மலையகத்தில் வாழும் மிகப் பெரிய பாட்டாளிகளுடனும் இணைந்து புதிய ஜனநாயகப் புரட்சியை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பது காந்தனின் கோட்பாடாகும்.

குலசிங்கம் சார்ந்தவர் இலங்கையின் தொழிற் சங்கங்கள் யாவும் இனரீதியாகப் பிரிந்து விட்டதால் தமிழ் ஈழத்தில் மட்டும் பாட்டாளிகளின் புரட்சியே முதன்மையானது எனக் கூறினர்.

தர்மலிங்கம் சார்ந்தவர் அனைத்து வர்க்கங்களும் இணைந்த தேசிய விடுதலைப் போராட்டமே முதன்மை பெற்று வருகிறது, ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினரையும் அத்துடன் இணைந்து போராட்டத்தை முன் எடுத்துச் செல்ல வேண்டும் எனக் கூறினர். முன்னைய ஐக்கிய நிலைகளிலிருந்து தமது இயக்கத்தில் பிளவுகள் ஏற்பட்டு வருவதை காந்தன் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

முன்னர் போன்று கட்சியாகக் கூடி நடத்திய அரசியல் விவாதங்கள் பயனளிக்கவில்லை. பின்னர் கூடுவதாக, கட்சியினர் கூட்டம் தொடர்ந்து ஒத்தி வைக்கப்பட்டது. சிலர் கட்சியை விட்டு ஒதுங்கத் தொடங்கினர்

காந்தன் அன்று தர்மலிங்கத்தைக் கண்டுபேச நேர்ந்த போது முரண்பாடுகள் தெற்றெனத் தெரிந்தன.

காந்தன் ஒவ்வொரு பிரச்சனையையும் தமிழர் சிங்களவர் என்ற இன பேதம் பார்க்காது பொதுமையாகவே பார்த்தான். விவாதித்தான்.

உயர் கல்விக்கு தமிழ் மாணவருக்கு வாய்ப்புக் குறைந்து விட்டதென்றால் பெரும்பான்மையான சிங்கள மாணவருக்கும் வசதிகள் இல்லாது போய் விட்டது என புள்ளி விபரங்களுடன் காந்தன் பேசுவான்.

“தரப்படுதல் முறையில் தமிழ் மாணவருக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பல்கலைக்கழக மருத்துவ, தொழில் நுட்பக்கல்விக்கு நுழையும் இடங்களைப் பறித்துச் சிங்கள மாணவருக்கு சிங்கள அரசு வழங்குவது அநீதியில்லையா?” – தர்மலிங்கம் காந்தன் கூற்றுக்கு மறுப்பாகத் தெரிவித்தனர்.

“ஆமாம். அநீதிதான். இதன் மூலம் அரசு சிங்கள மாணவருக்கு சலுகை செய்து தருவதாக ஏமாற்றுகிறது. ஒரு லட்சத்துப் பத்தாயிரம் சிங்கள மாணவர் உயர் கல்விக்கு போட்டியிட தமிழ் மாணவரின் 800 இடங்களைப் பறித்துச் சிங்கள மாணவருக்குத் தருவதால் பிரச்சனை தீர்ந்து விட்டதா? சிங்கள மாணவரும் இவ்வாறு ஏமாற்றப்படுகின்றனர். தமிழ் மாணவர்களின், தமிழர்களின் பகையைச் சிங்கள அரசு தேடுகிறது. இந்தப் போலி ஏமாற்றுகளை நாம் அம்பலப்படுத்த வேண்டும். அதை விட்டு விட்டு நாட்டைப் பிரிப்போம் என்று இயக்கம் நடத்துவதை நான் ஏற்கத் தயாரில்லை. புதிய ஜனநாயகப் புரட்சி மூலமே பரவலாக உயர் கல்விக்கு இன

பேதமின்றி சாதி மத பால் பேதமின்றி வாய்ப்புகள் ஏற்படுத்த முடியும். நாம வடகிழக்கில் வாழும் இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் பற்றி மட்டுமே நீதி பேசுகிறோம். மலையக இலங்கைத் தமிழ் இளைஞர்கள் பற்றியும் இயக்கத்தவர் கவலைப்படுவதாகத் தெரியவில்லை” – காந்தன் தன் தர்க்க ரீதியான விளக்கத்தைக் கூறினான்.

“இந்த நியாயங்களை இளைஞர்கள் ஏற்கத் தயாரில்லை. அரசு வேலைகளில் ஒதுக்கப்படுவதோடு வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்திலும் தமிழ் இளைஞர்கள் மோசமாகவே பாதிக்கப்படுகிறார்கள்” – தர்மலிங்கம் புது நீதி பேசினான்.

“சிங்கள இளைஞர்களிடையேயும் இதே நிலைதான் நீடிக்கிறதே. உழைப்பவர் குடும்பத்தவரை மட்டுமல்ல வேலையில்லாதவர் உறவினர்களையும் காப்பாற்ற நேரிடுகிறது. அதனால் வாழ்க்கைத் தரம் குறைவதோடு வறுமையும் நீடிக்கிறது.”

“அதனாலே தான் அவர்களே 1971ல் ஆயுதம் எடுத்து போராடினார்களே...?”

“அது தானே தோல்வியில் முடிந்ததே. அதற்கு போராடியவரின் சாதியும் ஒரு காரணம். அதை நாம் மறந்து விடப்படாது.”

“மீண்டும் அவர்கள் அரசுக்கும் கொய்கம உயர் சாதியினருக்கும் எதிராக ஆயுதம் எடுக்கத்தான் போகிறார்கள்...”

“தமிழ் இளைஞர்களும் ஆயுதம் எடுக்கலாம். அது நாட்டைப் பிரிப்பதற்காக இருக்கப்படாது. அது சாதி வேறுபாட்டையும் ஒழிக்கக் கூடிய புதிய ஜனநாயகப் புரட்சிக்காக இருக்க வேண்டும்...” – காந்தன் அழுத்திக் கூறினான்.

“இன்றைய யதார்த்த நிலையை மறந்து நீ கற்பனையாகப் பேசுகிறாய்? என் கோட்பாட்டை மாற்றமாட்டேன்.”

“நீ கற்பனையில் மிதக்கிறாய். தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் முதன்மை பெறப் போவதைப் பொறுத்திருந்து பார். சிவகுமாரின் தியாகம் அதன் முதற்படி”

“ஆமாம். பார்ப்போமே...”

“இப்பொழுதே நீ மட்டுமல்ல நாமகூட ஒரே புரட்சி பற்றிப் பேச முடியாத நிலை வருகிறது. நீ கூட இங்கே புரட்சி பேசிக் கொண்டு பணியாற்ற முடியாத நிலை வளர்ந்து வருகிறது.”

காந்தனால் தர்மலிங்கத்தின் கூற்றை ஓரளவு உணர முடிந்தது. பணியாற்றிய கிராமங்களில் பேரினவாத சிங்களவரின் ஏஜெண்டு என அவன் கேலி பேசப்படுவதையும் அறிவான். அக்குரல் நடுத்தரவர்க்க வேளாள இளைஞர்களிடமிருந்தே வருவதையும் கண்டான். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களிடமிருந்தல்ல; தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தவரில் கல்வியறிவு, அரசியலறியுள்ளவர் சாதி ஒடுக்கு முறைப் போராட்டமே முதன்மையான முரண்பாடு எனக் கூறிவந்தனர். ஒடுக்கப்பட்டவரிடையே முற்போக்கணியில் போராடிய எழுத்தாளர் டானியலும் அக்கருத்தையே கொண்டிருந்தார். நேரடியாகப் பேசியும் வந்தார்.

“தமிழர் பரம்பரையாக வாழ்ந்து வந்த பகுதிகளில் சிங்களவரைக் குடியேற்றுகிறார்களே. அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா?” - தர்மலிங்கம் காந்தனைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“அதிலே என்ன தவறு? சிங்களவர் வாழும் பகுதியிலேதான் குடிசை நெருக்கடி. மலையகப்பகுதி யெல்லாவற்றையும் வெள்ளைக்காரர் பெருந் தோட்டப் பகுதியாக்கி தேயிலை, ரப்பர் நடுகை மூலம் நாட்டை ஆக்கிரமித்துச் சுரண்டிருந்தனர்...”

“அதற்காக...” தர்மலிங்கம் இடைமறித்துக் கூறினான்.

“இலங்கையின் வடகிழக்குப் பிரதேசம் இலங்கையின் மூன்றில் ஒரு பகுதியாகும். குடித்தொகைக் கணக்குப் படி பார்த்தால் தமிழரும் முஸ்லிம்களும் மொத்த குடித் தொகையில் வடகிழக்கில் 15 சதவீதமாகவும் இல்லையே. இது தவிர மலையகத் தமிழர் மத்திய பகுதியிலுள்ள பெருந்தோட்டங்களில் ஏற்கெனவே வெள்ளையரால் குடியேற்றப்பட்டு வாழ்கின்றனர். அவர்களில் பாதிப்பங்கினருக்கு பிரஜா உரிமை இல்லை என்பது வேறு விஷயம். மேலும் வட கிழக்கில் வாழ்ந்த இலங்கைத் தமிழர் கொழும்பு, சிலாபம், புத்தளம் போன்ற பகுதிகளில் குடியேறி வாழவில்லையா?” – காந்தன் தன் நடுநிலை நியாயத்தைக் கூறினான்.

“உன்னுடைய இந்த விதண்டாவாதமெல்லாம் இனிமேல் எடுபடப் போவதில்லை. சிங்களப் பகுதியில் தமிழர் வாழ்வது போல தமிழ் பகுதியில் தமிழ் பேசும் முஸ்லிம்களும் தற்போது குடியேறிய சிங்களவர் மட்டும் வாழலாம் என கூட்டாட்சி வேண்டிய தமிழரசுக் கட்சியே தனித்தமிழ் நாடு தான் தமது கோரிக்கை எனப் பிரகடனம் செய்து விட்டதே...” – தர்மலிங்கம் பதில் கூறினான்.

“அது ஒரு தீவிரவாதப் போக்கே. தமிழரின் வோட்டைப் பெறுவ தற்காக முன் வைக்கப்பட்ட குரல். இவ்வெற்றுக் குரல் மூலம் தனித்தமிழ் நாடு பெற்று விடலாம் என்பது வெறும் கற்பனை...”

“அதைத் தெரிந்த இளைஞர்களே ஆயுதப் போராட்டத்தை முன் வைத்துப் பேசுகிறார்கள்”

“வெறும் பேச்சால் எதுவும் நடைபெறப் போவதில்லை. இதை அறிந்தே அரசும் களையெடுக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது.”

“எங்களைப் போன்றவரும் தீவிரவாத இளைஞர்களால் களையெடுக்கப்படலாம். சிலகாலம் ஒதுங்கி வாழ்வதுதான் நல்லது என நான் கருதுகிறேன்.”

“என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுகிறாய்?”

“தற்காலிகமாக எங்காவது இடம் பெயர்ந்து பணியாற்ற முயலலாம். இந்தப் பகுதியில் உங்க கோட்பாடுகள் தற்போது ஏற்றுக் கொள்ளப்படப் போவதில்லை. அத்தோடு ஆபத்தாகவும் முடியலாம்.”

தர்மலிங்கம் காந்தனுக்கு அறிவுரை கூறினான். காந்தனும் தீவிரமாகச் சிந்திக்கத் தொடங்கினான். தங்கள் இயக்கக் கோட்பாடுகளுக்குப் பின்னடைவு ஏற்படுவதை உணர்ந்து சிலகாலம் ஒதுங்கி வாழலாம் எனவும் எண்ணத் தொடங்கினான். மற்றும் தோழர் சிலரும் காந்தனின் எண்ணத்தை ஏற்க முனைந்தனர்.

8

காந்தன் யாழ் நகரைவிட்டு பரந்தன், கிளிநொச்சிப் பகுதியில் விவசாயிகளிடையே இயக்கப் பணி செய்வதற்குத் தீர்மானித்தான்.

தனது தலைமைப் பீடமாக ஒட்டுகட்டான் கிராமத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தான். அங்குள்ள சில இடது சாரி சிந்தனையுள்ள

இளைஞர்கள் ஒரு சிறு வீட்டை காந்தன் தங்குவதற்கும் ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். அந்தச் சிறிய வீடு இருந்து எழுதுவதற்கும் படிப்பதற்கும் தேவை ஏற்படும் போது சமைத்துண்பதற்கும் வாய்ப்பாக இருந்தது.

யாழ்ப்பாணக் குடா நாடு போல சாதிப் பிரிவுகளும் ஒடுக்கு முறைகளும் அத்தனை வெளிப்படையாக அப்பகுதிகளில் இருக்கவில்லை. ஆயினும் கூலி விவசாயிகளை அணிதிரட்ட வந்த இடத்தில் அரை உடமை விவசாயிகளும் நடுத்தர விவசாயிகளுமே பெரும்பாலும் உதவிகளுக்கு அவனை அணுகினர். கூலி விவசாயிகள் பல்வேறு இடங்களிலிருந்து உழவு, நாற்று நடுதல், களை பிடுங்கள், அறுவடை வேளைகளில் ஆங்காங்கே வந்து சென்றனர். பெரும்பாலும் இதே காலங்களில் நடுத்தர விவசாயி ஒருவருக்கு மற்றவர் உதவியாயிருந்தனர்; கூட்டுழைப்பாளராக குடும்பத்தவர் யாவருமே வயல்களிலே வேலை செய்தனர். சிறு துண்டு நிலங்களில் பயிரிடுபவர் அறுவடை காலங்களில் கூலி விவசாயிகளாகவும் வேலை செய்து வந்தனர்.

காந்தன் அங்கு அறிமுகமாகிய சில மாதங்களில் அணுகியவர் யாவருக்கும் உதவி வந்தான். கிராம சேவகர், உதவி அரசாங்க அதிபர், விவசாய அபிவிருத்தி சார்ந்த உத்தியோகத்தர் யாவரிடமும் சென்று ஏழை விவசாயிகளுக்குக் கிட்டக் கூடிய சலுகைகளைப் பெறுவதிலும் உதவி வந்தான்.

மாதம் ஒரு தடவையாயினும் இணுவில் கிராமத்திற்குச் சென்று தாயாரைப் பார்த்து வந்தான். ஒட்டுகட்டான் செலவுக்கும் ஒரு பங்கு தாயிடமே பெற நேர்ந்தது. தாயாருக்கு அண்ணன் அனுப்பும் பணமும் உதவியாயிருந்தது. அவன் மற்றவர் அலுவலாகக் கொழும்புக்குச்

செல்லும் வேளை அண்ணனுடன் தங்குவான். நேரடியாகப் பணம் கேட்பதில்லை. அவராகத் தருவதைப் பெற்றுக் கொள்வான்.

“இவன் இன்னும் தானாக உழைத்து வாழத் தெரியாது தன் மானமில்லாது ஊரார் பணத்தில் வாழ்கிறானே. வெட்கமில்லாதவன்” என அண்ணா திட்டுவார் என்பதை அறிவான். அவர் தானும் தன் குடும்பமும் வாழ்ந்தால் போதும் என்ற சுயநலவாதி என காந்தன் மனதுள் கருவிக்கொள்வான். தாயாரை தன்னுடன் வந்து ஒட்டு சுட்டானில் இருக்கும்படி காந்தன் வேண்டுவான்.” போடா போ. நான் இந்த வீட்டிலேயே சாக வேணும். வீட்டை விட்டு வர மாட்டேன்” என தாயார் சொல்லி விடுவார்.

தாயாரிடம் வரும் வேளை இரவில் மட்டும் செம்பாட்டுக் கிராமம் சென்று பரமன், தெய்வானை, பிள்ளைகள், கதிரன் ஆகியோரைப் பார்த்து வருவான். ஆலோசனைகள் கூறுவான். அவ்வளவே. அங்குள்ள இளைஞர்களுடன் ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளை அவர்கள் நன்கு அறிவர். அவர்களுக்கு அஞ்சி யாழ் நகரைவிட்டு பரந்தன், கிளிநொச்சி, முல்லைத் தீவுப் பகுதிகளுக்கு செல்ல நேரிட்டது தன் கோழைத்தனமா எனவும் எண்ணிப் பார்ப்பான். அல்லது தமது கோட்பாட்டின் தவறா, தற்காலிக பின்னடைவா எனவும் சிந்திப்பான்.

தங்கள் கோட்பாடோடு இணைந்து வருடக்கணக்காகப் பணியாற்றிய தர்மலிங்கம் தேசீய இனப்பிரச்சினையே முதன் முரண்பாடாகத் தீர்க்க வேண்டியது எனக் கூறியது மட்டுமல்ல, இளைஞர் இயக்கத்தில் இணைந்ததும் அவனைச் சிந்திக்கத் தூண்டியது.

கடைசியில் தர்மலிங்கத்தைக் கண்டவேளை நடைபெற்ற காரசா ரமான விவாதமும் அடிக்கடி காந்தன் நினைவில் வரும்.

“காலனி ஆதிக்கம் என்பது மேல் நாட்டார் திணித்த ஆட்சி முறை என்று மட்டும் சொல்லிக் கொண்டே வெள்ளையனைத் திட்டிக் கொண்டிருக்க முடியாது. இங்கேயுள்ள கறுத்தச் சிங்களவரே தமிழர் நிலங்களை அபகரிப்பதோடு காலனியாட்சி நடத்தி வருகிறார்கள்” - தர்மலிங்கம் காலனியாட்சிக்குப் புது விளக்கம் கூறினான்.

“என்னப்பா பாட்டாளி, வர்க்கப் புரட்சி பேசிவிட்டு இப்போது இப்படிப் பேசுகிறாயே” - காந்தன் கண்டித்தான்.

“தேயிலை, ரப்பர் தோட்டங்களைப்பார். முன்னர் வெள்ளையர் நாட்டையும், மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளரையும் சுரண்டினார்கள். இன்று கறுத்த முதலாளிகளே அங்கே கொள்ளையடிக்கிறார்கள்”

தேசிய இனப் பிரச்சினை பூதாகாரமான வடிவம் எடுத்து வளர்வதை காந்தனால் யாழ் பிரயாணத்தின் போதெல்லாம் ஆங்காங்கே காண்பவர் மூலம் அறியக் கூடியதாக இருந்தது. இவ்வேளையில் எத்தகைய பணி ஆற்றுவது? வெள்ளத் தோடு போக முடியாது. எதிர்த்தும் நீந்த முடியாது. தற்காலிகமாக ஒதுங்கி நிற்பதா என்பதும் மனதில் அலையாக எழுவதுண்டு.

தெய்வியைக் காணும் வேளை வாஞ்சனையுடன் கேட்பாள் :

“எப்படியண்ணா சாப்பாடுகொளல்லாம், ஆராவது உதவுகிறார்களா? இந்தப் பிள்ளைகளை வளர்த்தெடுக்க வேண்டியுள்ளது. அல்லது நானே வந்து சமைத்துத் தந்து உதவியாயிருப்பேன்.”

“சாப்பாடெல்லாம் எங்களுக்கு அத்தனை பிரச்சனையில்லை”

பெண்களெல்லாம் அன்புவைக்கும் ஆண்களின் சாப்பாட்டைப் பற்றியே கவலைப்படுவதும் அவனுக்கு விசித்திரமாக இருந்தது. தாயாரும் என்ன கோபதாயம் இருந்தாலும் அவன் மேலே அதிக பாசம் வைத்திருந்தார். கண்டதும் கேட்பார்.

“என்னடா ஒழுங்காகச் சாப்பிடுகிறாயா? போகிற இடத்தில் எங்காவது ஒரு பெண்ணைப் பிடித்தாலும் சமைத்துப் போடுவாளே”

“அதுதானே செம்பாட்டுத் தெய்வி இடையிடை சாப்பாடு தந்தாள். அவளை நான் வச்சிருக்கிறேன் என்று வீட்டுக்கு வராதே என உன் மூத்த மகளே சொல்லி விட்டாளே”

“அது தானே இப்படி உன்னைப் பற்றிக் கதை கட்டிய தாலை தான் என் வீட்டையே வர வேண்டாம் என்று அவளிடம் நானே சொல்லி விட்டேன்.”

தாயார் பதிலாகச் சொன்னார்.

எப்படியானாலும் பெண்கள் தமது குலத் தொழில் போல சமைய லையும் வீட்டு வேலைப் பிரிவினையும் விட்டு விட மாட்டார்கள், வீட் டோடு ஒட்டிக் கொள்வார்கள் என நினைத்துக் கொண்டான். தாயார் கூட அந்த வீட்டை விட்டு வெளியேறத் தயாராக இல்லை. இங்கேயே நான் சாக வேணும் என்றும் சொல்லிக் கொள்வார்.

அவனது சாப்பாடு பற்றியே தாயாரும் கவலைப்படுவாள், கண்ட வீடுகள், கடைகளெல்லாம் சாப்பிட்டுத் திரிகிறானே எங்காவது ஒரு பெண்ணைக் கட்டிக் கொள்வானாயின் சமைத்துப் போடுவாள் என்று எண்ணுவது மட்டுமல்ல காந்தனிடமும் அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வாள்.

நிரந்தர வருமானமுள்ள தொழில் இல்லை என்பது மட்டுமல்ல தன் சுதந்திரத்தையும் பரந்த சமூகப்பார்வையையும் கலியாணத்தோடு கட்டிவைக்க நேரும் என்பதையும் காந்தன் எண்ணாமலில்லை.

யாழ் நகரில் ஒரு நாளுக்கு மேல் அவன் தங்குவதில்லை. ஒட்டு சுட் டானுக்குத் திரும்பி விடுவான். பரந்த இடம். சயிக்கிளில் செல்வது கஷ்டமாக இருப்பின் பஸ்ஸில் அல்லது மினிவானிலேயே செல்வான். இடையிடை ஆங்காங்கே நடைபெறும் இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கு அழைப்பார்கள். அரசியலில் அங்கு ஒதுக்கப்படுவதை காந்தனால் தரிசிக்க முடிந்தது.

தேசிய இனப் பிரச்சினை முதன்மையாகி அங்கும் ஒலித்தது. காந்தனின் இடது சாரிப் போக்கை பெரும்பாலோர் அறிந்திருந்தனர். அவனோடு அவர்கள் முரண்படவிரும்பவில்லை. ஆயினும் அவர்களது அரசியலில் கோட்பாடுகளை காந்தன் சார்ந்த அரசியல் குழுவினரே அவனுடன் விவாதிப்பார்.

காந்தனது வீட்டிலேயே அரசியல் கலை இலக்கிய விவாதங்கள் பெரும்பாலும் மாலையில் ஆரம்பமாகி ஒன்பது பத்து மணி மேலும் நீடிக்கும். அவ்வேளை தேநீர் வழங்கப்படும். விறகு எரிந்து கொண்டிருக்கும் அடுப்பில் சிறு அலுமினியப் பாத்திரத்தில் தண்ணீர் கொதித்துக் கொண்டிருக்கும். தேயிலையை அதில் போட்டு வடித்து வழங்குவான். சீனி தாராளமாகக் கிடைக்காது. சிறிதாக எடுத்து உள்ளங்கையில் போட்டு உதட்டால் தொட்டு தேநீரைப் பருகுவார்.

நண்பகல் சமையலில் மிஞ்சிய சோற்றை இரவில் எஞ்சிய பருப்போடு சாப்பிடுவான். அல்லது பாணும் பருப்பும் தான். அவனது

சாப்பாட்டிற்கு அடுத்த வீடெங்காவது ஒழுங்கு செய்ய வேண்டும் என அங்குள்ள அரசியல் நண்பர்கள் சிந்தித்தனர். அடுத்த வீட்டில் சீதேவியும் பையனும் குடியிருந்தனர். அவர்கள் மலையகத்திலிருந்து வந்து குடியேறியவர். சீதேவியின் கணவன் மாரியப்பனே முதலில் அங்கு வந்திருந்தான். மலையகத்திலும் இனப்பகை மூண்ட வேளையில் இரத்தினபுரியில் அவன் வேலை செய்த பெருந்தோட்டமும் பாதிக்கப்பட்டது.

மலையகத்தில் நிரந்தர வேலையும் கிடையாது கஷ்டப்பட்ட வேளை வடக்கிலுள்ள கிராமங்களில் குடியேறிய பயிர் செய்யலாம்; கூலி உழைப்பும் கிட்டும், சிங்களக் காடையரிடமிருந்து பாதுகாப்பும் உள்ளது என ஆங்காங்கே வந்து விவசாயக் கூலியாக வயலுள்ளவரின் காவலராக, தரிசு நிலங்களை செம்மைப் படுத்துபவராக உழைத்து வந்தனர்.

சீதேவியையும் பையனையும் தன் பெற்றோருடன் விட்டு விட்டு மாரியப்பனே முதலில் கிளிநொச்சிக்கு வந்து அறுவடைவேளை கூலி விவசாயியாக உழைத்து வந்தான். வேலை கிடைக்கும் இடமாக இடம் பெயர்ந்து ஒட்டு சுட்டானுக்கு வந்திருந்தான். முல்லைத் தீவில் அரசுப் பணியில் வேலை செய்தவர் அங்கு பதினைந்து ஏக்கரில் ஒரு போகம், சில வேளை நீர் கிடைப்பதையொட்டி இரண்டு போகமும் பயிரிட்டு வந்தார்.

அவருக்குப் பொறுப்பு வாய்ந்த நிலம் பார்க்கும் காவல்காரனும் தேவைப்பட்டான். வயல் ஓரமாக அவரே வந்து இடையிடை தங்குவதற்காகவும் காவலாளிக்காகவும் சிறு வீடு அமைத்திருந்தனர். மாரியப்பனை ஒரு அறுவடையின் போது பார்த்து நாணயத்தைப் பரிசீலித்து அச்சிறுவீட்டிலே காவலாளியாகவும் தங்க விட்டார்.

அவருடைய ஒப்புதலுடன் சீதேவியையும் மகனையும் அழைத்து வந்து குடும்பமாக வாழ்ந்து வந்தான். சீதேவியையும் வயலில் நாற்று நடுதல், களை பிடுங்குதல், அறுவடை வேளை வேலைகள் செய்தல் யாவற்றிலும் பழக்கி விட்டான். தேயிலைக் கொழுந்து பறித்த கரங்கள் வயல்வேலைகளில் பழக்கப்பட்டன. முதுகு குனிந்து நாற்றுநடுதல், களை பிடுங்கல் வேலைகள் ஆரம்பத்தில் கஷ்டமாகவே இருந்தது. பின்னர் அவ்வேலையும் சீதேவிக்குப் பழக்கமாகி விட்டது.

கிராமத்துப் பெண்களுடனும் பழகி வந்தான். தோட்டக் காட்டுப் பெண் என சாதியாலல்ல சமூகநீதியாக இரண்டாந் தரமாகவே அவளை முதலில் பார்த்தனர். பின்னர் பழகப்பழக அவ்வேறுபாடும் குறைந்து வந்தது. மகன் சீவகனை கிராமப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்து விட்டான். அங்குள்ள பிள்ளைகளெல்லாம் ஒழுங்காகப் பள்ளிக் கூடம் சென்று கற்றுவருவதும் மாரியப்பனுக்கும் சீதேவிக்கும் சீவகனது கல்வியில் ஆர்வமுட்டியது.

தேயிலைத் தோட்டத்துப் பிள்ளைகள் போலல்லாது உயர் வகுப்பு வரை கற்பிக்க வேண்டும் என்பதில் இருவரும் கண்ணாயிருந்தனர். நாற்றுநடுதல், களை பிடுங்கும் வேளையெல்லாம் மற்றைய கிராமத்துப் பெண்கள் தங்கள் பிள்ளைகளின் படிப்பு, வகுப்பு, திறமை பற்றிப் பேசுவதெல்லாம் சீதேவியின் செவியிலும் விழுவது மட்டுமல்ல ஆர்வமும் ஊட்டியது. போட்டிக் கல்வியில் டியூஷனுக்குப் பிள்ளைகளை அனுப்புவதையும் சீதேவி அறிந்திருந்தாள். விடுமுறை நாட்கள் தவிர சீவகனை வயல் பக்கமே வர விடாது கல்வியில் கவனம் செலுத்தச் செய்தனர்.

முல்லைத் தீவில் வாழ்ந்த வயல் நில உரிமையாளர் தனது நிலத்தில் ஐந்து ஏக்கரை குத்தகைபேசி மாரப்பனுக்குத் தர

உடன்பட்டார். குத்தகையின் ஒரு பகுதியை அவனது காவல், பிற உழைப்பில் கழிப்பதற்கும் ஒப்புக் கொண்டிருந்தார். மாரியப்பன் கடுமையாக உழைத்து, தன் குடும்பத்திற்காக உழைப்பதோடு பெற்றோருக்கும் விளைச்சல் காலத்தில் உதவி வந்தான்.

இந்தக் கால கட்டத்தில் மாரியப்பனுக்கு எதிர்பாராத அகால மரணம் ஏற்பட்டது. பெற்றோரைப் பார்க்க இரத்தின புரியிலுள்ள தேயிலைத்தொட்டத்திற்குச் சென்றிருந்தான். அவ்வேளை புளு காய்ச்சல் ஏற்பட்டுச் சில நாட்கள் தங்கவும் நேரிட்டது. அக்காலமாக இனவெறியில் சிங்களக் காடையர் அந்தத் தேயிலைத் தோட்டத்தைத் தாக்கினர்.

தொழிலாளர் பரம்பரை பரம்பரையாக வாழ்ந்து வந்த லாயங்கள் எரிக்கப்பட்டன. சிறிது சிறிதாக சேமித்த பொருட்கள் எரிந்தன. அவரவர் கையிலுள்ள பொருட்களோடு மலைப் பக்கமாக ஓடி ஒளிந்தனர். வேகமாக ஓடமுடியாத வயதானவர், நோயாளர்கள் இரும்புக்கம்பி, பொல்லு, கத்திகளால் தாக்கப்பட்டனர். ஆங்காங்கே குற்றயிராகக் கிடந்தவரை பொலிஸார் வந்து ஜீப்புகளில் ஏற்றி இரத்தினபுரி அரசினர் ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்க, 12 மணிநேரத்திற்கு மேலாகி விட்டது. தொடர்ந்த இரத்தப் பெருக்கே பலரைக் கொன்றது. அவ்வாறே மாரியப்பனின் மரணமும் ஏற்பட்டது.

இரத்தினபுரித் தோட்டங்களில் அமைதி ஏற்பட்ட பின்னர் தொழிற் சங்கங்கள் முன்னின்று இறந்தவரின் மரணக்கிரியைகளை நடத்தினர். மாரியப்பனும் தேயிலைச் செடிக்கு உரமானான். பத்து நாட்கள் கழிந்தே செய்தி அறிந்து சீதேவி சீவகனுடன் வந்து தன் கவலைகளைக் கண்ணீரால் கரைத்தாள்.

எப்படியும் மகனையும் பாதுகாப்பாக வளர்ந்தெடுக்க, ஒட்டுக் கட்டான் கிராமமே வாய்ப்பானது எனத் தீர்மானித்தாள். அவளது துணிச்சலான முடிவை எவராலும் தடுத்து விட முடியவில்லை.

9

கிராமத்தில் மரணச் செய்தி அறிந்த இளைஞர்கள் அவளை அங்கு வந்து மாரியப்பன் வேலைகளைத் தொடரும்படியே வற்புறுத்தினார். சண்முகம் உட்பட மாரியப்பனை நன்கு அறிந்தவரும் அவளுக்கு அவ்வாறே அறிவுரை கூறி பையனது கல்வியையும் தொடரும் படியே வேண்டினார்.

மாரியப்பன் ஏற்றுக் கொண்ட 5 ஏக்கர் நிலத்தையும் சீதேவியே தொடர்ந்து பயிரிடுவதாக உரிமையாளரிடம் சொல்லியிருந்தாள். ஆபத்தான வேளையில் அவளுக்கு உதவவே அவரும் விரும்பினார். தன்னிடமிருந்த ஓரிரு நகைகளையும் ஒரு போகம் பயிரிடுவதற்காக விற்று விட்டாள். சீவகன் பாதுகாப்பாக இருப்பது மட்டுமல்ல. அவளுக்கு ஓரளவு உதவியாகவும் இருந்தான். ஆயினும் அவன் தொடர்ந்து படிக்க வேண்டும் என்பதே சீதேவியின் ஆதங்கமாக இருந்தது.

இந்த வேளையே காந்தனுக்கு அங்கு தங்கியிருக்கும் வேளை சாப்பாடு தரும் படியும் அதற்கு பண உதவி முன் கூட்டியே தருவதாகவும் சீதேவியிடம் மாரியப்பனுடன் பழகியிருந்த சண்முகம் கேட்டான்.

மாரியப்பனின் கூட்டாளியாக சீதேவியும் அவனை நன்கு அறிவாள்.

“அவரு பெரிய இடத்துப் பிள்ளையாயிருக்கிறாரே. என்னுடைய சமையலெல்லாம் சரிப்பட்டு வருமா?” வியப்போடு சொன்னாள்.

“அதில் பிரச்சனையில்லை.”

“நாம சாதம் வடிச்சு நெத்திலிக் குழம்போடே சாப்பிட்டு விடுவோமே...” – தன் சமையலைப் பற்றிச் சொன்னாள்.

“அதையே அவரும் சாப்பிடுவார்” – மேலும் சொன்னான் :

“பொங்குகிற அரிசியோடு ஒரு கண்டு கூடப் போடுவதுதானே... நாமே அரிசியை வாங்கியும் தந்து விடலாம்...”

“பாவம் தான். ஆம்பிளைப் பிள்ளை தனிய, தானே சமைத்துச் சாப்பிடுவதாக தம்பியும் சொன்னான். அன்றொரு நாள் உப்பு இருந்தால் வாங்கி வா என்று தம்பியிடம் கேட்டு வாங்கினார். இவனும் ஏதோ வாத்தியார் எழுதி வரச் சொன்னதாக அவரிடம் தான் பாடம் கேட்டு எழுதினானாம்...”

“ஆமாம், இங்கே தங்கும் வேளை சீவகனுக்கு பாடமும் சொல்லிக் கொடுப்பார்.... டியூசன் வகுப்பும் தொடங்கப் போகிறோம்...” சண்முகம் சொன்னான்.

“அந்த உதவியைச் செய்தாலே போதுமே. நானே சமைப்பதில் அவருக்கும் தருவேனே...”

“அப்படியானாலும் அவர் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டார். காசு வாங்காவிட்டாலும் வாங்கித் தரும் அரிசி, மாவு, சாமான்களை நீங்க வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.”

“சரியுங்க”

காந்தன் அந்த ஏற்பாட்டை வரவேற்றான். டியூசன் வகுப்பும் ஆரம்பிக்க இருந்த வேளை, சமையல் வேலை சிரமமே. சீதேவி மேல் அவனது அனுதாபமும் ஏற்கெனவே அவளது அவலச் செய்தி அறிந்து ஏற்பட்டிருந்தது.

இரவில் அங்கு தங்கும் வேளையெல்லாம் சீவகனை அழைத்து காந்தன் பாடங்களைச் சொல்லித் தந்தான். அதன் பின் சீவகன் இரவுணவை எடுத்து வந்து தருவான். அங்கு தங்கும் வேளை நண்பகலும் இரவும் உணவு கிடைத்தது. சமையல் வேலையிலிருந்து விடுதலை. தேநீரை மட்டும் தானே போட்டுக் கொள்வான். காலையில் மட்டும் பாணை வாங்கி தேநீருடன் சாப்பிட்டுக் கொள்வான். டியூசன் வகுப்பும் ஆரம்பிக்க சண்முகம் ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருந்தான்.

நண்பகலில் சீவகன் பள்ளிக்கூடம் போகும் நாட்களில் சீதேவி உணவை தட்டில் எடுத்து வருவாள். ஓரிரு வாரம் கழிந்த பின்னர் ‘வீண் சிரமம் வேண்டாம். நானே அங்கே வந்து சாப்பிடுகிறேனே’ என அவளது வீண் சிரமத்தைக் குறைக்க விரும்பினான். அத்துடன் தேவைக்கு மிஞ்சியதாக அவள் சோறு, காய்களை போட்டு அனுப்புவதையும் கட்டுப்படுத்த விரும்பினான்.

பணமாகத் தராத போதும் சமையலுக்கு வேண்டிய அரிசி, பருப்பு, எண்ணெய் ஆகியவற்றைத் தாராளமாக வாங்கி வழங்கினான்.

தேசிய இனப்பிரச்சினை வேகமடைந்து வர காந்தனின் பணிகள் ஆங்காங்கே தடைப்பட்டு வந்தன. அங்கு வீட்டில் பெரும்பாலும் தங்கிப் படிப்பதிலும் ஆர்வமுள்ள சில தோழர்களுடன்

விவாதிப்பதிலும் நாட்களைக் கழித்தான். மாதந்தோறும் தாயாரைச் சென்று பார்ப்பதையும் செம்பாட்டுப் பக்கம் நிலமைகளை விசாரிப்பதையும் மட்டும் விட்டு விடவில்லை.

அறுவடைகாலம் கறுகறுப்பாக வேலைகள் நடைபெற்றன. சீதேவிக்கும் வயலில் காந்தன் உதவி வந்தான். அவளது வயல் விளைச்சலும் சுமாராகவே இருந்தது.

ஆறுமாதம் கழிந்தது. புதிய பிரச்சனை ஒன்று ஏற்பட்டது.

வயலில் அவளோடு வேலை செய்த பெண்களின் குசுகுசுப்பு பேச்சை ஒருத்தி சீதேவியிடம் நேரடியாகவே கேட்டாள்.

“என்ன சீதேவி, அந்த யாழ்ப்பாண வெள்ளாம் பெடியனுக்கும் உனக்கும் தொடுப்பாம். இங்கே பேசிக் கொள்ளுறாங்கள்.”

இப்படியான பேச்சு ஏற்படலாம் என சீதேவி எதிர்பார்த்திருந்ததால் பதில் கூறுவதில் அவளுக்குப் பதட்டம் இருக்கவில்லை.

“அப்படி எதுவுமில்லை. பாவம் அந்தப் பிள்ளை தனியச் சமைக்கிறதா என்று அவங்க தரும் அரிசியைப் பொங்கிப் போடுகிறேன். அந்தப் படித்த யாழ்ப்பாண ஐயா எங்கே? தோட்டக்காரப் பெண் நானெங்கே...”

“அந்தப் பெடியன் கம்பூனிஸ்டாம். இதெல்லாம் பார்க்க மாட்டான். ஊரிலேயே பெண் கொடுக்கத் தயாராயிருந்தார்கள்...” பேச்சை முடிக்கு முன் சீதேவி தொடர்ந்தாள்.

“நல்லது. அந்த ஐயா பாவம். அப்படிக் கட்டினால் வாற பொண்ணு வாய்க்கு ருசியாய் சமைத்தாவது போடுவாள்...”

“போடி போ, நீ தானே இப்போது நல்லாய் சமைத்துப் போடுகிறாயாம். இப்ப நீ அவரை முந்தானையில் போட்டு வைத்திருக்கிறாய் என்று எல்லோரும் தெரிய வந்திட்டுதே...”

“இது என்ன அநியாயம். தேவையில்லாமல் அந்த அய்யாவிற்கும் அவப் பேரா...”

“அதைப் போக்க. இனி ஒரு வழிதானிருக்கு...”

“என்ன செய்யச் சொல்லுறீங்க...”

“அந்தப் பெடியனைக் கட்டிக் கொள்ளு”

“இந்தப் பிறவியில் இது நடக்கக் கூடிய காரியமா? அந்தப் பிள்ளை எங்கே. நான் ஒரு பையனோடு அறுதலியாயிருக்கிறேன். தெரியாதா”

“ஏன் நடக்காது. நீயே கேட்டுப் பாரன்...”

“நானா... இந்த ஜென்மத்தில் முடியாத விஷயம்...”

“ஏன் முடியாது. என்று சொல்லறாய். உனக்கு விருப்பந்தானே. நானே என் புருஷனிட்டைச் சொல்லி பெடியனின் கூட்டாளிகள் மூலம் கேட்டுப் பார்க்கிறேன்...”

சீதேவியால் எவ்வித பதிலும் கூற முடியவில்லை. ஒரே பதட்டம். ‘இப்படியும் ஒரு புதுவாழ்வு ஏற்பட முடியுமா?’ என அவளால் எண்ணியும் பார்க்க முடியவில்லை.

எப்படியும் இந்தக் குசுகுசு பேச்சுகளுக்கு முடிவு கட்ட வேண்டுமென சீதேவியின் மனம் குறுகுறுத்துக் கொண்டிருந்தது.

அன்றிரவு அங்கேயே கருவாட்டுக் குழம்பும் கீரையுடனும் காந்தனுக்குச் சாப்பாடு வழங்கினாள். சாப்பிட்டு முடியும் வேளை சீதேவி சொன்னாள் :

“ஐயா நீங்க ஊரிலேயே ஒரு பெண்ணைக் கட்டினால் சமைத்துப் போடுவாள். ஏனிங்கேயெல்லாம்...”

“ஏன் சீதேவி உனக்கு ஏதாவது பிரச்சனையா...?” காந்தன் அவள் முகத்தை மங்கிய லாந்தர் ஒளியில் பார்த்துக் கேட்டான்.

“அப்படி எதுவுமில்லை. இங்கே சாப்பிடுவதால் உங்களுக்கு வீணாக அவப்பேர். பின்னர் ஊரில பெண்ணு தரவும் தயங்குவார்களாம். ...”

“ஓ அப்படி வாறியா வழிக்கு. நானும் ஊர்ப் பேச்சையெல்லாம் கேள்விப்பட்டேன். நீ உன்னைப் பற்றியே கவலைப்படாமல் பேசுவது தான் ஆச்சரியமாயிருக்கு...”

“கம்மா ஊரில அர்த்தமில்லாமல் பேசுவாங்க. அப்படி எதுவும் தவறாய் நடந்திருந்தாலல்லவா நான் பயப்பட வேணும்.” – தலையைக் கீழே போட்டு விட்டு மெல்லிய குரலில் சொன்னாள்.

“அதுவும் சரிதான். இந்தப் பேச்சுகளையெல்லாம் நிறுத்தி உனக்கும் துணையாயிருக்க இந்த வீட்டுக்கே வந்து விடப் போகிறேன். உனக்கு எவ்வித எதிர்ப்புமில்லைத்தானே...”

“என்னப்பா, இதெல்லாம் நடக்கிற காரியமா...”

தாழ்மையான குரலில் தலை குனிந்தபடி சீதேவி சொன்னாள்.

“ஆமாம் நிச்சயமாக நமக்கும்...”

காந்தனின் திடீர் முடிவல்ல. சீதேவிக்கு நடந்த அவலம், ஒரு பையனின் எதிர்காலம், அவளது கடும் உழைப்பு எல்லாவற்றையும் காந்தன் சிந்தித்துப் பார்த்தான். அத்தோடு இப்படியான குககுசு பேச்சு வந்த போதும் சிரத்தையோடு சிந்தித்தான். அரசியலில் புரட்சிபேசியதெல்லாம் தணிந்து, தேசீய இன எழுச்சி ஏற்பட்டு வருவதையும் அவனால் தெற்றெனக் காண முடிந்தது. வீசும் புயலைத் தடை செய்யவும் முடியாத நிலையை உணர்ந்தான்.

இந்தச் சூழ்நிலையில் சீதேவி போன்று பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணுக்கு உதவியாயிருப்பதும் பயனுள்ளதென எண்ணியே அவ்வாண்டு அறுவடையின் போதும் உதவ முன் வந்தான். நேரடியான உடலுழைப்பு அனுபவமும் புத்துணர்வு தந்தது. பாட்டாளியின் உடலுழைப்பின் மதிப்பையும் அவ்வேளையே அவனால் உணர முடிந்தது. பேச்சுக்கும் நடைமுறைக்குமுள்ள வேறுபாடும் புரியத் தொடங்கியது.

தோழர்களுடன் உரையாடும் போதும் இடையிடை அவனது குடும்ப வாழ்க்கை பற்றியும் வேடிக்கையாக யாவரும் பேசிக் கொள்வார்கள்.

“தோழர் பிரமச்சாரியாக எத்தனை காலம் தான் வாழப் போகிறார். சமைத்துப் போடவாவது ஒரு பெண் வேண்டாமா?”

“தோழர் தன் சுதந்திரமெல்லாம் போய் விடும் என அஞ்சுகிறாரே” - மற்றொரு தோழர் கூறினார்.

“அது மட்டுமல்லப்பா, பிறகு குடும்பத்திற்காக உழைக்க வேண்டிய குறுகிய மனப்பான்மையும் ஏற்பட்டு விடுகிறது. எல்லாக் குடும்பமும் அந்த எல்லையற்ற போட்டா போட்டியிலேயே

ஈடுபட்டிருப்பதை நீ பார்க்கவில்லையா? உங்களையும் சேர்த்தே சொல்லுகிறேன்.” – காந்தன் இடையிட்டுச் சொன்னான்.

“அதற்காக அந்தச் சிக்கலிலிருந்து ஒதுங்கி விட முடியுமா? எங்காவது கஷ்டப்படும் குடும்பத்திற்காவது உதவக் கூடாதா?”

“சீதேவியின் குடும்பம் போல என்று சொல்லுகிறாயா? பாவம் அந்தப் பெண்ணும் சாப்பாடு போடப் போய் பழிவேறு பேசுகிறார்கள்...”

மற்றொரு தோழர் குடும்பத் தேவை ஏற்பட்டிருப்பதைப் புட்டுக் காட்டினான்.

“அதைப் பற்றித்தான் இப்போது யோசித்து வருகிறேன்.” காந்தன் உணர்வோடு பதில் கூறினான்.

“இனியென்ன தோழரும் ஒரு குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டியாயினும் தன் பழைய கோட்பாட்டை விட்டு விட வேண்டியதேதான்...”

“அதற்கும் துணிச்சல் வேண்டும்...”

“காந்தனிடம் இல்லாத துணிச்சலா?”

எல்லோரது கண்களும் காந்தனை நோக்கி வீசப்பட்டன.

10

காந்தனுக்குச் சாப்பாடு போடும் பணியை ஏற்பாடு செய்த சண்முகம் சீதேவியிடம் திருமணம் பற்றிச் சொன்னபோது அவளால்

நம்பமுடியவில்லை. முன்னர் வயலில் பெண்கள் குகுகுக பேசிய போதும் வெற்றுப் பேச்சு, வீணாக அந்த யாழ்ப்பாணப் பிள்ளைக்கு அபகீர்த்தி தேடுகிறார்கள் என்றே கவலைப்பட்டாள்.

“என்ன தம்பி, இது நடைமுறைக்குச் சாத்தியமில்லை. நான் ஒரு விதவை. ஒரு பையனோட அன்றாடங்காச்சி. அவர் பெரிய இடத்துப் பிள்ளை.” – சீதேவி சண்முகத்திடம் சொன்னாள்.

“ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறாய். அவரை சாதாரண மனிதராக எண்ணிவிடாதே. சாதி சமயம் ஏற்றத் தாழ்வு எதுவும் பார்க்க மாட்டார். உனக்குத் தானே நன்மை. வயலைப் பார்க்க உன் பையனைப் படிக்க வைக்க பாதுகாப்பு எல்லாவற்றிற்கும் உதவியாயிருப்பார்...”

“அது உண்மைதான். ஆனாலும்...”

“ஆனாலுமென்ன நாங்க அவரைக் கூட்டி வந்து இங்கே நாளை இரவிலிருந்து தங்கச் செய்வோம். நாளை இரவு எங்களில் ஐந்து பேருக்கும் சேர்த்துப் பொங்கப் போகிறாய். பலகாரம், பழமெல்லாம் நாமே வாங்கி வருவோம்...”

“எங்க குடும்பத்தவருக்கெல்லாம் சொல்லாமல் கொள்ளாமல்”

“அதெல்லாம் பிறகே நீ சொல்லி சமாளிக்கலாம். ஊரிலை வீண் பேச்சு ஏதாவது வந்தால் அவராகவே கலியாணம் என்றார். என்னால் மறுக்க முடியவில்லை என்று சொல்லி விடலாம்...”

“கோயில் எங்காவது மஞ்சள் கயிறாவது கட்டாமலா...”

“அங்கே தான் பிரச்சினை வரலாம். அவர் அதற்குச் சம்மதிக்க மாட்டார். நாங்க தானே சாட்சியாக இருப்போமே. அவர் சாதாரணமான

மனிதரல்ல என்றேனே. பேச்சுத் தவற மாட்டார். உனக்கு எல்லாப் பாதுகாப்பும் மதிப்பும் கிடைக்கும்...”

“ஊருக்கு சொந்தக்காரரிடம் எப்போதாவது போகிற தென்றால்...”

“அதுதான் நான் உனக்கொரு மஞ்சள் கயிறும் தாலியும் வாங்கித் தருவேனே... நீயாகவே அங்கே போகும் வேளை கட்டிக் கொள்ளலாம்.”

சீதேவி எதுவும் பேசவில்லை. காந்தனின் கட்டுப்பாடான நடத்தைகளை எண்ணிப் பார்த்தாள். சாப்பாட்டுக்கு அங்கு வரும் வேளைகளிலேயே அவருக்கு சந்தர்ப்பமெல்லாம் இருந்தது.

அவ்வேளைகளில் கட்டி அணைத்திருந்தாலும் எதிர்ப்புக் காட்டியிருக்க மாட்டாள். மற்ற இளைஞர்கள் தெருவிலும் வயலிலும் மாம்பை உற்றுப் பார்ப்பதை அவள் கவனிக்கத் தவறவில்லை. தற்போது அவராகவே கலியாணம் கட்ட முன்வருகிறார். அங்கு தோட்டக் காட்டுப் பெண் என்ற பெயர் மாறி மதிப்பும் ஏற்படும் என்பதையும் அவள் உணராமலில்லை. உள்ளூறப் பெருமையும் ஏற்பட்டது. தன் அந்தஸ்து உயரும், அங்கேயே தலை நிமிர்ந்து நிற்கலாம் என்ற நினைவும் உள்ளத்தைக் குளிரச் செய்தது.

மறுநாள் இரவு நடை பெற உள்ள செய்திபற்றி நண்பர்களிடம் மட்டும் சண்முகம் சொல்லி விட்டு, முல்லைத் தீவு நகருக்குச் சென்றான். ஒரு நூல் சேலையும் சட்டைத் துணியும் ஒரு வேஷ்டியுடன் வெவ்வேறு அளவில் இரு சர்ட்டும் வாங்கி வந்தான். சீதேவி வீட்டிலேயே அவற்றை வைத்து விட்டு இரவு உணவுக்கு வேண்டிய சரக்குச் சாமான்களையும் மளிகைக் கடையில் வாங்கித் தந்தான்.

வீட்டில் போதிய அறுவடை அரிசி இருப்பதை சீதேவி சொல்லியிருந்தாள். மாலையில் சண்முகம் தன் மனைவியை சீதேவிக்குத் துணையாக அழைத்து வந்திருந்தான்.

மாலை ஏழு மணிவரையில் காந்தனின் அறையில் கூடிய நண்பர்களின் கேலியும் கலகலப்பும் ஒரு மணிநேரம் வரை நீடித்தது. எட்டு மணிவரையில் சமைபல் முடிந்தது அறிந்து சீதேவி வீட்டிற்குள் நுழைந்தனர்.

இரண்டு அரிக்கன் லாந்தர் தொங்கியிருந்தது. விரித்தபாயில் யாவரும் உட்கார்ந்தனர்.

சண்முகமும் மனைவியாரும் முன்னின்று சடங்கு முறைகளை கவனித்தனர். ஒரு தட்டில் சேலை சட்டைத் துணியும் மற்றொரு தட்டில் வேஷ்டி சேர்ட்டும் வைத்து யாவரும் எழுந்து நிற்க இருவரிடையும் பரிமாறப் பட்டது. சண்முகத்தின் மனைவி வேஷ்டியோடு வெற்றிலையில் இருந்த குங்குமத்தை எடுத்து சீதேவியின் நெற்றியில் இட்டாள்.

தலைவாழையிலையில் உணவு பரிமாறப்பட்டது. சீதேவியையும் பையனையும் உட்காரச் செய்து சண்முகத்தின் மனைவியே பரிமாறினாள்.

மேலும் கலகலப்பும் பேச்சும் ஒருமணிநேரம் நடைபெற்றது. நண்பர்கள் விடைபெற்றனர்.

அடுத்த மாதம் தாயாரைப் பார்க்க காந்தன் யாழ் இணுவில் கிராடத்துக்குச் சென்றிருந்தான். வழக்கம் போலவே தாயார் கேட்டார் :

“எப்படியடா நேரத்துக்குச் சாப்பிடுகிறாயா? அல்லது ஊர் கற்றித் திரிகிறாயா?”

“இப்பவெல்லாம் ஊர் சுற்றுவதைக் குறைத்து விட்டேன். நேரத்துக்குச் சாப்பிடுகிறேன்.”

“நல்லதடா. இந்தப் பக்கம் நீ வருவதையும் குறைக்கும் படி தர்மலிங்கமும் ஒரு நாள் வந்தபோது சொன்னான். அங்கெல்லாம் சாப்பிடக் கடைகள் கிடையாதே. நீயாக சமைக்கிறாயா, இல்லா விட்டால் எவராவது வீட்டில் சாப்பிடுகிறாயா?”

“வீட்டிலேயே சமைத்துப் போடுகிறாளே, சீதேவி...”

“யாரடா அந்தப் பெண்...”

“நான் கலியாணம் கட்டவில்லை என்று நீங்கதானே கவலைப்பட்டீங்க. சீதேவியைக் கட்டி விட்டேன். அதைச் சொல்லவே வந்தேனம்மா.. ஒரு நாளைக்கு அழைத்து வருகிறேனே...”

“யாரடா பெண்ணு. சாதிசனம் பார்க்காமல் நீயே கட்டினாயா...”
தாயார் வியப்போடு சொன்னார்.

“எனக்குத் தானே மனைவி, எனக்குப் பிடித்த பெண்ணைக் கட்டினேன்.” காந்தன் தொடர்ந்து எதையும் மறைக்காது தாயிடம் சொன்னான்.

“நீ இப்படித்தான் எங்கேயாவது விழுவாய் என்று எனக்குத் தெரியும். ஏதோ பள்ளியைக் கிள்ளியைக் கட்டி விடுவாயோ என்று உன் அக்காதான் ஒப்பாரி வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். இது பரவாயில்லை... பிள்ளை ஒன்று வேறை...”

“நீங்க கூட அங்கே வந்து விடலாம், அம்மா. சீதேவி பார்த்துக் கொள்ளுவாள்...”

“அதுவெல்லாம் வேண்டாம். நான் இந்த வீட்டை விட்டு சாகும் வரை அசையமாட்டேன். நீ இங்கே அந்தப் பெண்ணைக் கூட்டி வரவும் வேண்டாம். எங்காவது நல்லாய் இரு. ஏதோ ஒரு கால் கட்டுப் போட்டது நல்லதாய் போய் விட்டது. பொறுப்போடு இனிமேலாவது வேலைசெய்து பிழைக்கப் பார்...”

தாயார் தன் மனதைத் திருப்திப்படுத்துவதாகச் சமாளித்துச் சொன்னார்.

மறுநாட் காலையில் காந்தன் புறப்படும் போது இரண்டு தங்க வளையல்களையும் தனது இரண்டு சேலைகளையும் சீதேவிக்காகத் தந்து ஆயிரம் ரூபா பணமும் கொடுத்தார்.

11

மலையகத்தில் மீண்டும் இனக் கலவரம் ஏற்பட்டது. பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளர் குடும்பங்களுடன் அகதி முகாம்களில் அடைக்கலம் புகுந்தனர். சிலர் இந்தியாவிற்குத் திரும்பவிட முடிவு செய்தனர். தமிழர் இயக்கங்கள் வவ்னியா, முல்லைத் தீவுப் பகுதியில் சென்று குடியேறும்படி அவர்களை வேண்டினர்.

ஒரு சில குடும்பங்கள் ஒட்டுகூட்டான் பகுதிக்கும் வந்தனர். அவர்கட்கு காந்தன் உட்பட நண்பர்கள் தங்குவதற்கு உதவினர்.

அறுவடை காலமானபடியால் அகதிகளாக வந்தவர்க்கு ஆங்காங்கே கூலி வேலை கிடைத்தது. மலை, குளிர் பிரதேசத்தில் தேயிலைச் செடிகளுடன் மட்டும் பழகியவர்க்கு வெப்பமான சுவாத்தியமும் அறுவடைத் தொழிலும் கஷ்டமாகவே இருந்தது.

நாட்கூலிக் கணக்கில் உழைத்துப் பொருட்கள் வாங்கி, மாதம் முடிந்தது 5ம் தேதி மீதிச் சம்பளம் பெற்றவருக்கு நாட்கூலி அல்லது படி நெல்லுப் பெறுவதும் கஷ்டமாகவே இருந்தது. தவிர்க்க முடியாத சூழ்நிலை. அறுவடை காலக் கூலி சிறிது உயர்வாக இருந்தது.

கூலி வேலை கிட்டாத வேளை அவர்கள் எவ்வாறு வாழ்க்கையை சமாளிக்கப் போகிறார்கள் என்பதே காந்தனின் கவலையாயிருந்தது.

முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையிலிருந்து பின்னோக்கிய நிலப்பிரபுத்துவ உற்பத்திக்குத் தள்ளப்படும் பாட்டாளிகள் பற்றி காந்தன் எண்ணிப் பார்த்தான். நண்பர்களோடும் விவாதித்தான்.

“தேயிலைக்கும் நெல்லு விளைச்சலுக்கும் அதிகம் வித்தியாசமில்லையே...” சண்முகம் தன் சந்தேகத்தைச் சொன்னான்.

“உற்பத்தியைப் பற்றிப் பார்த்தால் நெல்லே உணவாகப் பயன்படக்கூடியது. அதை விட்டு விட்டு இரண்டு உற்பத்தி முறையிலுமுள்ள உற்பத்தி உறவைப் பார்க்கும் போது வேறுபாடு தெரியும். தேயிலை பயிரிடப்படும் பெருந் தோட்டங்களில் தொழிலாளரை அங்கேயே குடும்பமாகத் தங்கச் செய்கின்றனர். சங்கூதி நேரக்கணக்கில் உழைப்பை வாங்குகின்றனர். நாட்கூலியைக் கணக்கிட்டு மாதக் கூலியாக வழங்குகின்றனர். ஆண்டு ஓய்வு நாட்கள் புராவிடன் பண்ட் வழங்கப்படுகிறது. இத்தகைய முதலாளித்துவ நெறிமுறைகள் இங்கே கிடையாது. அங்கு இயக்கம் அமைத்து கூலி, பிற வசதிகளுக்குப் போராட முடிகிறது. இங்கு நிரந்தர கூலிவேலையோ, உழைப்பை வாங்கும் நிரந்தர முதலாளியோ எவருமில்லை. இயக்கமாக ஒன்று திரட்டுவதிலுள்ள இன்னல்களை பெல்லாம் நானே அனுபவித்தேனே.”

காந்தன் கூலி விவசாயிகளை சங்கமாக இணைப்பதில் ஏற்பட்ட அனுபவங்களை முன் வைத்துச் சொன்னான்.

“யாழ்ப்பாணக் கிராமங்களில் பாட்டாளிகளை ஒன்று திரட்டினீர்களே...”

“ஆமாம். அங்கும் சாதியால் ஒடுக்கப்பட்டவரிடையே ஓரளவு வெற்றியே. ஆயினும் தோல்வியுடனேயே இங்கே வந்தேனே...”

“ஏன் தோல்வி என்கிறீங்க..” – சண்முகம் கேட்டான்.

“தேசிய இனப்பிரச்சினை முதன்மை பெற்றதால் நாம் பின்தள்ளப்பட்டோம்...”

“தமிழ்நாட்டுக்குத் திரும்பிச் சென்ற மலையகப் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள்...”

“அங்கும் பெருந்தோட்டங்களில் வேலை கிடைத்தவர் நிலை பரவாயில்லை. மற்றவர் நிலை இங்கு வந்தவர் போலவேதான். காலப் போக்கில் பழகி விடுகிறது. சீதேவியைப் பார்க்கவில்லையா?” – காந்தன் சிரித்தபடியே தன் வீட்டையே மாதிரியாகக் காட்ட முயன்றான்.

“சீதேவியை தற்போது மாதிரியாக எடுக்க மாட்டோம். விதிவிலக்கான உதாரணம். விதிவிலக்கு விதியாகாது.” – சண்முகம் நகைப்புடன் சொன்னான்.

மார்க்சிய சித்தாந்தம் பேசி ஆங்காங்கே நடைமுறையிலும் பரிசார்த்தமாக எடுபட்ட காந்தனின் வாழ்க்கை திருமணத்துடன் வேறுபட்டது. சீதேவிக்குப் பெண்குழந்தை ஒன்று பிறந்தது. மாலதி எனப் பெயரிட்டான். குடும்பத்திற்காகக் கடுமையாக உழைக்கவும் நேரிட்டது.

விவசாய உற்பத்தியில் ஏற்றமும் வீழ்ச்சியும்; மழை, வறட்சி, சந்தை நிலை பொறுத்து ஏற்பட்டுவருவதை காந்தன் அறியாமலில்லை.

இயக்கங்களின் ஆரம்ப வளர்ச்சி, பொலிசாரோடு மோதல், சில அரசியற் கொலைகள் நடைபெற்றன. அவற்றை ஒட்டி பொலிசாரின் தேடல்கள், தலைமறைவு வாழ்க்கை; இளைஞர்கள், அப்பகுதியிலும் வந்து போயினர். சிலர் விவசாயப் பெருந்தோட்டங்களில் மறைந்திருப்பதாகவும் பேசிக் கொண்டனர்.

ஆங்காங்கே இயக்க இளைஞர்கள், ஹபாஸ் குழுவிடம் சிரியா நாட்டுக்கு ஆயுதப் பயிற்சிக்குச் சென்றிருப்பதாகவும் பேச்சு அடிபட்டது.

12

யுத்த நிலைமைகள் ஏற்பட்டதை ஒட்டி யாழ் கிராமங்களிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வந்தன. கொழும்புக்கு லொறிகள் போவதும் குறையத் தொடங்கின. வெங்காயம், மிளகாய், உருளைக் கிழங்கு பயிரிடுவதும் மிகவும் குறைந்து விட்டது. அதனால் தோட்டங்களில் கூலி வேலைகள் அருகி வந்தன.

தெய்வானையே வேளாளர் வீடுகளில் கூலி வேலை செய்ய நேரிட்டது. அரிசி, மாவு, மிளகாய், உரலில் இடித்தல், வளவுகளைக் கூட்டுதல், கடைகளுக்குச் சென்று மளிகைப் பொருட்கள் வாங்கி வருதல் உட்பட வேறு தொட்டாட்டு வேலைகளும் செய்து இரண்டு பிள்ளைகளையும் பள்ளிக்கூடம் அனுப்பி வந்தாள். பெரும்பாலும் தம்பிப் பிள்ளை வீட்டிலேயே வேலை செய்வாள். அடுத்த வீடு அவரது தம்பி கதிரேச பிள்ளை வீடு. லட்சுமணன் கள்ளிறக்கிய வீடு.

பள்ளிக் கூட நேரம் தவிர காலையிலும் மாலையிலும் சனி, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிலும் சகாதேவனும் தங்கள் வீட்டில் வேலை செய்யலாம் என கதிரேச பிள்ளையும் மனைவியும் கேட்டனர். தாயாரின் கஷ்டத்தைப் பார்த்து அவனும் உடன் பட்டான்.

காலப் போக்கில் தெய்வானையும் அவ்வீட்டாரது முன்னைய கோபதாபங்களை மறந்து வந்தாள்.

ஏழைகள், அடிமைகள் பகைமை பாராட்டி வாழ முடியாது என தெய்வியின் வீட்டு நிலமைகளையும் கூலி உழைப்பையும் அறிந்த காந்தன் எண்ணிக் கொண்டான். சகாதேவன் படிப்பில் கவனம் செலுத்தாது, பாதி நேரம் வேளாளர் வீட்டு வேலையை ஏற்றுக் கொண்டதை காந்தன் விரும்பவில்லை. அத்தோடு அவனால் தடுத்து விடவும் முடியவில்லை.

சகாதேவனின் வேலைகள் அதிகரித்து வந்தன. அவனது படிப்பிலும் பார்க்க தமது வீட்டு வேலைகள் முக்கியமாக எஜமானுக்குப்பட்டது. கதிரேச பிள்ளை நோய்வாய்ப்பட்டுப் படுத்து விட்டார். அவரது தோட்ட வேலைகளையும் சகாதேவனே பார்க்க நேரிட்டது. அவ்வேளை ஆறாம் வகுப்பில் அவன் படித்துக் கொண்டிருந்தான். வகுப்பாசிரியர் சந்திரசேகரமும் 'பள்ளிப் பிள்ளைக்கு என்ன படிப்பு' என மனதில் கருவிக் கொண்டு அவன் மேல் கண்டிப்பாக இருந்தார். புத்தகங்கள், எழுத்துக் கொப்பிகள், வீட்டில் படிப்புகள், வீட்டுக் கணக்குகள், ஒழுங்காக இல்லாத வேளையெல்லாம் பிரம்படி வேறு விழும்.

ஒழுங்காகப் பள்ளிக்கூடம் போகா விட்டால் மறுநாள் பிரச்சனை, நேரம் பிந்தி வந்தால் தண்டனை என நெருக்கடிகள் வேறு.

எஜமான் கதிரேச பிள்ளைக்கு உடம்பு சரியில்லை, காலையில் மாடுகளை மேயக் கட்டப் பிந்திது விட்டது என்றெல்லாம் சாக்குச் சொல்ல முடியாது என்பதை அறிவான். ஒரேயடியாக பள்ளிக் கூடப் படிப்புக்கு முழுக்குப் போடத் தீர்மானித்தான். தாயோடு சில நாள் தகராறு. ஆயினும் அவனே வெற்றி பெற்றான். அவனுக்கு ஏதோ ஒரு சிறையிலிருந்து விடுபட்ட உணர்வு ஏற்பட்டது. மற்றச் சிறை பற்றி அவ்வேளை அவனால் உணரமுடியவில்லை.

மூன்று வேளை சாப்பாடும் தாயாருக்குக் கூலியும் கிடைப்பதாக எண்ணிக் கொண்டான்.

பள்ளிக்கூடத்தில் ஓரளவு சமத்துவம் இருந்தது. ஆயினும் வெள்ளாளப் பிள்ளைகளோடு போட்டியாகப் படிப்பதில் சிரமமிருந்தது வீட்டில் குப்பி விளக்கில் படித்தாலும் சந்தேகங்களைக் கேட்டுப் படிப்பதற்கு அவனுக்கு உதவ எவருமில்லை. வெள்ளாள வீட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு அம்மா, அப்பா, அண்ணன், தம்பி எனப் படித்தவர் இருந்தனர். சில பிள்ளைகளுக்கு தனி டியூசன் வேறு பெறுவதற்கும் வசதி இருந்தது.

முற்றாகப் பள்ளிக்கூடப் படிப்பை விட்டு விட்டதை அறிந்த போது காந்தன் கவலைப்பட்டான். ஆயினும் சகாதேவன் கூறிய காரணங்களை அவனால் நன்கு அறிந்துணர முடிந்தது.

இலவசக் கல்வி வழங்கப்பட்ட போதும் அதுவும் படி நிலையாகவே உள்ளதை அவனால் காண முடிந்தது. போட்டிக் கல்வி முறையில் அவர்கள் முன்னேற இன்னும் எத்தனை தலைமுறை காத்திருக்க வேண்டும் எனவும் காந்தன் கணக்கிட்டுப் பார்த்தான். நகர்ப்புறத்திலுள்ள ஒரு சில ஒடுக்கப்பட்ட மாணவர் கிறிஸ்தவ மிஷனரிகளால் முன்னேறியுள்ளதை வைத்துப் பொதுமைப்படுத்த முடியுமா?

“கமக்காரச்சி இன்றும் சிரட்டையில் தான் தேத்தண்ணி ஊற்றுகிறாவா ?” – காந்தன். அங்கு வந்திருந்த போது சகாதேவனிடம் கேட்டான்.”

“ஓ மோம்...”

அப்புவின் சிரட்டையா ?”

“ஓலைக் கூரையை எடுத்து ஓடு போடும் போது உடைந்து விட்டதாம். புதுச்சிரட்டை வைத்திருக்கிறேன்...”

“சாப்பாட்டுக்கு...”

“அலுமினியப் பிளேட்டு தனியாக இருக்கிறது”

“காலையில் பழஞ்சோறு ... இடியப்பம் ... புட்டு...”

“ராத்திரியில் மிஞ்சினால் இடியப்பம், புட்டைப் பழஞ்சோறோடு தருவா...”

“இப்போது ஏதாவது படிக்கிறாயா ?”

“அங்கே வீரகேசரிப் பேப்பர் வரும். படம் பார்த்து விட்டுத் தருவதாகச் சொல்லி வாங்கிப் படித்து விடுவேன்...”

“அரசியல் செய்தி ஏதாவது படிக்கிறாயா ?”

“சிங்களவரோடே பெடியங்கள் சண்டை போடுறதெல்லாம் படிப்பேன். பள்ளிக்கூடத்திலேயே மேல் வகுப்புப் பெடியகன்களை இயக்கத்தவர், இந்தியாவிற்கு டிரெயினிங்குக் கூட்டிப் போகிறார்கள் என்று சொல்லுவார்கள்...”

“என்ன ரெயினிங்காம்...” – சகாதேவனது அன்றைய அறிவை அளவிடுவதாகக் கேட்டான்.

“மிலிட்டரி ரெயினிங்...”

“அப்படியென்றால்...”

“பலாலி காம்பிலிருந்து டிரக்கில் வருவாங்களே... அப்படி என்று சொன்னாங்க...”

“யாரு, சொன்னாங்க...”

‘மற்றப் பையன்கள். இங்கேயும் மாமா எல்லோருக்கும் தெரியுமே...”

படிப்பதால் பயனில்லை.. மேலே படிக்க வாய்ப்பில்லை. படித்தாலும் வேலை கிடைக்காது. சிங்களவருக்குத் தான் எல்லாம் கிடைக்கும் என்ற பரவலான கருத்தும் பரப்பப்பட்டிருப்பதாக அங்குள்ள விசாரணைகளிலிருந்து காந்தனாலும் அறிய முடிந்தது.

“நாள் பூராவும் வேலை செய்கிறாயே உன் கமக்காரன், கமக்காச்சி அன்பாக நடத்துகிறார்களா?” – சகாதேவனைக் கேட்டான் காந்தன்.

“அவர்களிலும் பார்க்க நாயும், பசுவும் அன்பு காட்டுகின்றன. நாய் என்னைக் கண்டதும் வந்து வாலாட்டி நக்குகிறது. பசு பார்த்ததும் ‘ம்மா’ என்று கத்துகிறது.”

‘நீ சாப்பாடு போடுகிறாய். அதற்குப் பிரதிகூலமாயிருக்கும்.”

“எனக்கு அந்த நாயும், பசுவும் நல்லாய் பிடித்துக் கொண்டுள்ளது. பச்சைப் பயிரைப் பார்க்கவும் மனம் குளிர்ச்சியாயிருக்கிறது...”

“இவை எதுவுமே உனது சொந்தமில்லையே...” – காந்தன் சிரித்தபடி சொன்னான்.

13

யாழ் நகரில் விடுதலைப்புலியினர் வைத்த கண்ணி வெடியில் சிங்கள இராணுவத்தினர் பலர் இறந்தனர்; மேலும் பலர் காயமுற்றனர். இறந்தவரின் சடலங்கள் கொழும்பு கணத்தை மயானத்தில் எரியூட்ட எடுத்துச் சென்றதை ஒட்டி கொழும்பில் கலவரங்கள் ஆரம்பித்தது.

அரசின் ஆதரவுடன் தமிழர்கள் கொலை செய்யப்பட்டதோடு அவர்களின் சொத்துகள், உடமைகள் எரிக்கப்பட்டன; திருடப்பட்டன. பல்லாயிரக்கணக்கானவர் அகதி முகாம்களில் குவிந்தனர்.

இக்கலவரத்தில் பெரும்பாலும் கொழும்பில் வணிகத்தில் ஈடுபட்டிருந்த இந்தியர்களும் பாதிக்கப்பட்டதை அறிந்து அவ்வேளை இந்தியப் பிரதமாயிருந்த இந்திராகாந்தியும் கலகத்தை உடன் நிறுத்தும் படி இலங்கை அரசிடம் கண்டனம் தெரிவித்தார்.

வெலிக்கடைச் சிறையிலிருந்த தீவிரவாதிகள் எனச் சந்தேகப்பட்டுச் சிறைப்படுத்தப்பட்ட விசாரணைக் கைதிகளும் சிங்களக் கைதிகளால் கொல்லப்பட்டனர்.

சிறையுள்ளே போராடித் தப்பிய கைதிகள் மட்டக்களப்புச் சிறைக்கு அனுப்பப்பட்டனர்.

கலவரங்கள் அடங்கியதும் இந்திரா காந்தி தன் வெளிநாட்டுத் துறை அலுவலர் ஜி. பார்த்தசாரதியை இனப் பிரச்சினையைப் பேசித் தீர்ப்பதற்காக கொழும்புக்கு அனுப்பினார்.

அதே வேளை இளைஞர் இயக்கங்கள் தமது ஆதரவாளர் களுடன் தமிழ் நாட்டுக்குச் சென்று முகாம்கள் அமைத்து இளைஞர்களுக்கு இராணுவப் பயிற்சி அளிக்கத் தொடங்கினர்.

இந்திய அரசின் ஏற்பாட்டின்படி சிங்கள அரசுக்கும் தமிழ்த் தலைவர்கள், விடுதலை இயக்கங்கள் சார்ந்த தலைவர்கள் ஆகியவருக்கும் இடையில் புட்டான் தலைநகர் திம்புவில் பேச்சுவார்த்தைகள் நடந்தன. அங்கு எவ்வித முடிவும் ஏற்படா நிலையில் சமாதானப் பேச்சுகள் தோல்வியடைந்தன.

இடையில் இந்திராகாந்தி சீக்கிய தீவிரவாதிகளால் கொல்லப்பட்டார். அவரது பதவிக்கு இந்திராவின் மூத்த மகன் ராஜீவ்காந்தி நியமிக்கப்பட்டார். தொடர்ந்த இந்தியத் தேர்தலிலும் ராஜீவ் காந்தி மாபெரும் வெற்றி பெற்றார்.

இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையை ராஜீவ் காந்தியும் தீர்த்து வைக்க தீவிர நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டார்.

தமிழ் போராளிக் குழுக்களின் முற்று முழுதான ஆதரவைப் பெறாது இனப் பிரச்சினையின் தீர்வுக்கு என இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தம் 1987 ஜூலை மாதத்தில் எழுதப்பட்டது. அந்த ஒப்பந்தத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு அமைதி காக்கும் படையை இந்தியா அனுப்பியது.

இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்தை தமிழரசுக் கட்சியும் பிற போராளிக் குழுக்களும் ஏற்ற போதும் விடுதலைப்புலிகள் முற்றுமுழுதாக ஏற்கத் தயாராகவில்லை.

புலேந்திரன் முதலான போராளிகளை இலங்கை கடற்படை கைது செய்து விசாரணைக்குக் கொழும்புக்குச் செல்ல இருப்பதை எதிர்த்து விடுதலைப்புலியினருக்கும் இந்திய அமைதிப் படையினருக்கும் இடையில் முரண்பாடு முற்றியது. அமைதிப் படையினருக்கு எதிராக புலிப்படையினர் கொரில்லா யுத்தத்தைத் தொடர்ந்தனர்.

தெற்கே சிங்கள இளைஞர்கள் மீண்டும் மக்கள் விடுதலை முன்னணியை மீளமைத்து அரசின்மேல் வன்முறையுத்தம் தொடடுத்தனர்.

ஐனாதிபதித் தேர்தலில் பிரேமதாசா வெற்றி பெற்றதைத் தொடர்ந்து அரசியல் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

பிரேமதாசா இருமுனையில் போராட்டத்தை நடத்த நேரிட்டது. தன் ஆட்சியைக் காப்பாற்ற விடுதலைப்புலிகளையும் மக்கள் விடுதலை முன்னணியையும் (ஜே.வி.பி.) பேச்சு வார்த்தைக்கு அழைத்தார்.

விடுதலைப்புலிகள் ஒப்புக் கொண்டனர். மக்கள் விடுதலை முன்னணியினர் மறுத்ததோடு தமது போராட்டத்தைத் தீவிரப் படுத்தனர்.

இந்திய அமைதிப்படையை வெளியேற்றி விடும் யுத்த தந்திரத்தை விடுதலைப்புலிகள் முன் வைத்து பிரேமதாசாவின் தேசிய உணர்வைத் தூண்டி ஒப்புதல் பெற்றனர்.

அமைதிப்படை வெளியேற மறுக்கும் நேரம் அவர்களுடன் போராடி விரட்ட என விடுதலைப் புலிகள் போராயுதங்களும் பணமும் பேரம் பேசிப் பெற்றனர்.

அமைதிப்படை இந்தியாவிற்குத் திரும்புவதற்கு ஒப்புதல் தெரிவித்ததும் விடுதலைப்புலிகள் தம் படையையும் பலத்தையும் வலுவாக்க போதிய அவகாசம் கிடைத்தது.

பிரேமதாசாவுக்கு மக்கள் விடுதலை முன்னணியை நேரடியாக ஒருமுனையாகக் களைஎடுத்து ஒடுக்கி விடவும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. கிராமம் கிராமமாக இளைஞர்களை வேட்டையாடிப் பிடித்து நடுச் சந்திகளில் டயர் போட்டு எரித்துக் கொண்டு ஈவிரக்கமற்ற பயங்கர பாசிச நிலையை பிரேமதாசா ஏற்படுத்தினான். மக்கள் விடுதலை முன்னணித் தலைவர்களை வேட்டையாடிப் பிடித்து வந்து விசாரணை நீதிமன்ற வழக்கின்றி துப்பாக்கி ரவைகளுக்கு இரையாக்கினான்.

மக்கள் விடுதலை முன்னணி இவ்வாறு ஒடுக்கப்பட்டது.

விடுதலைப்புலிகளுக்கு ஒப்புதல் தந்தபடி வடகிழக்கு மாகாண பொலிஸ் நிலையங்களை அவர்களிடம் பிரேமதாசாவினால் ஒப்புவிக்கப்படவில்லை. 1990 ஜூன் மாதம் 10ம் தேதி விடுதலைப் புலிகள் வடகிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள பொலிஸ் நிலையங்களைத் தாக்கி நூற்றுக்கணக்கான பொலிஸ்காரர்களைச் சிறைப்பிடித்துக் கொள்ளனர். அத்துடன் வடமாகாணத்தை விடுதலைப்புலிகள் தமது ஆதிக்கத்தில் கொண்டு வந்தனர்.

வவுனியா தாண்டிக்குளத்திலிருந்து விடுதலைப் புலிகளின் எல்லை வகுக்கப்பட்டது. வவுனியாவிலிருந்து யாழ் வரையிலான

ரெயில் பாதை களை அகற்றி விடுதலைப்புலிகள் தமது அரண்களை அமைத்துக் கொண்டனர்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வவுனியா கொழும்புக்குச் செல்ல வேண்டிய பயணிகள் கிளாரிப் பாதை வழியாக கடல் கடந்து இலங்கைப் பெரு நிலத்தை அடைய நேரிட்டது.

1992 மேதின ஊர்வலத்தின் போது பிரேமதாசா வெடிகுண்டால் கொல்லப்பட்டான். பிரதமராக இருந்த விஜதுங்கா தற்காலிக ஜனாதிபதியானார்.

14

காந்தன் தாயாரைப் பார்ப்பதற்காக கிளாரிப் பாதைவழியே யாழ் சென்று வந்தான். முன் போல மாதம் ஒரு முறையாக அல்லாது ஆறுமாதங்கள் கழித்து செல்வான். யாழ்ப்பாணத்தில் விடுதலைப்புலிகளின் ஆட்சி நடைபெற்று வந்தது. பல மாற்றங்கள். அவர்கள் தமது இராணுவப்படை தவிர தனிப் பொலிஸ், நீதிமன்றங்களையும் நடத்தினர். தனியான சட்ட விதிகளையும் நிறுவினர். பெண்புலிகளின் நடமாட்டம் அதிகமாயிருந்தது. வாகனப் போக்குவரத்தையும் அவர்களே கண்காணித்தனர்.

யாழ் பகுதியிலிருந்து கிளாரிப் பாதைவழியே செல்பவர் தனி அனுமதிச் சீட்டுப் பெறுதல் வேண்டும். விடுதலைப்புலிகளின் ஆதிக்கத்திலிருந்த முல்லைத்தீவு மாவட்டம் சார்ந்த ஒட்டுகட்டான் ஆனபடியால் அதிகப் பிரச்சினை இருக்கவில்லை.

யாழ் வரும் வேளை குரும்பையூர் சென்று தெய்வானை, பரமன் குடும்பத்தைப் பார்க்கத் தவறுவதில்லை. பரமன் திருமணமாகி தனிக் குடிசையில் குடியேறி விட்டான்.

சகாதேவன் இயக்கத்தில் சேர்ந்த செய்தி அதிர்ச்சி பாயிருந்தது. பயிற்சி முடிந்து சாவகச்சேரிப்பகுதியில் பணியாற்றுவதால் மாதம் ஒரு தடவை வந்து போவதாக தெய்வானை கூறினாள். வீட்டாரிடம் பண வசதியில்லாதவருக்கு இயக்கம் மாதம்தோறும் பண உதவி செய்வதாகவும் அறிந்தான்.

“உங்க பெண்ணும் பையனும் எப்படி இருக்கிறார்கள்.” – தெய்விகேட்டாள்.

“படிக்கிறார்கள். சீவகன் 12ம் வகுப்புப் பரீட்சை எழுதிவிட்டு வயல் வேலைகளில் உதவிபாயிருக்கிறான். மேலே படிப்பதில் தானே பிரச்சினை. மாலதி ஆறாவது வகுப்பில் படிக்கிறாள்.”

“மாலதி என்று எப்படிப் பெயர் வைத்தீர்கள்?” – அங்கு வந்திருந்த பரமன் திடீரெனக் கேட்டான்.

“சீதேவியிடமே விரும்பிய பெயரை வைக்கலாம் என்றேன். அவள் என்னையே தீர்மானிக்க விட்டாள். மாவோ தானே என்கோட்பாடுத் தலைவர்; அவரை நினைவூட்டத்தக்கதாக ‘மா’ என்ற முதலெழுத்துடன் நீயே பெயர் சொல்லும் படி கேட்டேன். அவள் மாலதி என்றாள். சரி என்றேன்.”

“நல்ல பெயர் தான். ஒரு தடவை குடும்பத்தோடு அழைத்து வாருங்கோ” – தெய்விகேட்டாள் சொன்னாள்.

“ஏதாவது அரசியல் பிரச்சினை தீரவேண்டும். பயணங்கள் சீராக வேண்டும். கட்டாயம் அழைத்து வருவேன்.” – சிரித்தபடி காந்தன் சொன்னான்.

“பிரச்சினை எங்கே தீர்ப்போகிறது. நீங்க எங்கே அழைத்து வரப் போகிறீர்கள்?” – பரமன் சொன்னான்;

தெய்வி சொன்னபடி சனிக்கிழமை மாலையில் காந்தன் வந்து காத்திருந்தான். தேவனை சீருடையில் அரும்பிய மீசையுடன் பார்த்தான். இராணுவவீரன் போலவே காட்சியளித்தான்.

நிலா முற்றத்தில் இருவருமாக அலுமினியத் தட்டில் முத்தம்மா உணவு வழங்கினாள். நெத்தலிக் குழம்பை சோற்றில் குழைத்து சாப்பிட்டபடி இருவரும் பேசிக் கொண்டனர். அவனுடன் அரசியல் பேச காந்தன் விரும்பவில்லை.

“உங்க அரசியலை அறிந்தேன். அது எல்லாம் நமது தமிழீழத் தாயகம் வென்ற பிறகுதான் எடுபடலாம்...”

“நான் தற்போது முக்கியமாக, இயக்கத்தில் சாதிப் பிரச்சினைகள் எப்படிக் கையாளப்படுகிறது என்பதையே அறிய விரும்புகிறேன். ஏனெனில் எங்க இயக்கத்திலேயே அதையே முன்னெடுக்க வேண்டும் என ஒரு சிலர் முன்னர் குரல் எழுப்பினர். அதில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையே தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.” அவனது பிரச்சினையை எப்படியும் கூறுவான் என்ற நம்பிக்கையில் காந்தன் கேட்டான்.

“நான் ஒரு வேடிக்கையான சம்பவத்தை உங்களுக்கு விபரமாகச் சொல்ல வேண்டும். அது எதிர்பாராத சம்பவமே. போராயுதத்திற்குரிய பலத்தை அதன் மூலம் அறிந்தேன்.” தேவன் சிரித்தபடி கூறிவிட்டு அங்கு நடந்த சம்பவத்தை விபரமாகக் கூறினான்.

15

அரிசி, மாவு ஏற்றிய கப்பல் வருவதில் தாமதம் ஏற்பட்டதால், இங்கே உணவுத் தட்டுப்பாட்டு ஏற்பட்டது. இந்நிலைமை ஏற்படலாம் என முன்னே அறிந்து பண வசதியுள்ளவர் அரிசியை வாங்கி மூட்டையாகவும் சேர்த்து வைத்திருந்தனர். தற்காலிகமாக அவர்களிடம் கடனாகப் பெற்று இல்லாதவருக்கு முன்னைய விலையிலேயே வழங்குவதற்குத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. எவரெவரிடம் சேர்த்த அரிசி இருக்கலாம் என்பதை சங்கக் கடையில் பணியாற்றுபவர் மூலம் ஓரளவு அறிய முடிந்தது.

கந்தா, எழிலன் தோழரிடமே அவ்வேலை எங்க கிராமத்தில் ஒப்புவிக்கப்பட்டது. இருவரும் மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்தவர். அவர்களுக்கு வீடுகளைக் காட்டுவதற்கு நானும் உதவ நேரிட்டது.

பின்புறம் அகலமான கரியர் கொண்ட சயிக்கிளில் தோளில் ஏ.கே.47 உடன் சென்றோம். சென்ற 3,4 வீடுகள் மரியாதையாக 'தம்பிமாரே, எங்கள் வீட்டுக்கு நாலுவாரத்திற்கு தேவையானதை விட்டு விட்டு எடுத்துக் கொண்டு போகலாம்' என மரியாதையாகப் பேசி உதவினர்.

சீருடையில் சென்றபோது வடக்கிலும் மேற்கிலும் எவராலும் என்னை இனம் காண முடியவில்லை. உள்ளே வரச் செய்து தேநீரும் தந்தனர். அவற்றை உடனே அலுவலக இருப்பில் சேர்த்துக் கொண்டோம்.

அடுத்ததாக பட்டியலைப் பார்த்து எழிலன் தெற்கில் கதிரேச பிள்ளை வீடு என்றான். எனக்கு முதலில் வியப்பு ஏற்பட்டது. பின்னர் மனதுள் சிரித்துக் கொண்டேன்.

கதிரேச பிள்ளை வீட்டுப் படலையைத் திறக்கும் போதே 'இந்த வீட்டில் அபூர்வ நாடகம் ஒன்று நடக்கப் போகிறது. கவனமாகப் பாருங்கோ சுந்தர்' என்று முதலிலேயே அவர்களிடம் சொல்லி வைத்தேன்.

படலை திறந்த சத்தம் கேட்டதும் நாய் குரைத்துக் கொண்டு ஓடிவந்தது. சுந்தாவும் எழிலனும் பின்வாங்கினார்கள். சைக்கிள்களை நிறுத்திவிட்டு துப்பாக்கிகளை தோளிலிருந்து எடுக்கத் தொடங்கினர்.

நான் சைக்கிளை அங்கேயே நிறுத்திவிட்டு முன்னே வந்து நாயைப் பார்த்து 'சுப்பூ, சுப்பூ' என்று விரல்களைச் சுண்டினேன். குரைப்பதை விட்டு விட்டு சுப்பு ஓடிவந்து வாலை ஆட்டியபடி என் கால் மேல் பாய்ந்து ஏறியது. நான் அதன் நெற்றியை வருடி விட்டேன்.

'போதும் வா சுப்பு' என கீழே இறக்கி விட்டு முன்புறமாக நடந்தேன். மற்ற இருவரையும் பார்த்து விட்டு சுப்பு என் அருகே வாலை ஆட்டியபடி நடந்து வந்தது.

"என்ன தேவன் வேடிக்கையாயிருக்கே. என்ன இது உன் வீடா? உன் வீட்டு நாயா?" என்றான் எழிலன். எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

"இல்லையப்பா, இது நான் வளர்த்த நாய். மூணு வருஷமாச்சு. இன்னும் என்னை மறக்கவில்லைப் பாரு..."

"இந்த வீட்டில் இருந்தாயா? ஏதாவது சொந்தக்காரரா?"

"அதெல்லாமில்லை. இன்னும் வேடிக்கை இருக்கிறது. பின்னர் எல்லாம் சொல்லுகிறேனே" நான் பதில் கூறிக்கொண்டே முன்னே நடந்தேன்.

மாமரத்தில் நீண்ட கயிற்றில் கட்டியிருந்த பசு கீழே விழுந்திருந்த இலைகளை வாயில் திணித்தபடி எங்களைப் பார்த்தது. மாமரத்துக் கிளை ஒன்றை ஒடித்துக் கொண்டே பசு அருகே சென்று இலையை நீட்டியதும் பசுவாயில் திணித்துக் கொண்டது. பசுவின் நெற்றியையும் முதுகையும் கையால் வருடி விட்டேன்.

“இந்த வெள்ளைமறுப்பகவைப் பார் கந்தா. இது கன்றுக் குட்டியா துள்ளித் திரிந்தது நினைவில் வருகிறது. தாய்ப் பசுவைக் காணவில்லை. வீட்டில் கமக்காறிச்சிதான் பால் கறப்பாங்க. உடம்பு சரியில்லா விட்டார் என்னைப் பால் கறக்கும்படி சொல்லுவாங்க...”

“அதென்ன கமக்காறிச்சி இந்த விட்டுக்காறியா ?”

“ஆமாம் கமக்காறிச்சி... இந்த வீட்டுக் காறி . ஆமாம் அவங்க வெள்ளாளாச் சாதி. அவங்களை நாங்க கமக்காறிச்சி அல்லது நாச்சியார் என்றுதான் கூப்பிடவேணும்.”

“ஓ அப்படியும் ஒரு சொல் இருக்கிறதா ? இப்போதுதான் கேள்விப்படுகிறேன்.” கந்தா சொன்னான்.

“உங்க ஊரிலே சாதிவேறுபாடுகள் அத்தனை மோசமாக இல்லை. இங்கே உள்ள சாதி நடைமுறைகளை அறிந்தால் ஆச்சிரியப்படுவது மட்டுமல்ல ஆத்திரப்படுவீங்க. எங்களைப் பால் கறக்க விட மாட்டாங்க. ஆனால் கமக்காறிச்சக்கு ககமில்லை, காய்ச்சல் என்றால் ‘ஆபத்துக்குத் தீட்டோ பாவமோ இல்லை’ என்று சமாதானம் சொல்லி என்னிடம் தருவார்கள். பாலைக் கறந்து கொடுத்தாலும் பால்விட்டு தேத் தண்ணி தரமாட்டார்கள். நான் இந்தக் கன்னுக்குட்டிக்கு பாலை ஊட்ட விட்டுவிடுவேன். எனக்கு நல்லாய் பால் கறக்கத் தெரியாது என்று கிழவியார் புறுபுறுப்பா...” – சிரித்த படியே அவர்களுக்கு விளக்கிக் கூற முயன்றேன்.

“யாழ்ப்பாண மாம்பழம் என்று நல்ல பேரும் மதிப்பும்; மாம்பழத்திற்கு நாலைந்து பேர் வேறு சொல்லுவார்கள். இது என்ன மரம்?...”

“கறுத்தக் கொழும்பான் என்போம். அங்கே நிற்பது செம்பாட்டான். கறுத்தக் கொழும்பான்தான் எல்லாவற்றிலும் நல்லாபிருக்கும். விலையும் அதிகம். காய்கள் முற்றிவிட்டால் நானே மரத்தில் ஏறிப் பிடுங்குவேன். மேலே மரத்தில் தொங்க விட்ட பட்டையில் போட்டு பின் கயிற்றால் இறக்கி விடுவேன். சிலவேளை கமக்காரன் அல்லது கமக்காறிச்சி சாக்கைப் பிடிக்க அதில் மேலேயிருந்து போட்டு விடுவேன். நிலத்தில் காய்கள் விழுந்தால் கண்டிப்போய், பழுதாகி விடும். வீட்டுத் தேவைக்கும், கொழும்பிலுள்ள மகனுக்கு அனுப்பவும் ஒரு பகுதியை வைத்துக் கொண்டு மீதியை விற்று விடுவார்கள்.”

“உனக்குச் சாப்பிடத் தருவதில்லையா?” - எழிலன் கேட்டான்.

“அணில் அரித்த காய்களை மட்டும் எடுக்கும்படி சொல்லுவார்கள்...” - அப்பழுக்கின்றி முன் நடந்தவற்றைச் சொன்னேன்.

“நீங்க எப்படித் தோழர் இந்த வீட்டில் வேலை செய்யச் சேர்ந்தீங்க. நாள் கூலி, மாதச் சம்பளமா? அல்லது கொத்தடிமையாகவா?” - சுந்தா யாழ்ப்பாண சாதிப்பிரச்சினையை அறியாத அப்பாவி போலக் கேட்டான்.

“எங்க குடும்பத்தையே இந்த வீட்டு கதிரேச பிள்ளைக் கமக்காரன் குடிமக்கள் என்று சொல்லுவார்கள். செம்பாட்டுப்

பகுதியில் இவங்க நிலத்திலேதான் குடிசைபோட்டு வாழ்ந்தோம். பிறகு காந்தன் என்ற தோழர் ஒருவரது உதவிபால் தரிகநிலம் பெற்று குடிசையை மாற்றி விட்டோம். ஆனாலும் இவங்க குடும்ப நிலங்களிலேயே பெரும்பாலும் கூலி வேலை செய்வோம். அதற்குக் கூலி பெற்று விடுவோம். அங்கு வேலையில்லாத போது வேறு இடங்களிலும் இப்போதெல்லாம் கூலி வேலை செய்வோம். நான் படித்துக் கொண்டு இங்கேயும் வேலை செய்து வந்தேன். ஆறாம் வகுப்போடு இங்கேயே முழுநேரமும் வேலை செய்து வந்தேன்...”

“உனக்கு முன்னர் ஆர்வேலை செய்தாங்க...”

“எங்க பெரியப்பா மகன் எனக்கு அண்ணா முறை. அவன் வேலை செய்து வந்தான். இவங்களுக்கு ஒரு முந்திரித் தோட்டமும் இருந்தது. அங்கே பூச்சிக் கொல்லி மருந்து, போலிடோல் அடிக்கும் போது மயங்கி விழுந்து விட்டான். வீசும் காத்துக்கு முதுகு கொடுத்து நின்று மருந்து அடிக்க வேண்டும் என்று அவனுக்குச் சொல்லித் தரவில்லை. கமக்காரனும் கிராம சேவகனும் பொலிகுக்கு அறிவிக்காமலே பெரியப்புவிடம் மூவாயிரம் ரூபா கொடுத்து சமாளித்து விட்டார்கள். பிறகுதான் அம்மாவுக்கு ஆயிரம் தந்து என்னை பாதிநேர கொத்தடிமையாக்கினார்கள். படிப்பும் இவங்க கூலி வேலையும் செய்ய முடியாது என்று சொல்லி மாதக் கூலி பேசி நான் படிப்பை விட்டு விட்டு இவங்க தோட்ட, வீட்டு வேலையெல்லாம் பார்த்தேன். பிறகுதானே நானாக இயக்கத்தில் சேர்ந்தேன்.”

மாமர நிழலில் இருவரையும் தடுத்து நின்றபடி சுப்புவைத் தடவிக் கொண்டே சுருக்கமாக என்னுடைய கதையை ஒளிவு மறைவின்றிச் சொன்னேன். எழிலனும் சுந்தாவும் ஏழைக் குடும்பமான போதும் இத்தகைய அடிமை நிலையிலிருந்து வராததினாலும்

அக்கிராமத்து சாதி முறைகளை அறிந்த வியப்போடு குடும்ப வாழ்க்கை பற்றியும் தெரிந்து கொண்டனர்.

தென்னங்கீற்றால் வேய்ந்த மாட்டுக் கொட்டிலை அவர்களிடம் காட்டினேன். அதன் ஓரத்தே இரவில் படுக்கும் பகுதியையும் சுட்டிக் காட்டினேன்.

“மாட்டுக்கு வாங்கிய வைக்கோல் மேல் துண்டைப் போட்டுக் கொண்டு படுத்து விடுவேன். அந்தக் கொட்டிலின் சரிந்த பகுதியிலேயே என்னுடைய தேத் தண்ணீ குடிக்கிற சிரட்டையையும் சாப்பாடு போடும் அலுமினியத் தட்டையும் வைப்பேன்.

“எங்கே அவற்றைக் காணவில்லை” – சுந்தா சொன்னான்.

“மூணுவருஷ மாச்சே. சிரட்டையை சுடுதண்ணி வைப்பதற்கு அடுப்பெரிக்க எடுத்திருப்பர். தட்டை நாய்க்குச் சாப்பாடு வைக்க பயன்படுத்தியிருப்பர்...”

“நீ இயக்கத்துக்கு வந்த பிறகு எவரையும் வேலைக்கு வைக்க வில்லையா?” – எழிலன் கேட்டான்.

“இல்லை, நிலைமை மாறியது. தோட்ட வேலையை விட்டு விட்டார்களாம். அவர்களுக்கென்ன, ஒரு மகன் கொழும்பிலே, கம்பனியில் வேலை, மற்ற மகன் லண்டனிலை. பிள்ளைகளே இந்த வேலைகளை விட்டு விடும்படி எழுதிக் கொண்டிருந்தார்களாம்” என்று சொன்னேன்.

“சாப்பாடெல்லாம் தாராளமாகத் தருவார்களா?” எழிலன் கேட்டான்.

“வீட்டில் மிஞ்சுவதெல்லாம் எனக்கும் நாய்க்கும் கிடைக்கும். ‘டே சாதேவா உன் தட்டை எடுத்தாடா’ என்று அந்தக் கிழவி கத்தும். தேத் தண்ணி என்றால் ‘சிரட்டையை எடுத்துவாடா’ என்று சத்தம் போடுவாங்க”

“தண்ணீர் வேணு மென்றால்...”

“நாச்சியார் கொஞ்சத் தண்ணீர் என்றால் செம்போடு முத்தத் துக்கு வந்து கையைக் கோலிப் பிடிக்க ஊத்தி விடுவாங்க” என்று சொல்லிய படி கைகளைக் கோலிக் காட்டினேன்.

“எதற்கும் நாச்சியார் என்றுதான் கூப்பிட வேணுமா...”

“ஓமோம். ஒரு தடவை வீட்டில் கூப்பிடுவது போல் ‘ஆச்சி’ என்று வந்து விட்டது. கிழவிக்கு வந்த கோபத்தைப் பார்க்க வேணும். என்னடா, பள்பயலே நான் உனக்கு ஆச்சியாடா. என்ன எங்க வீட்டுக்குப் பிள்ளை என்று உரிமை பேசப் பார்க்கிறாய்? என்று சீறி விழுந்தா...”

“சரி சரி இன்று உனக்கு என்ன மரியாதை நடக்கிறது என்று பார்ப்போமே...” எழிலன் சிரித்தபடி சொன்னான்.

கிணற்றடியைக் கடந்ததும் வீடு. கிணற்றின் ஒரு பகுதி கிடுகு வேலியால் அடைக்கப்பட்டிருந்தது. தண்ணீர் அள்ள உதவும் துலா நிமிர்ந்து நின்றது.

“இந்தக் கிணத்திலே தண்ணீர் அள்ளிக் குடித்து விட்டுப் போவோமா...” சுந்தா சொன்னான்.

“இந்தக் கிணறே என் பாட்டா வெட்டிய கிணறு. ஆனால் நான் தண்ணீர் குடிக்க வேணுமென்றாலும் கிணற்றடியில் நிற்பவரிடம்

‘கமக்காரன் தண்ணீர்’ என்று கேட்டால் அவர் தண்ணீரை அள்ளி
என்பக்கமாக மிதியடிப் பக்கமாக வாளியை இழுத்து வருவார்.
கைகளைக் கோலிப் பிடிக்க வேண்டும். என் கை வாளியில் படாமல்
தண்ணீரை ஊற்றிவிடுவார்...”

“வீட்டுக்காரரை கமக்காரன் என்று தானே கூப்பிடுவாய்...”

“ஓமோம். அல்லாவிட்டால் நயிந்தை, நயினார் என்றும்
கூப்பிடலாம். பறையர் சாதியினர்தான் பெரும்பாலும் நயிந்தை
நயினார் என்பார்கள். இப்போது ஏன் கிணற்றடிக்குப் போய் சலசலப்பு
ஏற்படுத்த வேணும். வீட்டிலேயே தண்ணீர் கேட்கலாமே...”

“சிரட்டையை எடுத்து வாடா என்றும் உடன் நாச்சியார்
சொல்லலாம்...” – எழிலன் கேலியாகச் சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தான்.

“இன்று நடக்கப் போகும் வேடிக்கையைப் பாருங்கோவன்
தோளிலே ஏ.கே. 47 இருக்கே. அதற்குத் தனி மரியாதை
கிடைக்கும்...”

வாலாட்டியபடி சுப்பு தொடர வீட்டு முற்றத்திற்கு வந்தோம்.

தலைவாசலில் சாய்மனைக் கதிரையில் படுத்திருந்த கதிரேசு
பிள்ளை அவர்களைக் கண்டதும் வியப்போடும் பதட்டத்தோடும்
எழுந்து முன்னே வந்தார்.

“வாங்க தம்பி வாங்கோ...”

“உள்ளே வரலாமோ கமக்காரர்...” என்றேன், நளினமாக. சுப்பு
வாலாட்டியபடி என் காலோடு நின்றது.

“என்ன தம்பி கேலிப் பேச்சு. உள்ளே வாருங்கோ. உட்காருங்கோ...” – நின்றபடியே நாற்காலிகளைக் காட்டினார். மூவரும் தனித்தனியாக உட்கார்ந்தோம்.

“இஞ்சாரும். இங்கே வந்து பாருமேன். தம்பியவை வந்திருக்கினம்” என அவர் எழுப்பிய குரலுக்கு ‘ஆர் இங்கே இந்த நேரத்திலை’ என்ற முதுமைக் குரல் கேட்டது.

வராந்தா வழியே அசைநடை போட்டு வந்த நாச்சியார் சீருடையில் இருந்த மூவரையும் தனித்தனியே பார்த்தார்.

“ஓ தம்பியவையா... நல்லது...”

“என்னைத் தெரிகிறதா நாச்சியார்...” மனதுள் சிரித்தபடி நான் கேட்டேன்.

“எனக்கு இன்னும் வெள்ளெழுத்து வரேல்லை. உடுப்பு மாறினால் போல முகமும் குரலும் மாறி விடுமா. இங்கே இருந்து தான் ஓடிப் போய் இயக்கத்திலை சேர்ந்ததாய் என கோச்சி சொன்னா. இந்தத் தம்பிகளைத் தான் தெரியேல்லை...”

“இரண்டு பேருமே மட்டக்களப்பு. அதுதான் வீடுகாட்ட என்னை அனுப்பினாங்க...”

“நல்லது நல்லது. தேத் தண்ணி போட்டுக் கொண்டு வாறனே...” – நாச்சியார் திரும்பினார்.

“வேணாம் நாச்சியார் தண்ணீர் தந்தால் போதும்” – எழிலன் சொன்னான்.

கிழவியார் உள்ளே சென்று செம்பிலே தண்ணீர் கொண்டு வந்து எழிலனிடம் கொடுத்தார்.

செம்புத் தண்ணீரை அண்ணாந்து உதட்டில் செம்புபடாது குடிக்க வேண்டும் என்பதை அவன் ஏற்கனவே பழகியிருந்தான். செம்புகை மாறி சுந்தாவிடம் போய் என்னிடம் வந்தது. நானும் குடித்து விட்டு நாச்சியாரிடம் கொடுத்தேன். அந்த வீட்டுள் நுழைந்ததும் முதலில் தண்ணீர் செம்பில் குடித்ததும் புதுமையான அனுபவமாயிருந்தது.

“சுப்பு முதலில் என்னைப் பார்த்துக் குலைத்தது. பிறகுதான் வாலாட்டிக் கூட்டி வந்தது...” - நெற்றியை தடவி விட்டுக் கொண்டே சொன்னேன்.

“நாய் தானே நன்றியுள்ள மிருகமாச்சே. நீ வளர்த்த குட்டிதானே. எப்போதும் மறந்து விடாது” - கதிரேச பிள்ளை சொல்லும் போது மனிதர் தான் நன்றியை மறக்கக் கூடியவர் என்று சொல்ல இருந்தேன். விட்டு விட்டேன்.

நாச்சியார் உள்ளே போய் அடுப்பை மூட்டி விட்டு வந்து குந்தில் உட்கார்ந்தார்.

“என்ன விசேஷம் தம்பி. இந்த நேரத்தில் எங்க வீட்டுக்கு” கதிரேசபிள்ளை மனதில் குடைந்த சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்ய விரும்பியவராகக் கேட்டார். ஏதாவது காசுக்கீசு வாங்கவோ என்று மனதை அரித்திருக்கலாம். நானும் வந்தது அவருக்கு ஓரளவு நம்பிக்கை போல என் முகத்தையும் பார்த்துக் கொண்டார்.

“மூன்றுமாத தேவைக்கு மட்டுமே அரிசி உணவுப் பொருள் சேமித்து வைக்கலாம் என்பதே எங்க அறிவிப்பு, உங்க வீட்டில்

மேலதிகமாக இருப்பதாகச் செய்தி வந்தது. அப்படியானால் மேலதிகமாக இருப்பதைக் கடனாகப் பெறவே வந்தோம். தற்போது சில இடங்களில் எதிர்பாராத தட்டுப்பாடு. கப்பல் வந்ததும் திரும்பித் தந்து விடுவோம்...” - எழிலன் விளக்கமாக, நயமாகக் கூறினான்.

“அப்படித் தொகையாக எங்களிடம் இல்லைத் தம்பி. ஆனாலும் நீங்களே இருப்பைப் பார்த்து எடுத்துச் செல்லலாம். நாங்க இரண்டு பேர் தான். இடையிடை பிள்ளைகள் ஆராவது வந்து போகலாம்.” - கதிரேச பிள்ளை சாவதானமாகவே சொன்னார்.

“சரி உள்ளே பார்ப்போமே...” என்று கூறியபடி எழுந்ததும் சுந்தாவுடன் நானும் எழுந்தேன். கதிரேசபிள்ளை ஸ்ரோர் அறைக் கதவைத் திறந்து விட்டார்.

அங்கு இரண்டரை மூட்டை அரிசி இருந்தது. எழிலனே கணக்கிட்டு விட்டுச் சொன்னான்.

“ஒரு மூட்டை அரிசியை தற்போது எடுத்துக் கொள்ளுகிறோம். சீக்கிரம் திரும்பித் தந்து விடுவோம். எப்போழுதும் தேவைப்படின் நீங்களும் கேட்டு விடலாம்.”

“நீங்க சொன்னால் சரிதம்பி...”

ஒரு மூட்டையை நானும் சுந்தாவுமாக தூக்கி வெளியே கொண்டு வந்தோம்.

எழிலன் சென்று படலைப் பக்கமாக விட்டு வந்த அகண்ட கரியர் உள்ள சயிக்கிளை எடுத்து வந்தான்.

சைக்கிளின் கரியரில் மூட்டையை வைத்து கயிற்றால் கட்டினோம்.

அரிசி பெற்றதற்கான பற்றுச் சீட்டை எழிலன் எழுதி கதிரேச பிள்ளையிடம் தந்தான்.

மூவருமாகப் புறப்படத் தயாரானோம்.

“என்ன தம்பி அவசரம். தேத் தண்ணி போட்டிடேன். எடுத்துக் கொண்டு வாறன். குடிச்சிட்டுப் போங்கோ...” நாச்சியார் நயமாகச் சொன்னார்.

நாங்க மீண்டும் உட்கார்ந்தோம். ஒரு தட்டில் பால் கலந்த தேநீர் கிளாஸ்களில் வந்தது. சுந்தாவுக்கு அடுத்து நானே ஒரு கிளாசை எடுத்துக் கொண்டேன். உள்ளூற வந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டேன். சுந்தா, எழிலன் முகத்திலும் வெற்றிப் புன்னகை.

தேநீர் அருந்தியதும் ‘போய் விட்டு வாறோம் ஆச்சி’ என்று எழிலனும் சுந்தாவும் சொல்லினர்.

கதிரேசபிள்ளையும் எழுந்து முத்தத்திற்கு வந்து வழியனுப்பினார். கப்புவும் வாலாட்டி என்னோடு வந்தான்.

அரிசி மூட்டை கட்டிய சயிக்கிளைத் தள்ளியபடி எழிலன் முன்னே சென்றான்.

“இந்தப் பக்கம் வந்தால் மறக்காமல் வாங்க தம்பி” -- நாச்சியாரின் குரல் கேட்டது.

“எங்க இயக்கம் தான் உனக்கும் விடுதலையும் சமத்துவமும் வாங்கித் தந்தது” என்று எழிலன் வெளியே வந்த போது சொன்னான்.

“எப்படியும் துப்பாக்கியைக் கையில் எடுத்ததும் என்றுமில்லாத ஒரு சமத்துவ உணர்ச்சியும் நம்பிக்கையும் ஏற்பட்டு விடுகிறது.”

சகாதேவன் நடந்த கதையை காந்தனிடம் சொன்னான். அவனது உணர்வை காந்தனால் எண்ணிப் பார்க்க முடிந்தது.

ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக அடிமை நிலையில் இருந்து அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட உணர்வுகளுக்கு முன்னேறிய ஆயுதம் கையில் ஏந்தியதும் அத்தகைய உணர்வு ஏற்படுவது விசித்திரமல்ல.

“உயர் சாதிக்காரரெல்லாம் சாதியை விட்டு ஆயுதத் திற்குத்தான் அஞ்சுகிறார்கள்...”

“அது உண்மைதான். எதற்காக ஆயுதம் எடுத்தீர்கள் என்பது தான் முக்கியம்...”

“தேசிய விடுதலைக்காக...”

“அது கிடைத்ததும் ஆயுதங்களைப் பறித்து விட்டால் என்ன செய்வீர்கள்...”

“எப்படிப் பறிக்க முடியும். இந்த சாதி, சமய ஏற்றத்தாழ்வுகள் முடியும் வரை ஆயுதங்களைக் கீழே வைக்கப் போவதில்லை என எழிலன் சொன்னான்.”

“நல்ல கொள்கைதான். உங்கள் நடைமுறையைப் பொறுத்திருந்துதான் பார்க்க வேண்டும்...”

“ஏன் நீங்க சந்தேகப்படுகிறீங்க. சீனாவில் புரட்சி நடக்கவில்லையா...”

“ஓம் நல்லது. அந்தளவுக்கு உனக்குப் பாடம் சொல்லித் தர அங்கேயும் ஓரிருவர் இருக்கிறார்களா ?”

“ஏனில்லை...”

“சீனப் புரட்சியோடு இந்தத் தேசிய விடுதலைப் புரட்சியை ஒப்பிட்டு விட முடியாது. அங்கும் ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களாக ஒடுக்கப்பட்ட விவசாயிகள் கையில் ஆயுதம் கிடைத்ததும் தம் எதிரிகளான நிலப்பிரபுக்களின் ஆதிக்கத்தை ஒழிக்கத் தயாரானார்கள். 20, 22 வருஷத்தில் புதிய ஜனநாயகப் புரட்சியை நடத்தி முடித்து விட்டார்கள்.” – காந்தன் சொன்னான்.

“ஏன் நாங்களும் அப்படியான புரட்சியை ஏற்படுத்த முடியாதா...”

“அதற்காக முயன்று தான் நானும் தோல்வி கண்டேன். ஒதுங்கியிருக்கிறேன். தேசிய விடுதலையின் பின்னரே தனிச் சொத்துடைமையை ஒழிக்கும் சோஷலிசப் புரட்சியை ஆரம்பிக்க வேண்டும். அப்பொழுதே சாதியால் ஒடுக்கப்பட்டவருக்கும் விடுதலை கிடைக்கும்...” – காந்தன் சொன்னான்.

“ஏதோ நீங்க சொல்லுவதெல்லாம் எனக்கு முற்றாகப் புரியவில்லை. நீங்க இப்போது என்ன சொல்லுறீங்க...” – தேவன் சொன்னான்.

“கதிரேச பிள்ளை உங்க கையிலிருந்த ஆயுதத்திற்குப் பயந்து வீட்டுள்ளே விட்டு செம்பில் தண்ணீர், கிளாசில் தேநீர் தந்ததினால் சாதி ஒழிந்து விட்டது என முற்றாக நம்பி விடாதே. உன் ஆச்சியோ சொந்தக்காரரோ போனால் இன்றும் வெளியே தான் நிற்க வேண்டும். சிரட்டையில் தான் தேத் தண்ணீர் தருவர். அவர்களிடம் சாதிபோடு சொத்தும் இருக்கிறது. அதை மறந்து விடாதே...” காந்தன் நடைமுறையைக் கூறினான்.

“அதுவும் உண்மைதான். ஆனாலும் ஆயுதத்திற்குத் தான் அவர்கள் அஞ்சுகிறார்கள் என்று சொல்லுகிறீர்கள். அப்படித்தானே...”

“அது தான் ஒரே காரணம். ஆயுதம் உங்களிடம் இருந்ததாலேதான் அரிசியைக் கூட எடுக்க முடிந்தது. அது போல சொத்துகளையும் பறித்துப் பொது உடமை ஆக்கி விடலாம்...”

“ஆமாம் நீங்க சொல்வதில் உண்மை இருப்பது இப்போது தான் புரிகிறது. ஆயுதத்தை வைத்துத் தான் சாதியையும் ஒழித்து விடலாம்...” – தேவன் சொன்னான்.

“அப்படி நினைக்காதே. ஆயுதத்தாலை சொத்துக்களைத் தான் பறித்தெடுக்க முடியும். அவர்களது சிந்தனையை, எண்ணங்களை பறித்தெடுப்பது அத்தனை இலகுவல்ல...”

“அப்படியா சொல்லுறீங்க.. சோவியத் ரஷ்யாவில் லெனினிலும் சீனாவில் மாவோவும் வெற்றி பெற்றார்கள் என அரசியல் பாடம் எடுத்தவர் சொன்னார்.”

“சோவியத் பின்னடைவைப் பார்த்தே மாவோ கலாசாரப் புரட்சியை ஆரம்பித்தார். அதுவும் தோல்வியிலேயே முடிந்தது...” எனக் கூறி, காந்தன் மேலும் விளக்கினான்.

16

சீவகனுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதை ஒட்டி வேறும் அங்குள்ள ஏழைப்பிள்ளைகளுக்கு காந்தன் உதவலாம் என சண்முகம் ஆலோசனை கூறினான். தானும் கிடைக்கும் ஒய்வுவேளைகளில் அவர்களது கல்விக்கு உதவுவதாகக் கூறினான்.

சண்முகத்தின் அக்கா பிள்ளைகளும் வரத் தொடங்கினர். மாலையில் ஒன்றரை இரண்டு மணிநேரமே வெளிச்சம் இருந்தது. பின்னர் அரிக்கன் லாந்தர். சனிக்கிழமை, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் காலையில் ஒன்பது மணியிலிருந்து பாடங்கள் நடந்தன. பேச்சாடல் மூலம் அறிந்து பதினைந்து இருபது பிள்ளைகள் வரை வரத் தொடங்கி விட்டனர். 9,10ம் வகுப்புப் படிக்கும் பிள்ளைகளில் பெரும்பாலும் பெண் பிள்ளைகளே சேரத் தொடங்கினர்.

காந்தன் வெளியூர் செல்லும் நாட்களில் சண்முகம் கவனித்துக் கொள்வான். சண்முகத்தால் இயலாத வேலை பிள்ளைகளுக்கு ஓய்வு நாளே.

பையன்களிலும் பார்க்க அதிகமான பெண்பிள்ளைகள் வரத் தொடங்கியதும் வியப்பாயிருந்தது. 9,10ம் வகுப்பில் படிக்கும் பெண்களும் சனி, ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் வரத் தொடங்கினர்.

ஆரம்பத்தில் இலவசமாகப் பாடம் சொல்லித் தந்த போதும் பின்னர் சண்முகம் அவரவர் விரும்பியபடி டியூசனுக்குப் பணம் தரலாம் என வேண்டினான்.

வசதியுள்ள பிள்ளைகள் முல்லைத்தீவில் டியூட்டரிக்குச் சென்று அதிகப் பணம் செலவழிப்பதையும் 9,10ல் படிக்கும் பிள்ளைகள் அறிந்திருந்தனர். அதனால் அப்பிள்ளைகள் தமது கஷ்டத்திலும் மாதம் தோறும் 5,10,15,25 ரூபா வரை வழங்கினர்.

காந்தன் சீதேவியின் வீட்டிற்கு இடம் மாறிய போதும் முன்னைய வீட்டை தான் படிப்பதற்காகவும் பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லித் தருவதற்காகவும் வைத்திருந்தான். அங்கு சேரும் பணத்தில் வாடகைப் பணத்தைச் செலுத்த முடிந்தது.

வெளியே அரசியல் வேலை செய்ய முடியாத வேளை மாணவர்க்கும் தன் அரசியலை முன் வைக்கலாம் என்பதும் காந்தனின் நோக்கமாயிருந்தது.

மேல்வகுப்புப் பிள்ளைகள் கல்விபிலும் பார்க்க அரசியலில் கவனம் செலுத்துவது காந்தனுக்கு வியப்பளித்தது.

ஆனால் காந்தன் இடையிடை கூறும் அரசியலை பிள்ளைகள் அத்தனை சிரத்தையோடு எடுப்பதாகவும் தெரியவில்லை. பள்ளிக்கூடத்தில் சில ஆசிரியர்களும் மாணவரும் இயக்கங்களோடு தொடர்புள்ளவராகவும் இருப்பதைக் காந்தனால் ஊகிக்க முடிந்தது.

‘பணம் தந்து படிக்கும் பிள்ளைகள் ஒழுங்காக வரவேண்டும், பெற்றார் பணத்தை வீணாக்கப்படாது’ எனவும் காந்தன் இடையிடை கண்டிப்பாகச் சொல்லி விடுவான்.

முக்கியமாகப் 10ம் வகுப்பில் படிக்கும் பிள்ளைகளின் பாடங்களில் காந்தன் அதிக கவனம் செலுத்தி வந்தான். அவர்கள் அரசு நடத்தும் ஆண்டுப் பரீட்சை எழுதி சித்தியடைய வேண்டும். பரீட்சை நெருங்கும் மாதத்தில் காந்தன் தனது வெளியூர் பயணத்தை தள்ளிப் போடுவான். அவ்வேளை சண்முகத்தையும் பரீட்சை எழுதும் பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்ல உதவும் படியும் வேண்டுவான்.

படியூன் தொடங்கிய அடுத்த ஆண்டில் 10ம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த இரண்டு பெண்பிள்ளைகள் சனி, ஞாயிறுக் கிழமைகளில் இரண்டுவாரமாக வரவில்லை. வீட்டுப் பிரச்சினை, மாதவிலக்கு என ஏதாவது காரணமாயிருக்கலாம் என காந்தன் எண்ணிக் கொண்டான்.

மூன்றாவது வார முடிவில் வராததைக் கண்டு வேறு பிள்ளைகள் மூலம் செய்தி அனுப்ப எண்ணினான்.

மல்லிகா, கமலா வீட்டுப் பக்கமாக இருந்து வருபவர்களை கை உயர்த்தும் படி காந்தன் கேட்டான். 6ம் வகுப்பில் படிக்கும் பிள்ளைகள் இருவர் கை உயர்த்தினர்.

“இன்று சனிக்கிழமைதானே. நாளைக்கு டியூஷனுக்குக் கட்டாயம் வரும்படி நான் சொன்னதாக மல்லிகாவுக்கும் கமலாவுக்கும் இன்று மாலைபே போய் சொல்விவிடு...” - காந்தன் கண்டிப்போடு சொன்னான்.

கை உயர்த்திய ஒரு பிள்ளை காந்தனிடம் வந்தது. ஏதோ இரகசியம் சொல்ல விரும்புவது போலிருந்தது. காந்தன் சிறிது குனிந்து செவியைக் கொடுத்தான்.

“அதுசேர்... அதுசேர்... இரண்டு பேரும் இயக்கத்திலை சேர்ந்திட்டாங்க. வீட்டிலே அம்மா அழுது கொண்டிருந்தா... பார்த்தேன்...”

காந்தனுக்கு வியப்பாயிருந்தது. மற்ற எல்லோரும் அறிந்த செய்தி போல முகங்களில் தோன்றியது. காந்தன் அறியாத அந்தச் செய்தியை இரகசியமாகச் சொன்ன முறையும் ஆச்சரியமாயிருந்தது.

சண்முகம் அதே ஊரானபடியால் அங்கு நடமாடும் இயக்கங்கள், திடீரெனக் காணாமல் போகும் பையன்கள் பற்றிய செய்திகளையும் சொல்லுவான்.

‘இது ஒரு பேரலை. எங்கே நிற்குமோ சொல்ல முடியாது’ என்பதே சண்முகத்தின் கலோகமாகும். ‘அந்த அலைகள் ஓய்ந்த பின்னர் தான் நீங்க உங்க புரட்சிப்புயலை ஆரம்பிக்க முடியும்’ என்றும் கேலியாக முடிப்பான்.

ஜனாதிபதித் தேர்தல் 1994 டிசம்பரில் நடந்தது. சந்திரிகா குமாரத்துங்கா விடுதலைப் புலித்தலைவர் பிரபாகரனுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தி இனப்பிரச்சினையை தீர்த்து வைப்பதாகப் பிரச்சாரம் செய்தார். அத்துடன் சர்வாதிகாரப் போக்குக் கொண்ட ஜனாதிபதி ஆட்சி முறையை ஒழித்து முன்னர் இலங்கையில் நடைமுறையிலிருந்த இங்கிலாந்து நாடாளுமன்ற முறையைக் கொண்டுவருவதாகவும் உறுதி கூறினார்.

மேலும் உணவுப் பொருட்களின் விலையைக் குறைப்பதாகவும் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம், பணவீக்கம், அவசர கால நிலையை நிறுத்துவதாகவும் தேர்தல் வாக்குறுதியளித்தார்.

தமிழ் மக்களும், முஸ்லிம், மலையகத் தமிழரும் ஆதரவு வழங்கினர். முன்னர் என்றும் இல்லாத வகையில் 62 சதவீதம் வரையான வாக்குகள் பெற்று சந்திரிகா வெற்றி பெற்றார்.

விடுதலைப்புலிகளுடன் ஆறுமாதங்களாகப் பேச்சுவார்த்தைகள் நடந்தன. நாட்டில் அவசரகால நிலை நீங்கி ஓரளவு அமைதி நிலவியதேயல்லாது பேச்சு வார்த்தையில் எவ்வித முன்னேற்றமும் ஏற்படவில்லை.

விடுதலைப்புலிகள் திருகோணமலைத் துறைமுகத்தில் நின்ற இரண்டு கப்பல்களை மூழ்கடித்ததோடு பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட்டது. விடுதலைப்புலிகளை அடக்கி ஒடுக்குவதாக சந்திரிகாவின் யுத்தம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

ஐந்து ஆண்டுகளாக விடுதலைப்புலிகளின் ஆதிக்கத்தில் நிலவிய வட மாகாண கேந்திர நிலையமாகக் கொள்ளப்பட்ட

யாழ்ப்பாண நகரைக் கைப்பற்ற சந்திரிகா ஆரசு திட்டமிட்டது. யாழ்ப்பாணப் பலாலி முகாமில் சிங்களப் படைகளைக் குவித்து விடுதலைப்புலிகளை விரட்டுவதே சிங்களப் படையினரின் நோக்கமாக இருந்தது.

நவம்பர் மாதத்தில் திடீரென சிங்கள இராணுவம் புலிப்படையினரைத் தாக்கத் தொடங்கிய போது காந்தன் எதிர்பாராது யாழ்ப்பாணத்தில் தங்க நேரிட்டது. தாயாரைப் பார்த்து வருவதாக கிளாரிப் பாதையால் வந்திருந்தான்.

புலிப்படையினர் பின்வாங்கியதோடு யாழ் மேற்குப் பகுதியில் இருந்தவர்களை கிழக்குப் பகுதியான வடமராட்சிப் பகுதிக்கு செல்லும்படி ஆணையிட்டனர்.

கையில் கிடைத்த பொருட்களுடன் சாரிசாரியாக மக்கள் இடம்பெயரத் தொடங்கினர். காந்தன் தாயாரையும் பாதுகாப்பிற்காக அழைத்துச் செல்ல முயன்றான். தாயார் முற்றாக மறுத்து விட்டார்.

“அடுத்த வீட்டுக்காரர் கூட போய்விட்டனர். நீங்க தனிய இங்கே இருக்க முடியாது. என்னோடு வந்தால் கிளாரிப் பாதை மூடப்படு முன்னர் பரந்தன் பக்கம் சென்று என் வீட்டுக்கே போய் விடலாம்...” – காந்தன் தயவாகச் சொன்னான்.

“நான் வரவே மாட்டேன்...”

“ஆபத்தம்மா, சிங்கள இராணுவம் சுட்டு விடப்போகிறார்கள். அவங்க பாஷையே உனக்குப் புரியாது”

“சுட்டால் சுட்டுவிட்டுப் போகட்டும். நீதானடா அவங்களோடு சேர்ந்து புரட்சி நடத்தப் போகிறதென்றாய். இப்போது பயப்படுகிறாய்...”

காந்தன் மேல் அரசியல் குண்டு போடவும் தாயார் முயன்றார்.

“அந்தப் பேச்சுகளை இப்போது விடம்மா. சீக்கிரமாய் கிளம்பு...”

“உனக்குத்தான் சிங்கள ஆர்மியாலும் பிரச்சனைவரும், நீ போய் விடு...”

தாயார் தன்னுடைய உயிரிலும் பார்க்க காந்தனின் பாதுகாப்புப் பற்றியே கவலைப்பட்டாள்.

“அக்கா பற்றிய சேதி ஏதாவது வந்ததா...”?

“உன்னைப் போலத்தான் அக்கா சொன்னதாக உன் அத்தானும் வந்தார். நான் முடியாதென்றேன். மகன் பிள்ளையோடு சாவகச்சேரிக்குச் செல்வதாகச் சொல்லிப் போய் விட்டார்...”

தாயாரின் பிடிவாதத்தை மாற்ற முடியாது என்று தெரிந்த காந்தன் வீட்டிலுள்ள உணவு நிலைமைகளைப் பார்த்து விட்டு கூட்டத்தோடு கூட்டமாக சாவகச்சேரிப் பக்கமாகச் சென்றான்.

கிளாரிப் பாதை மூடப்படாத போது அங்கு ஏராளமான கூட்டம், தாயாரை விட்டு விட்டுப் போகவும் மனம் வரவில்லை. கிளாரிப் பாதையைக் கடந்து விட்டால் பின்னர் திரும்பி வந்து தாயாரின் நிலைமையைப் பார்க்க முடியாது என்பதை அறிவான்.

ஒட்டுகூட்டானில் சீதேவியும் மகனும் மகளும் பாதுகாப்பாக இருப்பார்கள் என்பதை அறிவான். நாற்று நடப்பட்டு பயிர் வளரத் தொடங்கி விட்டது. ஆகவே அறுவடை வரை அதிகவேலை இருக்காது என எண்ணிக்கொண்டே சாவகச்சேரி இந்துக் கல்லூரிக்கு அருகே இருந்த நண்பன் வீட்டில் தங்கினான்.

கிளாரிப் பாதையால் ஒரு பகுதியினர் பரந்தன், கிளிநொச்சிப் பகுதிக்கு அகதிகளாகச் சென்றனர்.

விடுதலைப் புலிகளில் சிறு பகுதியினர் வடமராட்சிப் பகுதியில் ஒதுங்க, பெரும்பங்கினர் ஆயுதங்களுடன் கிளாரிப் பாதை வழியாக பரந்தன், கிளிநொச்சி, மாங்குளம், முல்லைத்தீவு, மன்னார் பகுதிகளுக்குச் சென்றனர். இப்பகுதிகளெல்லாம் விடுதலைப்புலிகளின் கட்டுப்பாட்டிலேயே இருந்தது.

சாவகச்சேரிப் பகுதியை ஆக்கிரமித்த சிங்களப்படையினர் கிளாரிப் பாதையையும் கைப்பற்றி பெருநிலைப் பகுதிக்குச் செல்லும் வழிகளை அடைத்தனர்.

ஏற்கெனவே இடம் பெயர்ந்தவர்களை வலிகாமம் கிழக்கு, மேற்குப் பகுதிகளில் தத்தமது இடங்களுங்குத் திரும்பும்படி அரசு அறிவித்தது.

தாயாரின் நிலையைப் பார்த்து விட்டுத் திரும்பலாம் என காந்தன் கூட்டத்தோடு கூட்டமாக இணுவில் கிராமத்துக்குத் திரும்பினான். அடையாள அட்டை இருந்ததால் கைதடிப் பாலம் வழியாக வருவதில் பிரச்சினை இருக்கவில்லை.

தாயாரை முன்னர் போலவே குளித்துக் கட்டிய சேலையும் நெற்றியில் விபூதியுமாகக் கண்டதும் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி. முன்னர் ஏற்பட்ட பல்வேறு கற்பனையெல்லாம் பறந்து விட்டது.

“எப்படியம்மா சுகம்...?”

“நான் உன்னைப் பற்றித்தான் கவலைப்பட்டேன். உனக்குத் தானே இயக்கங்களாலும் பிரச்சினை. சிங்கள இராணுவத்தாலும் தொல்லை. பயந்து கொண்டிருந்தேன். இந்திய அமைதிப்படை

கோவில், பள்ளிக்கூடங்களுக்குச் செல்லும்படி அறிவித்த போதும் நான் போகவில்லை. சிங்களப்படைக்குப் பயந்தா ஓடப்போகிறேன்..”
- சாவதானமாகத் தாயார் சொன்னார்.

“எப்படியும்மா பொழுது போனது. ஷெல்லடி, துப்பாக்கிச் சத்தம்...”

“சிலவேளை கந்தசஷ்டிக் கவசத்தைப் படிப்பேன். முன்னர் கந்தபுராணம் படித்துப் பயன் சொல்லும் வேளைகளில் ஒழுங்காகக் கோவிலுக்குப் போவேனே. கொக்குவில் குமாரசாமிப் புலவரின் பயன்சொல்லுவதைக் கேட்பேன். தற்போது நானே முழுத்தொகுதியும் உரையுடன் வாங்கி வைத்திருக்கிறேன். அதை எடுத்து நாள்தோறும் பகுதி பகுதியாகப் படிப்பேன். அதைக் கேட்கப் பக்கத்து வீட்டு பொன்னம்மாவும் வந்து கொண்டிருந்தாள்.”

“இன்னும் அந்தப் புராண காலத்துக் கதைகளை விட்டுவிடமாட்டீங்க...”

“அதில் இருக்கிற உண்மை உனக்குப் புரியாது. தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் யுத்தம் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டே இருக்கும். சிலகாலம் அசுரர்களின் அக்கிரமம் வெற்றி பெறும். இறுதியில் தேவர்கள் தான் வெற்றிபெறுவார்கள்.” - தாயாரின் பேச்சில் நம்பிக்கையும் உறுதியும் சமயங்களின், புராணங்களின் நம்பிக் கையில்தான் கட்டப்பட்டவை என்பதை எண்ணிப் பார்த்தான். அசுரர் தேவர் யுத்தமும் மனிதக் கொலையும் தொடர்ந்து நடக்கும் என்பது போல தாயாரின் கொள்கை இருந்தது.

“இதெல்லாம் மன ஆறுதலுக்குக் கூறப்படும் நம்பிக்கைதான்மா..”

“போடா போ... இராமாயணத்தைப் பார், பாரதப் போரைப் பார். எங்கேயும் யுத்தங்களில் நீதியே வெற்றிபெறும்..”

“யுத்தங்களை முற்றாக நிறுத்துவதைப் பற்றிப் பேசனம்மா..”

“அதை முற்றாக நிறுத்த முடியாதடா. சில காலம் அசுரர் ஆட்சி நடைபெறும். பின்னர் தேவராட்சி. தேவர்களும் தவறு செய்ய அசுரர் ஆட்சி வென்று விடும். இப்படியே மாறிக் கொண்டே இருக்கும்..”

தாயாரின் உலகமும் நம்பிக்கைகளும் வேறு. தான் வேறு உலகத்தைக் கட்டக் கனவு காண்பதாக எண்ணிக்கொண்டான். யாழ்ப்பாணத்துக்கு விடுதலை தந்து விட்டதாக சிங்கள அரசு செய்திகள் அலறின.

காந்தன், தான் முன்னர் பணியாற்றிய கிராமங்களுக்குச் சென்றான். அங்குள்ளவரும் வடமராட்சிப்பக்கம் சென்று திரும்பியவரே. சில குடும்பத்தவர் திரும்பவில்லை.

சுகாதேவன் பற்றிய செய்தி எதுவும் தெரியவில்லை என தெய்வி சொன்னாள். அங்குள்ள பெரும்பாலான இளைஞர்கள் வடமராட்சிப் பக்கம் சென்றவர் திரும்பவில்லை என தெய்வி கூறினாள்.

“நல்லது. இளைஞர்களைப் பெரும்பாலும் விடுதலைப் புலிகள் சார்ந்தவர் என சந்தேகப் படுவார்கள். அனுதாபிகளாக இருப்பவருக்கும் ஆபத்து ஏற்படலாம். இத்தகைய சூழலில் அப்பாவிகளும் மாட்டுப்பட்டு கொல்லப்பட்டு விடலாம்”- காந்தன் சொன்னான்.

“ஷெல் அடிபட்டே எத்தனை அப்பாவிகள் இங்கே கொல்லப்பட்டார்கள்” என மகள் முத்தம்மா கூறி பெயர்களையும் சொன்னாள்.

தன் அம்மாவிடம் சொன்னால் ‘அது அவரவர் தலைவிதி. அவரவர்க்கு எழுதி வைத்தது அவ்வளவுதான்’ என்று சொல்லுவார் என எண்ணிக் கொண்டான்.

“சாப்பாட்டுப் பிரச்சனைபெல்லாம் எப்படி?”

“கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் இந்த வாரத்திலிருந்து சாப்பாட்டுச் சாமான் எல்லாம் இலவசமாகத் தருகிறார்கள்.” தெய்வி சொன்னாள்.

“முன்னர் ஏற்பட்ட கொதிப்பை எல்லாம் சாப்பாட்டுச் சாமானைச் கம்மா தந்து ஆற்றிவிடப் பார்க்கிறார்கள்.” – மகள் முத்தம்மாவின் பேச்சில் இருந்த ஆழத்தைக் காந்தனால் காணமுடிந்தது. நடைமுறைகள் எல்லோருக்கும் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்திவிடுவதைக் காந்தன் கண்டான்.

பழைய பரம்பரைக்கும் புதிய பரம்பரைக்கும் இடையில் ஏற்பட்டுள்ள வேறுபாட்டை முத்தம்மாவின் பேச்சு மூலம் அளந்து பார்க்கக் காந்தனால் முடிந்தது. இளம் வயது, இவளும் இயக்கத்திற்கு ஓடிவிடுவாளோ என்ற நினைவும் பயமும் காந்தனுக்கு ஏற்பட்டது.

காந்தன் முன்னர் பணியாற்றிய கிராமப் பகுதிகளுக்குச் சென்று வந்தபோதும் இணுவிலில் தாயாரோடுதான் தங்கிவந்தான். இரவில் எங்கும் செல்வதில்லை. காந்தனை மனைவி பிள்ளைகளிடம் செல்லும்படி தாயார் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

இராணுவத்தினரின் நடமாட்டத்தை எங்கும் காணமுடிந்தது. தெருக்களை புல்டோசர் போட்டு அகலப்படுத்தும் வேலையையும் சிங்கள இராணுவத்தினரே செய்தனர்.

ஆங்காங்கே இளைஞர்கள் கைதுசெய்யப்பட்டு முகாம் களுக்கு ஜீப்புகளில், டிரக்குகளில் ஏற்றிச் செல்லப் படுவதாகவும் காந்தன் அறிந்தான். பாடசாலைகள், கல்லூரிகள் ஆரம்பிக்கப் பட்டுவிட்டன. பல இளைஞர்களைக் காணவில்லை எனப் பெற்றோரின் அழுகைக் குரல்கள்; இளம் பெண்களும் கடத்திச் செல்லப்படும் செய்திகளும் அவன் செவியில் எட்டின.

மனித உரிமை இயக்கங்களின் குரல்கள் அத்தகைய மர்மங்கள் தொடர்பாக இன்னும் எழவில்லை. அவர்களிடையேயும் அச்சம் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

பல கதைகள் கேட்ட தாயார் காந்தன் பற்றியும் அச்சுறுத்தினாள். ஆனால் யாழ் நகரை விட்டு முல்லைத் தீவுக்குச் செல்வதும் காந்தனுக்குப் பிரச்சனையாக இருந்தது.

கப்பலில் திருகோணமலைக்குச் செல்ல வாய்ப்பிருந்தது. அதற்காகவும் பதிந்து விட்டுக் காத்திருக்க நேரிட்டது. நோயாளர், பிறநாட்டுப் பயணிகள், அரசு உத்தியோகத்தருக்கே முன்னுரிமை வழங்கப்பட்டது.

நான்கு மாதம் கழிந்துவிட்டது. கப்பல் மூலம் திருகோணமலைக்குச் செல்ல முடிந்தது. அங்கிருந்து வவுனியா வந்து சேர்ந்தான். முல்லைத் தீவுக்குச் செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டவருடன் புறப்பட்டே ஓட்டுகட்டானுக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

நாலு ஐந்து மாத காலத்தில் அங்கும் பல மாற்றங்கள்; புதிய செய்திகள் பரபரப்பூட்டின.

18

காந்தன் ஒட்டுசுட்டான் கிராமத்தைச் சேரும்வரை அறுவடை, டியூசன் வகுப்புகள் பற்றியே எண்ணிக் கொண்டிருந்தான். அறுவடையால் சீதேவிக்குப் பெரிய பொறுப்பும் வேலையும்; எப்ப டியும் சீவகனும் மாலதியும் உதவியிருப்பர் என்ற மன ஆறுதல் இருந்தது. யாழ்ப்பாணச் சம்பவங்களை அறிந்து தன்னைப் பற்றியும் வீட்டில் சீதேவி, பிள்ளைகள் மற்றும் தோழர்கள் கவலைப்படலாம் என கப்பல் மூலம் திருகோணமலைக்குச் சென்ற நண்பர்கள் மூலம் 'நலம் விரைவில் வந்து விடுவேன்' என கடிதம் எழுதியிருந்தான். அந்த நண்பர் தபாலில் சேர்த்திருப்பார். பின்னரும் இராணுவத்தினர் தபால் சேவைகளை ஓரளவு சீராக்கியதும் நேரடியாகக் கடிதம் எழுதிப் போட்டிருந்தான்.

வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்ததும் முதலாவது அதிர்ச்சியான செய்தி சீவகன் இயக்கத்தில் சேர்ந்து விட்டது. சீதேவியும் மாலதியும் சோர்ந்து போயிருந்தனர். வீகம் அலையைத் தடுத்துவிட முடியாது என எண்ணிக்கொண்டான்.

சண்முகம் வந்து மேலும் பல விபரங்களைக் கூறினார். மற்றும் டியூசனுக்கு வந்தவர், கிராமத்திலுள்ள இளைஞர்கள், யுவதிகள் இயக்கத்தில் சேர்ந்து விட்ட சிலரது பேரையும் கூறினார். காந்தன் அறியாத பெயர்களும் இருந்தன.

கிராமத்தில் விடுதலைப்புலிகளின் நடமாட்டம் அதிகரித்திருப்பது தெரிந்தது. காரணத்தையும் காந்தன் அறியாமலில்லை. யாழ்ப்பாண தீபகற்பத்திலிருந்து வெளியேறியதே முதற்காரணம். மேலும் பலர் இயக்கத்திற் சேர்க்கப்பட்ட செய்தி; சிலவேளை அப்பகுதியில் பெரிய தாக்குதல் ஏதாவது நடத்துவதற்குரிய ஆய்வு வேலைகளாகவும் இருக்கலாம் என காந்தனும் சண்முகமும் ஊகித்தனர்.

காந்தன் இல்லாதவேளை சண்முகத்திற்கும் சீதேவிக்கும் பொறுப்புகளும் வேலைகளும் அதிகரித்திருந்தது உண்மையே. பரீட்சைகள் ஆரம்பிக்கும் வரையே சண்முகத்திற்கு டியூசன் வேலை இருந்தது. அதன் பின்னர் விடுமுறைகளோடு டியூசன் தேவைப்படவில்லை. இனிமேல் புதிதாக ஆரம்பிக்க வேண்டியதே.

விளைச்சல் எதிர்ப்பார்த்ததிலும் நல்லாயிருப்பதாக சீதேவி சொன்னாள். ஒரு பகுதியை விற்றுவிட்ட செய்தியைச் சொன்னாள். பண நெருக்கடி எதுவும் இருக்கவில்லை. காந்தனுக்குத் தாயாரும் தன் பென்ஷன் பணத்தில் உதவியிருந்தாள். நெல்லு மூட்டைகள் வேறு, வீட்டிலேயே இருந்தன. தான் இல்லாதபோதும் சீதேவியால் வேலைப் பொறுப்புகளை ஏற்கும் துணிச்சலைப் பாராட்டினாள்.

சீவகன் இயக்கத்தில் சேர்ந்து சென்று விட்டதால் ஏற்பட்ட மனச்சோர்வு சீதேவியிடம் தெரிந்தது.

அன்று மாலையில் டியூசன் அறையில் ஓய்வாகப் புத்தகம் ஒன்றைப் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது சீருடையுடன் இருவர் அங்கு நுழைந்தனர். தோளில் ஏ.கே. 47. காந்தனே திகைப்படைந்தான். தன் மேல் ஏதாவது பழிதீர்க்கவா எனவும் எண்ணம் ஓடியது.

“என்ன மாஸ்டர் எங்களைத் தெரியவில்லையா ?”

பெண்ணின் குரல்

“தெரியவில்லையே”

“முன்னர் டியூசனுக்கு வந்திருந்தோமே மறந்து விட்டீர்களா ?”

“யூனிபோமும் முடியும் ... எப்போது ? நினைவில்லையே”

இருவரும் பெயர் கூறியதும் உட்காரச் சொன்னான். டிரெயினிங் காலம், பணிபற்றி மறைமுகமாகக் கேட்டுக்கொண்டான்.

“நூல்கள் ஏதாவது படிக்கிறீர்களா ? எவராவது வகுப்புகள் நடத்துகிறீர்களா ?”

“ஓம் சேர், எத்தனை விசயங்களையெல்லாம் கற்றோம். கடலில் நீந்துவது, தோணி, டிரக், மோட்டார் சைக்கிள் ஓட்டுவது எல்லாமே கற்று விட்டோம். ஆண்களால் என்ன செய்ய முடியுமோ அதெல்லாம் எங்களாலும் செய்ய முடியும். நீங்கதானே பாரதி பாடலே கற்றுத் தந்தீர்களே ‘ஆணுக்குப் பெண் இங்கே நிகர் என்று கும்மிடிடி’ என்றும். அது எல்லாம் வெறும் பாடல் தானே. நாங்க நடைமுறையிலேயே காட்டுகிறோமே. சிங்கள கடற்படையை எதிர்த்து கடற்புலிகள் போரிடுவதை அறிந்திருப்பீர்கள். கடற்புலிப்படையில் ஏராளமான பெண்களும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளனர்.”

“ஆமாம் அறிந்தேனே.”

“மிகவும் நல்லது. ஆண்களைப் போல துப்பாக்கியும் ஏந்துவதும் பாராட்டுவதற்குரியதே...”

“அதுமட்டுமல்ல மெஷின்கள் கூட ஒப்பரேட் பண்ணுவோம்”

“எதற்காக இந்தப் பயிற்சியெல்லாம் நடைபெறுகிறது என்று சொல்வீர்களா?”

“சிங்களவரது ஆதிக்கத்திலிருந்து தமிழ் ஈழத்தை மீட்டெடுப்பதற்கு...”

“அதன் பின்னர்...”

“அதன் பின்னரும் எங்க பயிற்சிக்கேற்ற வேலை கிடைக்காமலா போகும்.”

“கிடைக்காவிட்டால்...”

“வேறு வேலை தேடிக்கொள்வோம்...”

“திருமணம், குழந்தைகள்...”

“பின்னர் அவற்றைப் பற்றிச் சிந்திப்போம்...”

“சமையல்...”

“அது ஒரு விரக்தியான தொழில்... சீவிய காலமெல்லாம் சமைத்துப் போடுவதற்காகவா நாங்க பிறந்தோம்...”

“நல்ல கருத்துத்தான்... ஆனால் இதெல்லாம் பேச்சிலே சரி... நடைமுறையிலல்லவா பார்க்க வேண்டும்...”

“நடந்து காட்டுவோம்...”

“தற்போது ஆண்களும் பெண்களும் தனித்தனி காம்பிலேதான் வாழ்கிறீர்கள்...?”

“ஆமாம் ஆப்பரேசனுக்குப் போகும் போது கடமைகளைப் பிரித்துக் கொள்வோம்.” – நெட்டைப் போராளி சொன்னார்.

“ஏன் படிப்பையெல்லாம் விட்டுவிட்டு இயக்கத்தில் சேர்ந்தீர்கள்...”

“படித்தாலும் மேலே படிக்க அனுமதிக்கிட்டாது. வேலை கிடைப்பது நிட்சயமில்லை. வீட்டிலேயே சீதனம் தேடி கலிபாணம் கட்டி புருசனுக்குப் பணிவிடை செய்து சமையல் செய்து சொத்துக்கு வாரிசாக குழந்தை பெற்றுக்கொடு என்பார்கள். எங்களால் எதுவுமே தீர்மானிக்க முடியாத அடிமைகளாக வாழ நாங்கள் தயாரில்லை...”

“இருவருமே அப்படித்தான் சொல்லுகிறீர்களா. அல்லது இப்படியான காரணங்களை கூற எவராவது கற்பித்தார்களா?”

“நீங்களே முன்னர் ஓரளவு சொல்லித் தந்தீர்களே. அப்போது முற்றாகப் புரியவில்லை. பின்னர் அங்கும் வகுப்புகளில் கற்றோம். பெண்கள் சமூகம் எத்தனை அடிமையாக வாழ்கிறது என்பதை வீட்டிலே அம்மாவைப் பார்த்தே கற்றோமே. மற்ற வீடுகளிலும் கவனித்தோம். பயிற்சியோடு இவற்றையெல்லாம் கற்றதனாலேயே காரணங்களைக் கூறவும் முடிகிறது...”

“போராட்டத்தில் இறந்தால்...”

“அதற்குத் தயார் படுத்திக் கொண்டே இயக்கத்தில் சேர்ந்தோமே..”

ஒரு சோஷலிசப் புரட்சிக்கு இப்படியாகப் பேசக் கூடிய பெண்களைத் திரட்ட முடியவில்லை. தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்திற்குத் திரட்ட முடிந்ததே. காரணம் என்ன என காந்தன் சிந்தித்தான்.

எப்படித் திடீரென இந்த யுவதிகளால் இப்படி ஒரு தீர்மானத்தை எடுக்க முடிந்தது, இப்படியெல்லாம் பேசுவந்தது என்பதும் காந்தனுக்குக் குழப்பமாகவே இருந்தது.

சண்முகத்திடமும் கலந்து பேசினான்.

“மத வழிபாட்டை எடுத்தாலும் காளி, அம்மன் வழிபாடுகள் அத்தனை பிரபல்யமாக எங்க பெண்களிடம் இல்லையே. இலக்கியத்தில் கூட குறிப்பிடத்தக்களவு பெண் விடுதலைக் கொள்கைகள் இருக்கவில்லையே...” காந்தன் சிந்தனையோடு சண்முகத்திடம் சொன்னான்.

“சினிமாவை எடுத்துக் கொண்டாலும் பெண்களின் கற்பு, தாலி, குங்குமம், கணவன் பணிவிடை ஆகியவற்றைத்தான் இன்னும் பெண்களுக்கு முதன்மைப் படுத்துகிறார்கள்.”

“இவர்கள் சேலை, பொட்டு, நீண்ட கூந்தல் யாவற்றையும் துறந்து சீருடை, தலையில் தொப்பி, காலில் முரட்டுச் சப்பாத்து... எல்லாமே விசித்திரமானதே...”

“பாரதியின் தாக்கமும் ஒரு காரணமாயிருக்கலாம்...” சண்முகம் கூறினான்.

“கூட்டத்தில்தான் முழுக்குகிறார்கள். தமிழ்நாட்டில் நிலப் பிரபுத்துவத்தோடு அப்படியே பெண்ணடிமைத்தனம் ஒட்டிக்கிடக்கிறதே. பத்திரிகை, சஞ்சிகைகள், கலை இலக்கியங்கள் சினிமாக்கள் அப்படியே பெண் அடிமைத்தனத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றன..”

“அரசியல் தீர்மானம் எடுப்பத்தில் ஜனநாயகப் போக்கு இருக்கிறதா என்று கேட்டுப் பார்த்திருக்கவேண்டும்...”

“இது யுத்தநேரம் என்பார்கள். எப்படியும் போராட்டம் முடிந்து அமைதி ஏற்பட்டபிறகே இவர்களது பேச்சை அளவிட முடியும்.” - காந்தன் பதிலளித்தான்.

“சுதந்திரப் போராட்டத்தின்போது மகாத்மா காந்தி பெண்கள், தலித்துகள் எல்லோரையும் ஒன்று திரட்டினார். சுதந்திரம் கிட்டிய பின்னர் பெரிய மாற்றம் ஏற்பட்டதா?”

“அதுவும் உண்மைதான். பெரிதாக எதுவும் ஏற்படவில்லை. பொறுத்திருந்துதான் இங்கு பார்க்க வேண்டும்.”

“போராட்டத்தின் பின் சீதனம், சாதிமுறை, சமூகக் கட்டுப்பாடுகள் எல்லாம் ஒழிந்துவிடும் என்று எண்ணுபவர்களும் இருக்கிறார்கள்.”

“ஆமாம் சரியாகச் சொன்னாய். யாழ்ப்பாணத்திலேயே பார்த்தேனே...” - காந்தன் சொன்னான்.

“நீங்க யுத்தத்தை எதிர்த்துப் பேசுறீங்க. ஆனால் யுத்தம் தான் சுதந்திரம் நோக்கிய இப்படியான பெரிய மாற்றங்களையும் ஏற்படுத்திவிடுகிறதையும் கண் முன்னே பார்க்கிறோம்.” - சண்முகம் தன் மதிப்பீட்டைச் சொன்னான். காந்தன் மாற்றாகக் கூறினான்.

“ஏன் அப்படிச் சொல்ல வேண்டும்? சுதந்திரமாகப் பிறந்து வாழ்ந்த மானிடம் மொழி, மதம், நிறம், பால், இனப் பேதங்களால் பிரிக்கப்பட்டுவிட்டது. அவற்றிலிருந்து மகாவீரர், புத்தர், மகாத்மா காட்டிய அகிம்சைப் பாதைகள் வழிகாட்டவில்லை. யுத்த வழிகள் முதன்மை பெறுகின்றன.”

அந்தப் பெண் புலிகளின் வருகையும், மற்றும் புலிப்படையினரின் நடமாட்டங்களுக்கும் உரிய காரணம் விரைவில் தெரிந்தது. ஜூலை 26 இரவு முல்லைத்தீவு இராணுவ முகாமைப் புலிப்படையினர் தாக்கி முற்று முழுதாக நிர்மூலமாக்கினர். அங்குள்ள பீரங்கிகள், வாகனங்கள் ஷெல்கள் யாவையும் எடுத்துக் கொண்டனர். 1200க்கு மேற்பட்ட இராணுவத்தினர் கொல்லப்பட்ட செய்தி சிங்கள அரசை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது.

இத்தாக்குதலில்பெண்புலிகள் உட்பட நூற்றுக்கு மேற்பட்ட விடுதலைப்புலிகளும் வீரமரணம் அடைந்தனர். மரணித்தவர் பட்டியலை காந்தன் பட்டத்தோடு பார்த்தான். சீவகனின் பெயரில்லை. அன்று அங்கு வந்து பேசிய 'நிதி' என்ற நிர்மலாவின் பெயரும் இருந்தது. என்ன கோர யுத்தம். அறிபாதவரினும் பார்க்க தெரிந்தவரின் மரணமே வேதனை தருவதும் விசித்திரமே. இது தவிர குடும்பத்தினரின் இயற்கை மரணம் கூட மனநோ ஏற்படுத்தி விடுகிறது.

உலக மக்கள் எனப் பரந்து பார்க்காது தேசம், இனம், மொழி, என்று பிரித்துப் பார்த்து பின்னர் குடும்பமாக நோக்கி. அதற்காகவே உழைக்கும் குறுகிய நோக்கிற்கு மனித இனம் ஏன், எப்படி வந்திருக்க முடியும் என காந்தன் எண்ணிப் பார்த்தான்.

சண்முகம் சிலதேவைகளைப் பார்த்து, திருமணம் என்றதும் கூட குறுகிய வட்டத்துக்குள்ள்தான் நுழைவதாகத் தெரிந்துகொண்டே காந்தன் இறங்கினான். அதிலிருந்து விடுபட முடியுமா? எனவும் காந்தன் சிந்தனை இடையிடை ஓடியது.

பல்லாயிரக்கணக்கான துன்பப்படும் மக்களா? என் குடும்பமா? சீவகனே சீதேவியின் ஒரே மகன் ஓடிவிட்டான். செப்தியில்லை. எங்கோ நலமாயிருப்பான் என்ற நம்பிக்கை. குடும்பவாழ்வின் ஒரு காலகட்டத்தில் குடும்ப நிலையை விடுத்து வானப் பிரஸ்தனாகப் போவதை வேத, உபநிடதங்கள் எதற்காகக் கூறின. அப்போது மனைவியின் நிலை?

முல்லைத்தீவு முகாமை புலிப்படையினர் கைப்பற்றியதற்கு மாற்றாக அரசு கிளி நொச்சியைத் தாக்கியது. கிளிநொச்சியிலிருந்து ஏராளமான அகதிகள் மேற்கே மன்னார்ப்பக்கமாகவும் கிழக்கே முல்லைத் தீவுப் பக்கமாகவும் தெற்கே வவுனியா நோக்கியும் நடந்து சென்றனர். மர நிழல்களில் காலாற இருந்து அரிசி வைத்திருந்தவர் பொங்கி உண்டனர்.

தான் தோன்றி ஈஸ்வரர் கோவில், பள்ளிக் கூடங்கள் யாவும் நிரம்பிவிட்டன. காந்தனும் தம்மிடமுள்ள நெல்லின் ஒரு மூட்டையை மில்லுக்குத் தந்து பச்சை அரிசியாக வழங்கினான்.

1997 ஜனவரியில் கண்டியிலுள்ள புத்த கோவிலான தலதா மானிகையில் குண்டு வெடித்தது. கோவிலின் ஒரு பகுதி சேதமடைந்தது.

1997 ஜனவரியில் ஆனையிறவு இராணுவ முகாமை விடுதலைப்புலிகள் தாக்கினர். இராணுவத்தினர் 200 பேருக்கு மேலாகக் கொல்லப்பட்டனர்.

வவுனியாவிலிருந்து கண்டி யாழ்ப்பாண நெடுஞ்சாலையை கைப்பற்றும் நோக்குடனே இலங்கை அரசு ஓமந்தை வரை முன்னேறியது.

1997 மே மாதத்தில் சிங்கள இராணுவம் நேரடியாக புளியங்குளம் வரை வந்து மாங்குளத்தைக் கைப்பற்ற முடியா நிலையில் கிழக்குப்புறமாக நெடுங்கேணி வரை முன்னேறியது.

அக்டோபர் 1997ல் கொழும்பு உலக வணிக சந்தையில் மிகப்பெரிய குண்டு வெடித்தது. அண்மையிலிருந்த நட்சத்திர ஓட்டலும் சேதமடைந்தது.

சந்திரிகா அரசு மூன்று ஆண்டுகளாகத் தயாரித்த அதிகாரப் பரவலாக்கச் சட்டத்தின் நகலை அதே மாதத்தில் நாடாளுமன்றத்தின் முன் வைத்தது. அதன் பின்னர் எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. அந்தச் சட்டவிதிகளை நாடாளுமன்றத்தில் விவாதித்து வெற்றிபெற முடியாது என்பது மட்டுமல்ல அதை தமிழ் குழுக்கள் அங்கீகரிக்க மறுத்தன. அத்தோடு விடுதலைப்புலிகள் முற்றாக நிராகரித்து விடுவர் என்பதையும் சந்திரிகா அறிவார்.

அதிகாரப் பகிர்வு என்பது வெறும் கண்துடைப்பு எனவும், அரசு தமது ஆட்சியை நீடிக்க எடுத்த நடவடிக்கை என்பதையும் தமிழர் குழுக்கள் உட்பட அனைவரும் அறிவார்.

டிசம்பரில் நடந்த வன்னி யுத்தத்தில் 300க்கு மேற்பட்ட படையினரும் 200 வரையான புலிப்படையினரும் கொல்லப்பட்டதாக பத்திரிகைச் செய்திகள் கூறின.

கிழக்கு மாகாணத்தில் முன்னேறிய விடுதலைப் புலிகள் மட்டக்களப்பு சார்ந்த கொக்கடிச் சோலையில் தமது தலைமைப் பணியகம் ஒன்றை அமைத்தனர்.

1998 பிப்ரவரி 4ம் திகதி 50 வது சுதந்திர நாளை சிங்கள அரசு கொண்டாடியது. விழா முடிந்த பின்னர் கொழும்பில் குண்டு ஒன்று

வெடித்துது. மே மாதத்தில் யாழ் மேஜர் சரோஜினி சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். செப்டம்பரில் தென்னாபிரிக்க அரசு விடுதலைப் புலிகளுக்கு ஆதரவு வழங்குவதாக செய்தி வெளிவந்தது. ரோகன் விஜயவீர என்பவர் வெளிப்படையாகக் கட்டுரைகள் எழுதினார். எவரும் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கவில்லை.

செப்டம்பர் கடைசி வாரத்தில் யாழ் கொழும்பு சென்ற விமானம் சுட்டுவீழ்த்தப்பட்டதாகவும் 55 பிரயாணிகள் மரணமடைந்ததாகவும் செய்திகள் வெளிவந்தன.

விமானங்களைச் சுட்டு வீழ்த்தவல்ல பீரங்கிகளை புலிப் படையினர் வைத்திருப்பதாகவும் செய்திகள் கூறின.

1998 செப்டம்பர் வரையில் கிளிநொச்சி முகாமை விடுதலைப்புலிகளின் 'ஓயாத அலைகள் போராட்டம் மூலம் தாக்கியது.' 2000 சிங்கள இராணுவத்தினர் வரை கொல்லப்பட்டும் சிதறியும் ஓடினர். அத்துடன் ஐயசுக்குர சூரிய ஒளி என்ற சிங்கள அரசுப் படையின் ஆக்கிரமிப்பு நிறுத்தப்பட்டது. நேரடி கண்டி யாழ்ப்பாண நெடுஞ்சாலையை விட்டுவிட்டு கிழக்குப்புறமாக முன்னேற முயன்றனர். நெடுங்கேணியைக் கைப்பற்றி முல்லைத்தீவு பாதையை முடக்கினர். சிங்களப் படையினர் பல சிறு நகரங்களையும் 670 சதுர கிலோ மீட்டர் நிலப்பரப்பையும் கைப்பற்றிவிட்டதாக அரசியலார் பெருமை பேசினர்.

20

யாழ்ப்பாணம் முல்லைத்தீவுப் பகுதிகளிலிருந்து ஏராளமான இளைஞர்கள், யுவதிகளைக் காணவில்லை என்ற செய்தியை காந்தன் அறியாமலில்லை. அவனிடம் டியூஷசனுக்கு வந்த

பிள்ளைகள் தவிர கிராமத்திலிருந்தும் பலரைக் காணவில்லை. இயக்கங்களில் சேர்ந்துள்ளனர், இந்தியாவுக்குப் பயிற்சிக்குச் சென்றனர், அகதிகளாகச் சென்றனர் என்ற பேச்சுகள் அடிபட்டன.

இதே நிலையே யாழ் கிராமங்களுக்குச் சென்றிருந்தபோதும் செய்திகள் கிட்டின. காந்தன் பணியாற்றிய கிராமங்களிலிருந்தும் தாழ்த்தப்பட்டவர் எனக் கூறப்படும் இளைஞர்கள் யுவதிகளும் இயக்கத்தில் சேர்ந்துவிட்டதான செய்திகள் எட்டின. ஒரு வகையில் இயக்கங்கள் சாதி அமைப்பைப் பார்க்காது அணிகளில் சேர்த்துப் பயிற்சி அளிப்பதையிட்டு காந்தன் மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

போராட்டங்களில் மரித்தவர், காயமுற்றோர், இயக்கங்களில் சேர்ந்தவர் பெயர்களை ஓரளவு விசாரித்தறிய முடிந்தது.

இராணுவத்தினரிடம் அகப்பட்டவர் பற்றிய முழுவிபரங்களையும் அறிய முடியாதிருந்தது. இலங்கையின்தெற்குப் பகுதியிலுள்ள பூசா இராணுவ நிலையத்தில் தடுத்து வைத்திருப்பவர், பல்வேறு சிறைகளில் அடைக்கப்பட்டவர் பெயர்களை ஓரளவு அறிய முடிந்தது. மனித உரிமைக் கழகங்களும் முறைப்பாடு செய்பவருக்கு ஓரளவு உதவ முன்வந்தன.

யாழ்ப்பாண தீபகற்பத்தை 1995 நவம்பர் வரையில் சிங்கள இராணுவம் கைப்பற்றிய பின்னர் நடைபெற்ற இராணுவக் கொடுமைகள் கோரங்கள் அளப்பில். அவற்றை சிங்கள இராணுவமும் பொலிகம் மூடி மறைத்தன. மாதங்கள் பல கழிந்த பின்னரே செய்திகள் சிறிது சிறிதாக வெளிவந்தன.

விசாரணைக்கு என அழைத்துச் செல்லப்படுபவரில் திரும்புவர் மிகக் குறைவு. பெற்றோர் உறவினர் நேரடியாக அல்லது

மனித உரிமைக் குழுக்கள் மூலம் பெயர் விபரம் கூறி விசாரிப்பின்பல்வேறு காரணங்களைக் கூறி மழுப்பினர். இன்னும் விசாரணை முடியவில்லை, சிறையில் தடுப்பு முகாமில் என்று காரணம் கூறி வந்தனர். வதை முகாம், கொலைகள், புதைத்தல், எரித்தல் பற்றி சிங்கள இராணுவம் எதுவும் கூறுவதில்லை. நீதிமன்றங்களாலும் எதுவும் உதவ முடியவில்லை.

இந்த நிலையில் எதிர்பாராத கொடுமைச் சம்பவம் ஒன்று இராணுவத்தின் இருட்டடிப்புக்கு மேலாக வெளிவந்தது.

1998 செப்டம்பர் 7ம் திகதி கிருஷ்சாந்தி குமாரசாமி என்ற பள்ளி மாணவி இராணுவ முகாழுக்கு எதிரே நடந்து சென்றபோது இராணுவத்தினர் முகாம் உள்ளே இழுத்துச் சென்றனர். அங்கு சிப்பாய்கள், பொலிசாரால் கற்பழிக்கப்பட்டு மரணம் அடைந்தாள். மகளைக் காணாத தாயாரும் சகோதரனும் அடுத்த வீட்டாரும் அவளைத் தேடி, இராணுவ முகாமுள் அழைத்துச் சென்றதை அறிந்து, அங்கு சென்று மகளை விட்டுவிடும்படி வேண்டினர். கிருஷ்சாந்தியின் மரணத்தை மறைக்க அம்மூவரையும் கொலைசெய்து செம்மணிச் சூடலையில் புதைத்துவிட்டனர்.

நால்வரையும் காணவில்லை என்ற முறைப்பாட்டை இராணுவ அமைச்சு, கொழும்புப் பத்திரிகைகள் ஒரு மாத காலமாக மூடி மறைத்தன. ஒரு மாதம் கழித்து இராணுவப் பொலிசார் விசாரணை நடத்தி உடல்களைப் புதைத்த இடத்தை கண்டுபிடித்து நீதிபதியிடம் அறிவித்தனர். நீதிபதி மேலும் விசாரணை நடத்தும்படி கூறி உடல்கள் கொழும்புக்கு அனுப்பப்பட்டு மருத்துவ அறிக்கை பெற்று கொழும்பு மயானத்தில் பொலிசாரின் கவனத்துடன் எரிக்கப்பட்டன. மரண விசாரணையின்போது பத்திரிகையாளர், காமரா, பிற எவரும்

அனுமதிக்கப்படவில்லை. மரணக் கிரிகைகளை அக்குடும்பத்தில் உயிர்தப்பியிருந்த கிருஷ்சாந்தியின் சகோதரி பிரசாந்தி மட்டுமே கவனிக்க முடிந்தது. தந்தையார் முன்பே இருந்துவிட்டார்.

கற்பழிப்புக் கொலைச்சம்பவம், ஓரளவு அம்பலமாகிவிட்டதால் சிங்கள அரசால் மூடி மறைக்க முடியவில்லை. ஆறு இராணுவச் சிப்பாய்களும் மூன்று பொலிசாரும் கைது செய்யப்பட்டனர். அவர்களில் ஒருவன் காப்பிரல் ராஜபக்சே.

யாழ் குடாநாட்டில் மனித உரிமைகள் மீறப்படுவதையும் ஏராளமானவர் காணாமல் போவது பற்றியும் பெண்கள் மேல் இராணுவத்தினரின் பாலியல் வன்முறை பற்றியும் குரல்கள் எழுப்பி ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடந்தன.

நீதிவிசாரணையில் இரண்டு சிப்பாய்கள் மன்னிக்கப்பட்டு மற்றவர்கட்கு மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்டது. இவ்வழக்கில் காப்பிரல் ராஜபக்சேயே முதல் எதிரியாக நிறுத்தப்பட்டான். இவன் யாழ் நீதிமன்றத்தில் கூறியபடி மேலும் விசாரணை நடத்தின் கற்பழிப்பு கொலையில் சம்பந்தப்பட்ட பல இராணுவ அதிகாரிகளே தண்டனைக்குள்ளாவார்கள் என்பதை ஊகிக்க முடிந்தது. அரசு இராணுவ அதிகாரிகளைக் காப்பாற்றவே முயன்றது.

21

நிலமைகள் மோசமாகி வருவதை காந்தனால் ஊகிக்க முடிந்தது. சிங்கள இராணுவம் இடையிடை போரிட்டு முன்னேறி வருவதை அரசு செய்திகள் மூலம் அறிய முடிந்தது.

கிராமத்திலுள்ள வசதியான குடும்பத்தவர் மன்னாருக்குச் சென்று தோணிகள் வழியாக தனுஷ்கோடிக்குச் செல்வதாக செய்திகள் வந்தன. தமிழ்நாட்டில் அகதிகளாக ஏற்கப்பட்டு மண்டபம் அகதிமுகாமுக்கு அனுப்பப்படுகின்றனர் எனவும் பத்திரிகைச் செய்திகள் கூறின. தோணிகள் திருட்டாக அகதிகளை ஏற்றிச் செல்வதற்கு அதிகப் பணம் வசூலிக்கும் செய்தியும் தெரியவந்தது.

வயலிலே வேலை செய்யும் பெண்களிடையே செய்திகள் பரவி சீதேவியின் செவியிலும் விழுந்தது. சீதேவிக்கு மகள் மாலதியை இராணுவத்தினரிடமிருந்து பாதுகாக்க வேண்டும், அவளது படிப்புத் தொடரவேண்டும் என்ற எண்ணம் மனதை அரித்துக் கொண்டிருந்தது.

தான் அறிந்த கதைகளை காந்தனிடமும் சொன்னாள். காந்தன் அவளிடம் கவலைப்பட எதுவுமில்லை என்று கூறியபோதும் அடிமனதில் சீதேவியின் எண்ணங்களை கவனத்தில் கொண்டான்.

கையில் போதிய பணமில்லை. அங்கு கடனாகப் பெறவோ எதையாவது விற்றுப் பெறுவதற்கோ வாய்ப்பில்லை.

எப்படியும் சீதேவியையும் மாலதியையும் எதிர்பாராத நிகழ்வு ஏற்படின் பாதுகாக்க கையில் போதிய பணம் இருப்பின் நல்லது என எண்ணினான். இந்தியா செல்ல நேரினும் தோணிக்குப் பணம் வேண்டும் என்பதை அறிவான்.

கொழும்பிற்கு அண்ணாவிடம் அழைத்துச் செல்வதையும் அவன் விரும்பவில்லை. மாலதியை உரிமையோடு அவரது மனைவி தன் பிள்ளைகளுடன் ஏற்பினும் சீதேவியை குறைவாகவே

பார்க்கலாம். சீதேவியும் மாலதியைத் தன்னிடமிருந்து பிரிப்பதை விரும்பமாட்டாள் என்பதை அறிவான். மற்றும் சீவகன் இயக்கத்தில் சேர்ந்ததும் அவர்களுக்கு அதிர்ச்சியும் அச்சமும் ஏற்படுத்தி விடலாம்.

கொழும்புக்குச் சென்று அண்ணாவிடம் நிலமையைச் சொல்லி ஆலோசனை கேட்பதாகப் பேசி, பணம் பெற்றுவரத் தீர்மானித்தான்.

கொழும்புக்குச் செல்லும் பயணமும் சிக்கலானது என்பதை காந்தன் அறிவான். அதுவும் வவுனியா சேர்வது மட்டுமே; பின்னர் கொழும்பு போய்விடலாம்.

காலையில் புறப்பட்டு சுற்றுப்பாதையில் மினிபஸ்கம் நடையுமாக வவுனியா சேர 14 மணி நேரம் சென்றது. இடையில் விசாரணைகள் வேறு ஒருபுறம்; விடுதலைப்புலிகள் மறுபுறம்; சிங்கள இராணுவம் போலிஸ் வேறு.

கொழும்பு சேர்ந்து அண்ணாவிடம் திடீரெனச் சென்றதும் மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்றார். யுத்த நிலமைகளையே முதலில் விசாரித்தார். இராணுவம் கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு ஆக்கிரமிப்பதை அறிந்திருந்தார்.

‘உன்னைப் பற்றித்தான் கவலைப்பட்டேன். அம்மாவும் எழுதியிருந்தா’ - அண்ணன் சொன்னார்.

“தம்பி பற்றித்தான் கவனம், மனைவி, பிள்ளைகளைப் பற்றியல்ல.” அண்ணி அனுதாபப் படுவதுபோலப் பேசினார். மேலும் தொடர்ந்தார். “அவர்களையும் கூட்டிவந்திருக்கலாமே”

பிரயாணப் பிரச்சனைகள் பற்றி காந்தன் கூறிச்சொலித்தான். அண்ணன் ஏற்கெனவே சீவகன் இயக்கத்தில் சேர்ந்தது பற்றி

மனைவியிடமோ, பிள்ளைகளிடமோ கூறிவிட வேண்டாம் எனச் சொல்லியிருந்தான்.

தன் வழக்கமான காலிமுக உலாவலுக்கு காந்தனையும் அழைத்துச் சென்றான். எதிர்பாராத பொழுது போக்குநடையும் காந்தனுக்கு புதியதோர் அனுபவமூட்டும் நிகழ்ச்சியைத் தரிசிக்க உதவியது.

“கொஞ்சம் நில்லுங்க சேர்”

சோமதாசா சிங்கள உச்சரிப்பில் கூறியதோடு கண்களையும் காந்தனின் அண்ணன் தில்லைமேல் படரவிட்டுச்சொன்னான்.

சோமதாசாவின் மனைவி, பிள்ளைகளுடன் ஓய்வாகப் பேசுவதற்கு இடையூறாக நிற்பதாக எண்ணி அண்ணன் அந்த இராணுவ மருத்துவமனையை விட்டுப் புறப்படத் தயாரானான். அந்த இராணுவ மருத்துவமனையில் சோமதாசாவைப் பார்க்கச் சென்றபோதே அவனது மனைவியும் இரண்டு பிள்ளைகளும் வந்திருந்தனர்.

குடும்பத்தாருடன் ஓய்வாகப் பேசுவதிலும் பார்க்க அண்ணாவுடன் சோமதாசா பேசவிரும்புவதுபோலத் தெரிந்தது. சோமதாசா பற்றி காந்தன் நன்கு தெரிந்திருக்கவில்லை. இடையிடை வீட்டில் 58ல் ஏற்பட்ட இனக் கலவரம் பற்றிப் பேசிக் கொள்ளும்போது அவனது பெயர் அடிபடும். அவ்வேளை காந்தன் சிறு பையன். நடந்த பலவற்றை மறந்து விட்டான்.

அன்று மாலையில் ‘வாடா காந்தன் காலிமுகத்திடரில் உலவிவிட்டு வருவோம்’ என அண்ணன் தில்லை அழைத்தான். அங்கும் ஓய்வாகப் பேசலாம் என காந்தனும் சேர்ந்து வந்தான்.

ஒட்டுசுட்டானில் காந்தனின் மனைவி, பிள்ளைகள் பற்றி அண்ணன் என்ற நிலையில் விசாரித்துக் கொண்டான். முன்னரும் இரண்டு தடவை வந்தபோதும் தாயார் கடிதத்தின் மூலமும் தில்லைராசா ஓரளவு விபரம் அறிந்திருந்தான். படிப்பைப் பாதியில் விட்டு லட்சியமும் பேசித் திரிந்த காந்தன் இப்படித்தான் எங்காவது ஒரு கலியாணத்தில் மாட்டுப்படுவான் என்பதையும் அண்ணன் எண்ணியிருந்தான்.

“மலையகத் தமிழரோடு யாழ்ப்பணத் தமிழர் ஒன்று பட்டு இணைய வேண்டும். அது உன்னைப் போல கலியாணத்தின் மூலம் நடைபெற வேண்டும் என எண்ணுவது முட்டாள் தனம்..” – அண்ணன் தில்லைராசா சொன்னான்.

“நான் அப்படி எண்ணிக் கலியாணம் கட்டவில்லை. எதிர்பாராத சூழ்நிலை, பிள்ளையுடன் விதவையாக கஷ்டப்படுவது ஓரளவு இரக்கம் ஏற்படுத்தியது உண்மைதான். வேறு அரசியல் வேலை செய்வதும் என் கோட்பாட்டுக்கு முரணாக இருந்தது. ஒட்டு சுட்டானில் குடியேற நேர்ந்து விட்டது...”

“இங்கே தமிழரும் சிங்களவரும் கலியாணம் மூலம் ஒன்று சேர்ந்தால் இனப் பிரச்சனை தீர்ந்துவிடும் என எண்ணியவர்களும் இருந்தார்கள். அந்தக் குடும்பங்கள்தான் கலவரத்தில் அதிகம் பாதிக்கப்பட்டார்கள். வசதிபடைத்தவர்கள் வெளிநாடு சென்று விட்டனர்.”

“சமூக அமைப்புகளில் குடும்பம் என்பதும் பண்பாட்டு அமைப்பிலேயே அமைய முடியும். காதல் என்று சாதி, இனம், மொழி, மதம், நிறம் ஆகியனவற்றை கைவிட்டுச் சென்றால் வீட்டுள்ளே போராட்டம் நடக்கவே செய்யும்.”

“உன் சித்தாந்தம் இருக்கட்டும். நீ எந்தநிலையில் இருக்கிறாய். அதைச் சொல்லு...”

“நான் எல்லாவகையிலும் உயர்ந்து நிற்பதால் சீதேவி அடிமையாக உழைக்கிறாள். அந்தளவில் எனக்குப் பிரச்சனையில்லை...” – காந்தன் சிரித்தபடி சொன்னான்.

“வீட்டிலே அடிமையை வைத்துக் கொண்டு நீ சுதந்திரம் பேசித் திரிகிறாய்...”

“நிலப்பிரபுத்துவ சமூகத்தில் இருந்து கொண்டு பெண் விடுதலை பற்றிப் பேசலாம். ஆனால் நடைமுறையில் கொண்டுவருவது அத்தனை சுலபமல்ல. மூளையில் மொழி, மதம் நடைமுறைகளால் ஏற்பட்ட பண்பாட்டு ஒட்டறைத் தூசுகளைத் துடைப்பது அத்தனை எளிதான வேலையல்ல. என்னால் சீதேவியை ஒரு இருபது, இருபத்தைந்து சதவீதம்தான் அசைக்க முடிந்தது..”

“ஏதோ குடும்பப் பிரச்சனையில் நீ மாட்டுப் பட்டதும் நல்லதே. அப்போது தான் வாழ்க்கையைப் பற்றி ஓரளவாவது அனுபவத்தின் மூலம் கற்க முடியும். அல்லது வெறும் கற்பனைதான்.”

அண்ணனுடன் விவாதித்துக் கொண்டு செல்லும்போதே எதிர்பாராத செய்தி கடற்காற்றுச்சுகத்தைத் தொடரவிடாது திருப்பிவிடாது.

எதிரே வந்தவர் ஒருவர் தில்லைராசாவை இனங்கண்டு இடைமறித்தார். அண்ணன் அவரை வியப்போடு அறியாதவராகப் பார்த்தார்.

“உங்க பிரெண்ட் சோமதாசாவின் சேதி தெரியுமா?” – இடைமறித்தவர் சொன்னார்.

“எந்த சோமதாசா” - உடனே நினைவில் கொண்டு வரமுடியாநிலையில் அண்ணன் சொன்னார்.

“என்ன சேர், என்னையே கேட்கிறீங்களே. ஆர்மி ஹெட் குவாட்டேசில் உங்களோடு பழகியிருந்தானே சார்ஜன் சோமதாசா. தற்போது காப்டன் சோமதாசா, குண்டடிபட்டு ஒரு காலை அம்பியூட் பண்ணிவிட்டார்கள்.”

“சொறி சேர். சொக்கிங் இப்போது எந்த ஆஸ்பத்திரியில்...”

“இந்த மிலிட்டரி ஹாஸ்பிட்டலில்தான்” என்று கூறியபடி கிழக்குப் புறமாக ராஜ் சமுத்திரா ஓட்டல் பக்கமாக கையால் சுட்டிக் காட்டிவிட்டு அவர் வேகமாக நடந்தார். ‘இவன் என்ன மனிதன் என எண்ணியிருப்பது போலவும் அவரது நடைகாட்டியது’

அந்தச் செய்தி அண்ணனை உலுப்பிவிட்டதை காந்தனால் காணமுடிந்தது. சிறிது நேரம் மௌனமாக ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் நடந்தான். காந்தனும் எதுவும் பேசவில்லை. திடீரென திரும்பி அண்ணன் சொன்னான் :

“சரி நீயும் வா. இப்பொழுதே ஆஸ்பத்திரியில் பார்த்து விட்டுப் போகலாம்.”

“மிலிட்டெரி ஹாஸ்பிட்டல், உள்ளே விடுவார்களா”

“நீயும் வா, நான் பார்த்துக் கொள்வேன்.”

சோகத்தோடு சோமதாச பற்றிய கதைகளை அண்ணன் காந்தனுக்குச் சொல்லிக்கொண்டே நடந்தான் :

இராணுவத் தலைமையகத்தில்பணி செய்த காலமே சோமதாசாவுடன் பழகநேர்ந்தது. குறுனப்படையில் சார்ஜனாக

இருந்தான். தலைமைச்செயலகத்திற்கு அலுவல்களாக வரும்போதே பழகியிருந்தான். ஓரளவு தமிழும் பேசுவான். ஆனாலும் தமிழிலுள்ள உயர்திணை, அஃறிணை இலக்கண முறைகளை அவனால் கிரகிக்க முடியவில்லை.

“மழை பெய்யிறான். வெயில் எறிக்கிறான்” என்றே பேசுவான். மனதுள் சிரித்தபோதும். ஏதோ தமிழ் பேச முயற்சிக்கிறான் என்று பாராட்டி வந்தான். தமிழ் மொழியில் வரும் வினைமுற்று பால், கால வேற்றுமையை உணர்த்தக் கூடியது என்பதைப் பிற மொழியாருக்குப் புரியவைப்பது கஷ்டம் என்றே எண்ணத் தோன்றியது. ஆங்கில மொழியில் இந்தப் பிரச்சனை கிடையாது. He came, She Came, Dog came என்று எழுதிப் பேசிவிடலாம்.

சோமதாசா தமிழரோடு பேசும்போது ஆங்கிலமும் தமிழும் கலந்தே பேசுவான். தில்லைராசாவுக்கு சிங்களம் ஓரளவு புரிந்தபோதும் பேச்சில் மட்டும் வராது.

இனக்கலவரம் ஆரம்பித்தவேளை அலுவலகத்திலேயே இருந்தேன். பகல் இரண்டு மணிவரையில் கோட்டைப்பக்கத்தில் சிங்களக் காதையர் தமிழர்களை, அடிக்கிறார்கள், கொல்லுகிறார்கள் என்ற செய்தி வந்தது.

அவ்வேளை மாமி பிள்ளைகளுடன் இரத்தமலானையில் சிங்கள வீட்டருகே தங்கியிருந்தேன். பணியாற்றிய காலி முகத்திடலிருந்து பத்து மைல் தூரம். பஸ்ஸிலேயோ ரெயில் வண்டியிலோ வீட்டுக்குப் போக முடியவில்லை. கலவரம் ஆரம்பித்ததும் பஸ், ரெயில் போக்கு வந்ததும் நின்று விட்டன.

பாதுகாப்பாக அலுவலகத்திலேயே தங்கும்படி சிலர் ஆலோசனை கூறினர். அண்மையில் கொம்பனித் தெருவிலிருந்த நண்பர்களுடன் தங்குவதாகத் தீர்மானித்தேன்.

நண்பர்களுடன் தங்கியபோதும் அனைவருக்கும் அமைதியுற்ற இரவு; பல வதந்திகள், செய்திகள் வேறு அச்சுறுத்தின. இரவு எவரோ வாங்கிவந்த பாணைப் பகிர்ந்து தேநீருடன் சாப்பிட்டோம்.

மறுநாட்காலை அலுவலகமே பாதுகாப்பானது என அங்கு சென்றேன். ஆயினும் வீட்டைப் பற்றியே நினைவு. டெலிபோன் வசதியும் வீட்டில் இருக்கவில்லை.

அலுவலகத்திற்குத் தமிழர் எவரும் வரவில்லை. கன்டனில் உணவாக பன்னும் டியும் சாப்பிட்டுவிட்டு வெளிநிலமைகளை விசாரித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அக்கவுண்டன், நிர்வாகத்தில் வேலைசெய்த தமிழர் எவரும் வரவில்லை, கலவரத்தை ஒட்டி சிங்கள அலுவலரும் பெரும்பாலோர் பாதுகாப்பாக வீடுகளிலேயே தங்கிவிட்டனர். இராணுவத்தினர் நடமாட்டத்தையே எங்கும் காணமுடிந்தது.

அந்த நெருக்கடியான நேரத்தில் சார்ஜன் சோமதாசா அலுவலகத்திற்கு வந்திருந்தான். அவனுக்கு அவசர அலுவல் அங்கிருந்தது. என்னிடமே முதலில் வந்தான். என் முகத்தைப் பார்த்தோ என்னவோ, ஏதோ புரிந்தவனாக ஆங்கிலத்தில் கேட்டான்.

“சார் உங்க வீட்டுப் பிரச்சனை எப்படி? நான் ஏதாவது உதவ முடியுமா”

எத்தனை ஆதரவான வார்த்தை. எங்க வீட்டு நிலமையைச் சொன்ன போது என்னையறியாது உணர்ச்சிவசப்பட்டுவிட்டேன்.

“கொஞ்சங்கவலை வேணாம் யூனிட்டுக்குப் போய் சொல்லிவிட்டு டீ அவர்சில வந்திடுவன்.”

அலுவலகத்தில் வேண்டிய கடிதத்தைத் தேடிக் கொடுத்தேன். பேய்விட்டான்.

இரண்டு மணிநேரமாகியிருக்காது. சோமதாசா துப்பாக்கி ஏந்திய சிப்பாய்களுடன் ஒரு ஜீப்பில் வந்தான்.

என்னையும் ஏற்றிக்கொண்டு இரத்மலானைக்கு அவளே ஜீப்பை ஓட்டினான்.

காலி வீதிவழியே சென்றபோது கொள்ளுப்பிட்டி, பம்பலப்பட்டி, வெள்ளவத்தைப் பகுதிகளில் ஆங்காங்கே கடைகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. அச்சத்தோடு ஓடுபவர்களையும் கடைகளில் கொள்ளையடித்த பொருட்களுடன் செல்பவர்களையும் பார்க்க முடிந்தது. துப்பாக்கிகளுடன் ஆங்காங்கே பொலிசாரும் நடமாடினர்.

தெருக்களில் வாகனப்போக்குவரத்து குறைவாயிருந்தது. பஸ், ரெயில் வண்டிகள் எதுவும் ஓடவில்லை. ஆங்காங்கே சைக்கிள்களும் சிலகாரர்களும் மட்டும் ஓடின.

இரத்மலானை வீட்டை அடைந்தபோது ஜீப் நின்று ஓசையைக் கேட்டு சன்னலால் பார்த்து வீட்டில் எல்லோரும் அச்சமே அடைந்திருந்தனர். என்னுடைய குரல் கேட்டு கதவைத் திறந்தனர்.

அத்தியாவசிய பொருட்களை மட்டும் சூட்கேசில் எடுத்துக் கொண்டு யாவரையும் கிளம்பும்படி சொன்னேன். ஒரே கறுகறுப்பாக வேலைநடந்தது. சோமதாசாவும் உள்ளே வந்து உதவினான். உடைகள் மாற்றவும் நேரமில்லை என அப்படியே ஜீப்பில் ஏறும்படி சொன்னேன்.

கால்மணி நேரத்தில் எல்லோரும் ஏறிக் கொண்டனர். வீட்டைப் பூட்டிய மாமி அடுத்த வீட்டுக் சிங்களக் குடும்பத்தவரிடம் சென்று வீட்டைப் பார்த்துக் கொள்ளும்படி சொல்லிவிட்டு வந்தார்.

வெள்ளவத்தயில் நண்பர் வீடு பாதுகாப்பானதாக இருந்தது. டெலிபோன் வசதியும் இருந்தது. அங்கு யாவரையும் சேர்த்து விட்டு நான் அலுவலகம் திரும்பினேன்.

கொம்பனித் தெருவில் நண்பர்கள் அறையில் தங்குவதும் பாதுகாப்பானதே. உணவால் அப்பகுதியில் பிரச்சனையில்லை. அதே வேளை இராணுவ தலைமையகத்து கண்டனும் இருந்தது.

எத்தனை வருடங்கள் கழிந்து விட்டன. எத்தனை மாற்றங்கள் நாட்டில், உலகில்; கலவரத்தோடு ஆரம்பித்த எங்கள் இனப்பிரச்சனை மோசமாகிக் கொண்டே வந்தது.

எத்தனை பேருடைய மரணம், இன்னல் செய்திகளைக் கேட்டும், பத்திரிகையில் படித்தபோதும் நன்கு பழகியவர், ஆபத்தில் உதவியவரது துன்பச் செய்தியை அறியும்போது மனம் கலங்கவே செய்கிறது.

சோமதாசா புத்தமதத்தில் பற்றுமிக்கவன். அதனால் முன்னர் பெருமைப்படுபவன். அலுவலகத்திற்கு வேலையாக வரும்போது என்முன்னே ஓய்வாக உட்காருவான். கேலியாக அவனுடன் பேசிக் கொள்வேன். என் அரசியல் கருத்தையும் அவன் நன்கு அறிந்திருந்தான். அத்துடன் பத்திரிகையில் கட்டுரை, கதைகள் எழுதுவதையும் அறிவான்.

“உலகிலேயே முதன்முதலில் அகிம்சை பேசிய மதம் புத்தமதம். நீ இறைச்சி சாப்பிடுவாய். இந்தக் காக்கிச் சட்டையும் துப்பாக்கியுமே கொலைத் தொழிலைத் தூண்டுவன. புத்தமதத்தவன் என்று எப்படி நீ சொல்ல முடியும்?” – நான் சிரித்தபடி கேட்பேன்.

“அது என் குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற எடுத்த தொழில் சேர்..”

“உன்னிலும் பார்க்க நானே பெரிய புத்த சமயத்தவன். இறைச்சி மீன் மட்டுமல்ல முட்டையே சாப்பிடுவதில்லை. அது மட்டுமல்ல புத்தரைப் போலவே கடவுள் நம்பிக்கையே எனக்குக் கிடையாது.”

சோமதாசா பதில் கூறமுடியாது சிரிப்பான். பின்னர் ஆங்கிலத்தில் சொல்வான்.

“இந்தக் கொலைத் தொழில் அலுவலகத்தில்தானே வேலை செய்கிறீர்கள்”

இராணுவத் தலைமையகத்தில் வேலைசெய்கிறேன் என்றதும், “எங்கே யூனிபோமைக் காணவில்லை” எனப் பலர் கூறுவதுண்டு. தலைமையகத்தில் நிர்வாகம், நீதி சார்ந்து சிவிலியனாக வேலை செய்பவரும் பலர் உள்ளனர் என்பதைப் பெரும்பாலோர் அறிவதில்லை.

சில வருடங்கள் கழிந்த பின்னர் இராணுவத் தலைமையகத்திலிருந்து நிதி அமைச்சு சார்ந்த திறைசேரிக்கு மாற்றப்பட்டதை அறிவாய்தானே. அதனால் சோமதாசாவைப் பார்க்க முடியவில்லை. ஆனாலும் அடிக்கடி அவன் நினைவு மனதில் எழும்.

“கலவரங்கள் காலப்போக்கில் யுத்தமாகிவிட்டதே.”

“ஆனாலும் சோமதாசாவின் நன்றிக் கடனை என்னால் மறக்க முடியாது.”

இராணுவ மருத்துவமனையை நெருங்கியபோது காந்தன் கேட்டான்.

“உள்ளே போக என்னையும் அனுமதிப்பார்களா...?” – காந்தன் சந்தேகத்தோடு மீண்டும் கேட்டான்.

“முன்னர் நான் இடையிடை மருத்துவமனைக்கு வருவேனே. தலைமையகத்தில் பணியாற்றியதனால் நோயுற்றவேளை வருவேன். எனக்கும் ஒரு ஃபயில் இங்கே இருந்தது. என் பற்களை இங்குள்ள காப்டனே காப்பாற்றினான். ஊரிலே உமிக்கரியாலும் வேப்பங்குச்சியாலும் காப்பாற்றி முரசெல்லாம் கரைந்து விழும் நிலைக்கு வந்திருந்தவேளை பற்களைக் காப்பாற்ற இந்த மருத்துவமனையே உதவியது..”

யுத்தகாலம் உள்ளே நுழைவதில் செக்யூரிட்டி பிரச்சனை இருப்பதை அறிவேன். ஆயினும் காப்டன் சோமதாசாவின் பெயரைச் சொன்னதும் நுழைய முடிந்தது. அண்ணாவைக் கண்டதும் ‘தில்லைராஜா கம்கம்’ எனக் கூறினான்.

கால் இழந்த துன்பத்திடையே புன்னகையை வரவழைத்து வரவேற்றான்.

‘என் தம்பி காந்தன்’ – அறிமுகப்படுத்தினார்.

மனைவியும் மகளும் சென்றதும் ஒரு அற்றெண்டனை அழைத்து இரண்டு ஸ்டூல் போடும்படி சொன்னான்.

அந்த ஆணையைப் பார்த்ததும் நீண்ட நேரம் அவன் பேச இருப்பதை அறிய முடிந்தது.

“நீங்க வந்தது சந்தோஷம்...”

“இந்த நிலையில் உன்னைப் பார்ப்பது எத்தனை கவலையாபிருக்கிறது..” – அண்ணன் குரலே தழுதழுத்தது.

“அது எல்லாம் என் தலைவிதியா? செய்த பாவங்களுக்குத் தண்டனையா என்று தெரியவில்லை...” – தலையில் கை வைத்தபடி சொன்னான்.

“முதல் பத்து வருஷ எக்கிரிமெண்ட் முடிந்ததும் இந்த மிலிட்டரி சேவிசை விட்டிருப்பாய் என நினைத்திருந்தேன்.”

“அப்படித்தான் எண்ணியிருந்தேன். வாரண்ட் ஒவ்விஷராக எட்டாவதாண்டே புரமோசன் கிடைத்தது. மேலும் ஏழு வருஷத்திற்கு அகிரிமெண்ட் சைன் பண்ணினேன்.”

முன்னர் போலல்லாது சோமதாசா நல்ல தமிழும் பேசப் பழகியிருந்தான். இலங்கை வட கிழக்கில் தமிழ் பகுதியில் பணியாற்றிய அனுபவமாபிருக்க வேண்டும்.

“பின்னர் என்ன நடந்தது?”

“இந்தக் கொலைத் தொழிலே பிடிக்கவில்லை என விட்டுவிட இருந்தேன். பின்னர் செக்கண்ட் லெப்பினன் ஒவ்விசராகி காப்டனாக புரமோசன் கிடைத்தது. மேலும் ஐந்து வருஷம் தானே முழுப்பென்ஷனோடு ரிட்டயராகி விடலாம் என நினைத்தேன். இப்படியாகிவிட்டது.”

“சூதாட்டமாகிவிட்டதா?”

“அப்படிச் சொல்ல முடியாது. இந்தக் கொலைத் தொழிலே அப்படித்தான். அரசைக் காப்பாற்ற அனுபவம் பெற்ற இராணுவ

ஒவ்விஸர்களும் தேவைப்படுகின்றனர். ஆசைகாட்டி, பதவியை உயர்த்தி சேவையை நீடிக்கின்றனர்” - மட்டமான தொழிலில் இறங்கியதான தவறு பேச்சில் நன்கு தெரிந்தது.

“பதவி உயர்வுக்கு உன் திறமையும் இருக்க வேண்டுமே” - அண்ணன் சொன்னான்.

“என்ன திறமை. கொலைத்தொழிலில் திறமையா...”
 “கொல்லப்படாமலிருக்கவும் தற்காப்புத் திறமை வேண்டாமா? ஏனப்படிப் பேசுகிறாய்?”

“முதலில் ஜே.வி.பி. சிங்கள இளைஞர்களைக் கொன்றதால் பதவி உயர்வு. பின்னர் புலிகளை வேட்டையாடுவதில் வீரன் என கப்டன் பதவி. ஒவ்விஷராக அப்போது நான் நேரடியாகக் கொலை செய்யவேண்டியதில்லை. என் ஓடருக்குக் கீழ்ப்படியும் இராணுவத்தினரைக் கொண்டு கொலை செய்வித்தேன். அப்பாவிபான அவர்களும் கொல்லப்பட்டனர். மனிதரை மனிதர் கொலை செய்வதை விட உலகத்தில் இழிவான செயல் ஏதாவது இருக்க முடியுமா?”

கசாப்புக் கடைக்காரன் காருண்யம் பேசுகிறான் என காந்தன் எண்ணி மனதுள்ளே சிரித்துக் கொண்டான். ஆனாலும் அவன் கூற்றில் பெரிய உண்மை இருப்பதையும் காந்தனால் அடுத்த கணம் உணரமுடிந்தது.

“கொலைத் தொழிலில் குற்ற உணர்வே ஏற்படுவதில்லையா?”

“என் ஏற்படாது. எங்க புத்த சமயமே உயிர்க்கொலைக்கு எதிரானதே. யுத்த வேளையில் கொல்வது அரசுக்காக அரசசேவை, கொலைக் குற்றம் சாட்ட மாட்டார்கள். அனுமதியில்லாத

கொலையென்றால் சிறை, நீதி விசாரணை, தூக்குதண்டனை வரை போகுமே. யுத்த களத்தில் என் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவும் எதிரே ஆயுதத்துடன் வருபவனைக் கொல்ல வேண்டுமே...”

“யுத்த களத்தில் வேறு சட்டங்கள், நீதிகள்..”

“ஆமாம். காப்டன் டிரெயினிங் போது ஒரு பிரிகேடியரின் லெக்சர் இருந்தது. பகவத் கீதை என்ற யுத்தகளபோதனையின்போது இந்துக் கடவுளே ‘தன்னைக் கொல்ல வந்த பகவையும் கொல்’ என்று போதித்தாராம். ‘தன்னைக் கொல்ல வந்த மனிதனையும் கொல்’ என ஏன் போதிக்கவில்லை என்று எனக்கொரு சந்தேகம் நீண்ட நாளாயிருக்கிறது...”

“பசு வழக்கமாகவே சாதுவான பிராணி. சாதுவான பிராணியே எதிர்த்து வந்தால் கொன்றுவிடலாம் என்பதே கருத்தாயிருக்கும். அதுபோலக் கப்டனாக பின்னே நின்று இராணுவ சிப்பாய்களை முன்னே அனுப்பும்போதும் எப்படி நீ மாட்டுப்பட்டாய்.” – காரணம் கூறி விட்டு அண்ணன் கேட்டான்.

“புலிகள் பத்து சோல்யரைக் கொல்வதிலும் பார்க்க ஒரு கப்டனை விழுத்துவதிலேயே கவனம் செலுத்துகிறார்கள்.”

“ஏதோ உயிர் தப்பிவிட்டாய். நல்ல காலம், நேரம்..”

“செத்திருந்தால் என்னை வீரத்தியாகி ஆக்கிப் பிரச்சாரம் செய்திருப்பார்கள். மேஜராகப் பதவியும் உயர்த்தி பிரச்சாரம் மூலம் மேலும் தியாகிகளைப் படையில் சேர்த்து கொலை செய்யவும் கொல்லப்பட்டு தியாகிப்பட்டம் பெறவும் பிரச்சாரம் செய்திருப்பார்கள்.”

“உன் பேச்சே விசித்திரமாக இருக்கிறதே..” – அண்ணன் சொன்னான்.

காந்தனுக்கும் அவனது பேச்சு புதுமையாகவே இருந்தது. ஒரு சிங்கள கப்டனின் மன நிலையை அறியக் கூடிய வாய்ப்புக் கிடைத்ததையிட்டும் உள்ளூற மகிழ்ந்தான்.

“ஆமாம் என் பேச்சு விசித்திரமாகத்தான் இருக்கும். நான் உண்மையைப் பேசுகிறேன். போலி, பொய் எழுத்துக்களைத்தான் பேப்பரில் படித்திருப்பீர்கள். டிவி, ரேடியோ, கூட்டங்களில் கேட்டிருப்பீர்கள். என் அனுபவத்தையும் என் கீழ் பணியாற்றிய சிப்பாய்களின் மனப்போக்கையும் அறிந்தே சொல்லுவேன். மற்ற மனிதர்களைப் போலவே எனக்குச்சரி மற்றைய இராணுவச் சிப்பாய்களுக்கும் சரி எல்லோருக்குமே தத்தமது உயிர்த்தான் பெரியது. எந்த இராணுவத்தினனும் தான் கொல்லப்படுவதை விரும்பமாட்டான். குண்டுபட்டு இரத்தம் வடிந்து சாகும்வேளையில் ‘அம்மே.. அம்மே’ என்று கத்திவிட்டு அனுங்கிக் கொண்டு இறந்தவரின் குரல்கள் இன்னும் என் செவிகளில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கின்றன.”- நொந்த உடலுடன் மனம் வெம்பிய பேச்சு.

“அப்போதும், பின்னரும் இந்தக் கொலைத் தொழிலை நீ கூட விட்டு விடவில்லையே..”

“எங்கள் நிலையும் அப்படித்தானே. பாம்பு தன்னைக் கொல்லவருகிறார்கள் என்ற தற்காப்பு நிலையிலேயே மனிதரைக் கடித்து விடுவதாகவும் சொல்லுவார்கள். போரின் போதும் அதே நிலைதான். நாமே சுடாவிட்டால் எதிரியால் கொல்லப்பட்டு விடுவோமே.”

“நீங்க யுத்தங்களுக்கு எதிரான பிரச்சாரம் செய்வதாகத் தெரிகிறது”- அண்ணன் சொன்னார்.

“என் அனுபவத்தை மட்டும் வைத்து நான் சொல்லவில்லை. 2500 வருடங்களாகப் போதிக்கப்பட்ட புத்த மதக் கொள்கைகள், மனிதரது வாழும் உரிமைகள், மனிதாபிமானம், மனச்சாட்சி எல்லாவற்றையும் வைத்தே சொல்லுகிறேன். இப்போது காலை மட்டும் இழந்த எனக்காக மட்டும் நீங்க கவலைப் படுகிறீர்கள். அம்மே.. அம்மே என்று கத்தியபடி உயிரிழந்தவர், கை, கால் இழந்தவர், கண்கள் பறிபோனவர்.. இப்படியெல்லாம் எங்களில் மட்டுமல்ல... எதிர்ப்பக்கத்தவரில்... நீண்ட எதிர்காலத்தில் மகிழ்வோடு வாழ வேண்டிய மீசை அரும்பாத இளைஞர்கள்... அப்பப்பா...” – சோகக் குரலை சிறிது நேரம் நிறுத்திவிட்டு மீண்டும் மௌனத்தைக் குலைத்தான் :

“ஏன் தான் இந்த யுத்தமெல்லாம் நீடித்து மனித இனம் பிரிக்கப்பட்டு இருபக்கத்திலும் கொலை செய்யப்படுகிறார்கள்.”

சோமதாசாவின் நீண்ட ஆற்றா நிலைப்பேச்சுக்கு ஏதாவது பதில் சொல்ல வேண்டுமே என அண்ணா சொன்னார் :

“அரசியலார் தமது ஆட்சியை நீடிப்பதற்கு ஒரு கட்டத்தில் யுத்தத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள். போர் என்னும் கொலைத் தொழிலுக்குப் புகழாரம் சூட்டும் மரபிலே நாமும் வாழ்ந்து வந்திருக்கிறோம். இந்தக் கருத்தை மக்களிடம் கூறமுடியாத நிலைக்கு நாம தள்ளப்பட்டிருக்கிறோம்? இராமாயணம், மகாபாரதக் கதைகள் எல்லாம் சிறுவயதிலிருந்து படித்திருக்கிறேன். எல்லாம் யுத்தங்கள் தானே...”

சோமதாசாவின் பேச்சு எங்களையே புட்டுக் காட்டுவதாக இருந்தது. அண்ணா மேலும் தொடர்ந்தார் :

“புத்த சமயம் இலங்கைக்கு அசோகனின் சகோதரி 2300 ஆண்டுகளின் முன்னர் கொண்டுவந்தபோதும் இன்று வரை

எத்தனை யுத்தங்கள், அரசியல் மாற்றங்கள்.. புத்த சமயமே ஒரு யுத்த சமயமாக நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது என்றே கூற வேண்டும்...”

அண்ணா ஒரு வரலாற்று உண்மையைத் தொகுத்துக் கூறுவது போல இருந்தது. சோமதாசாவின் மனநோவையும் சிந்தனையும் காந்தனாலும் நன்கு உணரமுடிந்தது.

சோமதாசாவிற்கு ஆறுதல் கூறி வெளியே வந்தபோது தில்லைராஜா காந்தனிடம் சொன்னார் :

“என்னை ஒரு எழுத்தாளனாகக் கருதியே சோமதாசா தன் கருத்தை, கதையைக் கூறினான். என்னால் என்ன செய்ய முடியும். அவன் கூற்றை, கருத்தை ஒரு கதையாக எழுத முடியும். அவ்வளவே.”

“இன்றைய உணர்ச்சிவசமான யுத்தச் சூழலில் உங்க கதை கூட எடுபட மாட்டாது. பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் கூட அரசின் யுத்தக் கொள்கைக்கு எதிரானது என்று வெளியிடாதும் விட்டுவிடலாம்” – காந்தன் சொன்னான்.

“அதுவும் உண்மைதான். சோமதாசாவின் கூற்றிலுள்ள ஒரு உண்மை என் மனதை அழுத்திக் கொண்டிருக்கிறது..”

“எதைச் சொல்லுறீங்க..” – காந்தன் கேட்டான்.

“உலகின் மிக இழிந்த தொழிலாக... மற்றொரு மானிடனை, சகோதரனைக் கொல்லும் தொழில் இராணுவத்திடம் தரப்பட்டுள்ளது. எந்த இராணுவத்தினனும் தான் கொலை செய்யப்படுவதையும் கொல்லப்பட்ட பின்னர் தியாகப் பட்டம் பெறுவதையும் விரும்புவதில்லை. உயிர் வாழ்வதையே விரும்புகிறான். இறந்த

பின்னர் தியாகப் பட்டம் சூட்டுவதால் அவனுக்கு என்ன பயன். அரசியலார் தான் மரணத்தையும் தமது சுயநலனுக்காக தியாகம் எனப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர்.”

22

சிங்கள இராணுவத்தினர் நெடுங்கேணி வரை முன்னேறியதை அடுத்து ஒட்டுசுட்டான் தாக்கப்படலாம் என காந்தன் எண்ணத் தொடங்கினான். சண்முகம் நெடுங்கேணியோடு நின்று விட்டனர்; மழைகாலம் வேறு. நிலம் சதுர்ப்பாகிவிட்டது. இனிமேல் முன்னேறமாட்டார்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். ஆயினும் இராணுவம் ஒட்டுசுட்டானை நோக்கி முன்னேறின் என்ன செய்வது என்பது பற்றியும் ஆராய்ந்தனர். நாற்றாக நட்பு பயிரையும் விட்டு வெளியேற முடியாத நிலை.

நவம்பர் மாதம் . நாற்றாக சேற்றுநிலத்தில் நட்பு பயிர் வளர்ந்து டிசம்பர் மாத மழைநீர் வயல்களில் தேங்கி நின்றது. வெய்யில் ஏறி நீர் வடியத் தொடங்கியது.

திடீரென ஓர் இரவு, நள்ளிரவு கழிந்து ஷெல் அடிச் சத்தம் நெடுங்கேணிப்பக்கமாகக் கேட்கத் தொடங்கியது. ஓசைகேட்டு காந்தன் வெளியே வந்தபோது பார்த்தான். பயங்கர ஒலியுடன் வானத்தில் நெருப்புத் துண்டுகள் பறந்து விழுவதாகத் தெரிந்தது.

ஒலி சிறிதுநேரம் ஓய்ந்தது. வயல் வெளியிலுள்ள பல குடும்பத்தவர் தெருவில் வந்து பார்த்தனர். எல்லோர் பேச்சிலும் அச்சம் தொனித்தது.

சிங்கள இராணுவத்தினர் நெடுங்கேணியிலிருந்து ஷெல் அடிக்கிறார்களா என்பதை முற்றாக ஊகிக்க முடியவில்லை.

முன்னேறுவதாயினும் எத்திசையாகச் செல்வர் என்பதையும் கவனிக்க முடியவில்லை.

காலையில் பார்க்கலாம் என எண்ணி அமைதியற்ற மனைவி, மகளை சாந்தப்படுத்திவிட்டுப் படுத்தாள். ஆயினும் தூக்கம் வரவில்லை. மகள் அச்சத்துடன் அவனோடு வந்து பின்புற ஓரத்தில் படுத்துக்கொண்டாள்.

காலை விடியமுன் மீண்டும் ஷெல் அடிச்சத்தம் பயங்கரமாகக் கேட்டது. வெளியே தெருவுக்கு வந்தாள். போர்வையோடு மகளும் வந்தாள்.

அங்கிருந்து பாதுகாப்புக்காக கோவில் பக்கமாகக் கிளம்பலாமா எனச் சிந்தித்தாள்.

திரை விடுதலைப்புலிகளின் ஓடும் ஜீப் ஒன்றில் ஒலிபெருக்கிமூலம் 'பாதுகாப்பான இடத்துக்கு உடனே போங்கள்; ஈஸ்வரர் கோவில், பள்ளிக் கூடத்துக்கு எல்லோரும் போய் விடுங்கள்.'

தொடர்ந்து அறிவித்தல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

பொழுது புலர்ந்து கொண்டிருந்தது.

எங்கும் ஒரே சலசலப்பு. வயல்களை நோக்கி வந்தவர்களும் திரும்பி வீடுநோக்கி ஓடினர். சயிக்கிள்களும் திரும்பின. முகங்களில் ஒரே பீதி.

காந்தன் மகளுடன் தங்கள் வீட்டுக்குள் நுழைய முன்னர் வீட்டுக் கூரையில் செவிகள் அதிர ஒரு ஷெல் விழுந்தது.

“அப்போ.. அம்மா...” என மாலதி கத்தியபடி ஒடினாள். காந்தன் தொடர்ந்தான். தெருவில் சென்ற அறிந்தவர் ஓரிருவர் ஒடிவந்தனர்.

சீதேவி கீழே வீழ்ந்த கூரையிடை அகப்பட்டுக் கிடந்தாள். கூரைமரங்களை யாவருமாகப் புரட்டினர்.

சீதேவியின் தலையில் மரம் அடித்த காயம். இரத்தம் வடிந்து கொண்டிருந்தது. நினைவில்லை.

ஒரு துணியைக் கிழித்து தலையில்கட்டுப்போட்டு விட்டு வெளியே அவளைக் கொண்டு வந்தனர்.

சைக்கிள்கள் தவிர தெருநடமாட்டங்கள் குறைந்திருந்தது.

தூரத்தே டிராக்டர் ஒன்று வருவது தெரிந்தது. மாலதியின் அழுகையிடை டிராக்டர் ஓரளவு நம்பிக்கை தந்தது.

வேகமாக நிலமைகளை அறிந்து ஒடி வந்தவரும் டிராக்டரை நிறுத்தி அவர்களை ஏற்றினான். காந்தன் மடியில் சீதேவி; கால்கள் மாலதியின் மடியில்; ஆஸ்பத்திரியை அடைந்தனர். ஒரே இரத்தப் பெருக்கு. கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. காந்தனின் வேஷ்டியில் இரத்தம் வடிந்தது.

ஆஸ்பத்திரியில் வேறும் காயம்பட்டவர் சிலர் வந்து கொண்டிருந்தனர். சீதேவியை ஸ்ரெச்சரில் போட்டு அவசர சிகிச்சைப் பிரிவுக்கு அட்டென்டனுடன் காந்தனும் மாலதியும் தள்ளிச் சென்றனர்.

டாக்டர் நாடியைப் பார்த்து விட்டு இறந்த செய்தியைச் சொன்னார்.

மாலதி கதறி அழுதாள். காந்தன் அவளை வெளியே அழைத்து வந்தான்.

காந்தனாலும் அந்த அதிர்ச்சியை தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

அந்தப் பதட்ட நேரத்திலும் செய்தி அறிந்த நண்பர் சிலர் அரசு மருத்துவமனைக்கு சைக்கிளில் வந்தனர்.

சண்முகத்தைக் கண்டதும் காந்தனால் தன் உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. விம்மி விம்மி அவனைக் கட்டிப்பிடித்து அழுதான்.

மனிதரது உணர்ச்சி வெள்ளத்திற்கு, கண்ணீர் பெருக் கத்திற்கு தர்க்க நியாயம் எதுவும் கிடையாது என சண்முகத்தால் கண்முன்னே காணமுடிந்தது. மன உரம் பெற்ற காந்தனின் விம்மலையும் கண்ணீரையும் அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. மரணத்தை மீட்க முடியாது என்று தெரிந்தவரும் அழுகின்றனர்.

ஷெல் அடிச்சத்தத்துடன் விமானம், ஹெலியின் ஓலங்களும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன.

விடுதலைப்பலிகளின் அறிவித்தல்படி பெரும்பாலோர் ஈஸ்வரர் கோவில், பாடசாலைகளை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

எப்படியும் இரண்டு மூன்று நாட்களில் ஒட்டுசுட்டானுக்கு சிங்கள இராணுவம் வந்து விடலாம் என சண்முகம் ஆரூடம் கூறினான்.

அன்றுமாலையே சீதேவியின் உடலை தகனம் செய்து விடுவது நல்லது என சண்முகம் சொன்னான். அதற்கேற்ற ஏற்பாடுகளையும் செய்யத் தொடங்கினான்.

சிங்கள இராணுவத்தினரின் ஆட்சியில் இருப்பதை காந்தன் விரும்பவில்லை. அகப்பட்டால் சித்திரவதை, காணாமல் போனவர் பட்டியலில் சேரலாம். புதைகுழிகளில் தள்ளப்படும் விடலாம். யாழ் சம்பவங்கள் தக்க எடுத்துக்காட்டு. அப்பாவிகளும் அகப்பட்டு விடலாம்.

சீதேவியின் இறுதிக் கடமைகளை முடித்து விட்டு மாலதியுடன் புதுக்குடியிருப்புக்குப் போய்விடலாம் என காந்தன் தீர்மானித்தான். விடுதலைப்புலிகள் ஒட்டுசுட்டானில்; சிங்கள இராணுவம் மேலே செல்லாது கட்டுப்படுத்திவிடலாம், எனவும் எண்ணிக் கொண்டான். கண்டி யாழ் நெடும்பாதையில் முன்னேறுவதைக் கைவிட்டதை அனைவரும் அறிவர். ஒட்டுசுட்டான் வரை விரிவுபடுத்துவதுடன் கைப்பற்றிய நிலங்களைக் காப்பாற்ற முடியாத நிலமை ஏற்படலாம் எனவும் கருதினான். சண்முகமும் அதே கருத்தை ஆமோதித்தான்.

மாலையில் மயானத்தில் ஒரு சில நண்பர்கள், மாணவரின் உதவியுடன் சீதேவியின் தகனம் நடைபெற்றது. காந்தனே தீமூட்டினான்.

எனக்கும் கொள்ளிவைப்பதற்காகவாயினும் சீவகன் வரமாட்டானா என சீதேவி அடிக்கடி ஆற்றாநிலையில் காந்தனைக் கேட்டுக் கொள்வாள்.

வீட்டிலிருந்த முக்கியமான பொருட்களை, டியூஷன் தரும் தன் முன்னைய வீட்டில் வைத்துப் பூட்டிவிட்டு ஒரு தகர டிரெங்பெட்டியில் இருவருக்கும் வேண்டிய உடைகளையும், பணத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு பள்ளிக் கூடக் கட்டிடத்திற்கு இரவே காந்தனும் மாலதியும் வந்து சேர்ந்தனர்.

மாலதியின் கண்ணீர் மட்டும் ஓயவில்லை. இடையிடை விட்டு விட்டுப் பெய்யும் மழைபோல விம்மி விம்மி அழுது கொண்டிருந்தாள். சண்முகம் வற்புறுத்தித் தேநீர் மட்டும் குடிக்கச் செய்தான்.

ஷெல் அடி, பீரங்கி, துப்பாக்கிச் சத்தங்களிடையே இரவில் கோவிலில் தங்கியிருந்த எவராலும் தூங்க முடியவில்லை. நள்ளிரவில் ஓசைகள் ஓரளவு அடங்கின. தூக்கக் கலக்கத்தோடு அழுது கொண்டிருந்த மாலதியும் கண்ணயர்ந்தாள்.

காந்தன் மாலதியைத் தட்டி எழுப்பியபோது விடிந்துவிட்டது.

மற்றும் சில அகதிகளோடு புதுக்குடியிருப்பை நோக்கி காந்தன் மாலதியுடன் நடந்தான். வழியில் வயற்புறத்தில் தேங்கிய நீரில் காலைக் கடன்களை முடித்தனர்.

மாலதியின் சோர்வையும் இயலாமையையும் பார்த்து ஏதாவது டிராக்டர், மினிபஸ், மாட்டுவண்டில் அவ்வழி வருகிறதா எனப் பார்த்தபடி நடந்தான்.

நெரிபட்ட கூட்டத்துடன் வந்த மினிபஸ் ஒன்றை நிறுத்தினான். பேரம்பேசி காந்தன் மேலே பெட்டியுடன் ஏறிக்கொண்டு மாலதியை உள்ளே குனிந்தபடி நிற்கச் செய்தான்.

புதுக்குடியிருப்பில் முன்னர் பழகியிருந்த விவசாயியின் வீட்டுக்குச் சென்றனர். நிலமையை அறிந்து அவர்களும் மாலதியை ஆற்றி, அங்கேயே தங்கச் செய்தனர்.

இரண்டு நாட்களில் ஒட்டுசுட்டானை தமது கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வந்து விட்டதாக இலங்கை அரசாங்கம் அறிவித்தது.

23

ஒட்டுசுட்டானைக் கைப்பற்றியதை இலங்கை அரசும் படைகளும் பெரிய வெற்றியாக அறிவித்தது. மொத்தமாக 670 சதுர கிலோ மீட்டர் நிலப்பரப்பு வன்னிப்பகுதியில் விடுவிக்கப்பட்டு தமது ஆட்சியில் வந்து விட்டதாக சிங்கள இராணுவப் படையினர் பெருமை பேசினர்.

ஒட்டுசுட்டானைக் கைவிட்ட பின்னர் புதுக்குடியிருப்பில் விடுதலைப்புலிகளின் நடமாட்டம் அதிகரித்திருந்தது.

முன்னர் ஒட்டுசுட்டானிலிருந்து குடியேறிய போதும் பரந்தன் கிளிநொச்சி உட்பட புதுக்குடியிருப்புப் பகுதிக்கும் காந்தன் வந்து விவசாயிகள் சங்கக் கூட்டங்களில் பங்கு பற்றியிருந்தான். காந்தன் அங்கு வந்ததை அறிந்த இடதுசாரியினரான ஆசிரியரும் மற்றும் தொழிலாளரும் அவனிடம் வரத்தொடங்கினர்.

காந்தனால் அடுத்து என்ன செய்வது என்பதைப் பற்றி உறுதியாகத் தீர்மானிக்க முடியாதிருந்தது. சீதேவியின் அகால மரணமும் இடப் பெயர்வும் மனதில் குழப்ப நிலையை ஏற்படுத்தி விட்டது. மாலதியின் முழுப்பொறுப்பையும் அவனே ஏற்க நேரிட்டது. அது தன் கமையில் பெரிய பாரமாகவும் உணர்ந்தான்.

மாலதி பதினொராம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். டிசம்பர் விடுமுறைக் காலத்திலேயே வெளியேற நேர்ந்தது. அவளது தொடர்ந்த படிப்பையும் முக்கியமாகக் காந்தன் கருதினான். சீதேவி விரும்பியபடி தமிழ் நாட்டுக்குச் சென்று சிலகாலம் அகதியாகத் தங்கி மாலதியின் கல்வியை தொடர விடலாம் எனவும் எண்ணியிருந்தான்.

பள்ளிக் கூடங்கள் புதுக்குடியிருப்பில் ஆரம்பித்ததும் மாலதியை 12 ம் வகுப்பில் சேர்த்து விட்டான். இந்தியாவிற்குச் செல்லும் கற்பனையில் மிதந்த மாலதிக்கு ஆரம்பத்தில் புதிய பள்ளிக் கூடம்; ஆசிரியர், மாணவ, மாணவியரைப் பிடிக்காதிருந்தது. ஒரு மாதம் கழிந்த பின்னர் ஆர்வமாகப் பள்ளிக்கூடம் சென்று வந்தாள். பள்ளிக்கூடப் படிப்பு தாயார் மரணக் கவலைக்கும் ஆறுதலளித்தது.

ஒட்டுசுட்டானுக்குப் போவதற்கு காந்தன் விரும்பவில்லை. சண்முகத்திற்கு செய்தி அனுப்பி சில பொருட்களை வரவழைத்தான். வயலைப் பார்க்கும் பொறுப்பையும் சண்முகத்திடமே ஒப்படைத்தான்.

காந்தனுக்கு அண்ணனிடம் திடீர் இந்தியப் பயணத்திற்கெனப் பெற்று வந்த பணமே அவ்வேளை கை கொடுத்து உதவியது. சிக்கனமாகச் செலவு செய்தான். சீதேவிதன் ஒரு சோடி காப்புகளை அவள் ஏற்கனவே மாலதிக்குத் தந்திருந்தாள்.

அறுவடையில் கிடைக்கக் கூடிய பணத்தையும் பெற்றுக் கொண்டு இந்தியப் பயணத்தைப் பற்றித் தீர்மானிக்கலாம் எனக் காந்தன் எண்ணிக் கொண்டான்.

மூன்று ஆண்டுகளாகத் தாயாரைச் சென்று பார்க்க முடியாத நிலையும் மனதை அரித்தது. திருகோணமலை சென்று

கப்பலுக்குக் காவலிருந்து சென்றாலும் பின்னர் அதே வழியில் திரும்பும் பிரச்சனையும் சிக்கலாக இருந்ததை அறிந்தே வாளா இருந்தான்.

முல்லைத் தீவுப் பகுதிக் கிராமங்களிலிருந்தும் விடுதலைப் புலிகள் மாணவர்களையே இயக்கத்திற்கு சேர்ப்பதாக செய்திகள் அடிபட்டன. பெரிய போராட்டம் ஒன்றிற்கு முன்னேற்பாடு நடைபெறுகிறதாம். மாலதியே இந்தச் செய்திகளையும் பள்ளிக் கூடங்களில் அடிபடும் பேச்சுகளையும் காந்தனிடம் கூறி வந்தாள்.

மாலதியே இந்த அலையில் ஈடுபட்டு விடுவாளோ என்ற அச்சமும் காந்தனுக்கு ஏற்பட்டது.

“சேர விரும்புவார்கள் சேரட்டும். நாம தடுக்கப் போவதில்லை. நீ படிப்பிலே கவனம் செலுத்தி இந்த ஆண்டு பரீட்சை எழுதி சித்தியடைந்து விட வேண்டும்.”

“அம்மாதானே என்னை இந்தியாவில் போய் படிக்கும் படி சொல்லிக் கொண்டிருந்தா...”

மாலதியின் திடீர் கூற்றை காந்தன் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“நீ முதலில் ஏ.எல்.பரீட்சையில் சித்தியடையப்பார். பின்னர் தான் தமிழ்நாட்டில் போய் கல்லூரியில் படிக்கலாம்...”

“இங்கே பள்ளிக் கூடத்திலும் ஒரே அரசியல் பேச்சும் அரசுப் படைகள் புதுக்குடியிருப்புக்கும் வந்து விடலாம் என்ற பதட்டமுமே நீடிக்கிறது. பாடம் சொல்லித் தர ஆசிரியரும் கவன மெடுப்பதில்லை. பரிசோதனைக் கூடத்திற்கும் கெமிக்கல்ஸ், பொருட்கள் வரவில்லை

என்றும் சொல்லுகிறார்கள். நான் சயன்னை விட்டு ஆர்ட்சே படித்திருக்கலாம். இனி எப்படி மாற்றுவது”

பள்ளிக்கூடம் கல்லூரிகளென்ன தெருக்களைக் கூட திருத்தும் நடவடிக்கையே அரசு எடுப்பதில்லை. என்றோ பிரிந்து போகப் போகிறார்கள், ஏன் வீணாகச் செலவு செய்ய வேண்டும் என விட்டு விட்டிருப்பதாக ஒருவர் சொன்னது நினைவில் வந்தது.

மாலதியின் கூற்றில் உண்மையிருப்பதை காந்தன் உணர்ந்தான். ஆனாலும் அவளது அடிப்படைத் திட்டத்தை அவனால் அவ்வேளை அறிய முடியவில்லை.

அப்பகுதியில் அமைதியற்ற நிலை இருப்பதைக் கண்ட சிலர் பணங்களைத் தேடிப் புரட்டி குடும்பமாகவே அகதியாகத் தமிழ்நாடு செல்ல முயன்று கொண்டிருந்தனர். ஏற்கெனவே சென்றவரின் செய்திகளும் அங்கு பரவலாகப் பேசப்பட்டன. மன்னார் பகுதிக்குச் சென்று காத்திருந்து தோணிக்குப் பேரம் பேசிச் செல்வதைப் பற்றியே செய்திகள் அடிபட்டன. தோணிக்குக் கொடுக்கும் தொகை பயங்கரமாக இருந்தது.

மாலதியின் எண்ணமும் சீதேவியின் விருப்பு ஒன்றைப் பூர்த்தி செய்வதாக காந்தன் மனதில் பட்டது. அவள் விருப்பப்படி செய்வோம் என முடிவெடுத்தான்.

சண்முகத்திடமும் செய்தி அனுப்பி அறுவடையில் கிடைக்கக் கூடிய முன் பணம் கேட்டிருந்தான்.

மூன்று நாலு குடும்பத்தவர் மன்னாருக்குப் புறப்படுவதாக செய்தி கிட்டியது. மாலதியும் செய்தி கொண்டு வந்தாள். எப்படியும்

மன்னார் வரை சென்று தனுஷ்கோடிக்குச் செல்லும் தோணிக்கு முயலலாம் அல்லது திரும்பி விடலாம் என்ற அரைமனதுடனேயே காந்தனும் தயாரானான். அப்படியான ஓரிரு குடும்பத்தையும் காந்தன் அறிந்திருந்தான். அத்தோடு நடுக்கடலில் தோணி புரண்டு ஒரு குடும்பத்தில் இருவர் இறந்த செய்தியையும் அங்குள்ள அனைவரும் அறிவர்.

அன்று வெளுத்த வெள்ளை வேஷ்டியும் சேர்ட்டுமாக காந்தனிடம் ஒருவர் சைக்கிளில் வந்து தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார். அவனது வயதை ஒத்தவர் போல இருந்தார்.

“நான் அம்பலவாணர், கிழக்குப் பகுதியில் இருக்கிறேன். நீங்களும் தமிழ்நாடு செல்ல இருப்பதை அறிந்து தான் பார்க்க வந்தேன். உங்களைப் பற்றியெல்லாம் ஏற்கனவே கேள்விப்பட்டிருந்தேன். ஒரு இலக்கியக் கூட்டத்தில் பேசுவதையும் கேட்டிருந்தேன். இன்றுதான் நேரில் பார்க்கிறேன்.”

“நல்லது வாருங்கள். உட்காருங்கள்.”

வீட்டுத் திண்ணைக் குந்தில் உட்கார்ச் செய்து தானும் அருகே இருந்தான். அவரே பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

“நீங்க ஊரில அறிந்த படித்த அனுபவஸ்தர். எனக்கு இங்குள்ள நிலமும் முல்லைத் தீவு மட்டுமே பழக்கம். அதுதான் உதவிக்காக வந்தேன்...”

“சொல்லுங்க. நான் என்ன உதவி செய்யலாம்.”

“என்னுடைய பெண்சாதியையும் மகனையும் நீங்கள் புறப்படும் தோணியில் தான் அனுப்பப் போகிறேன். அவர்களைக் கவனித்துக் கொள்ள வேணும்.”

“மகனுக்கு என்ன வயசு...”

“பதினெட்டாகிறது. ஒரு தடவை ஏ.எல். எடுத்து சீயும் டி யும். போதாது என மீண்டும் எடுக்கச் சொல்லி டியூசனுக்கும் ஏற்பாடு செய்தேன். ஆனால் அவன் குழப்பியடிக்கப் பார்க்கிறான். அதுதான்...”

“ஏனப்படிச் செய்கிறான்...”

“உங்களுக்குச் சொன்னாலென்ன. இயக்கத்துக்கு வேலை செய்கிறான். அத்தோடு ஒரே தடவையாகப் போய் விடுவானோ என்ற பயம். ஒரே பையன். சொத்துப்பத்தெல்லாம் இருக்கு. பெண்சாதி அழுதுகிழுது இப்ப தமிழ்நாடு செல்ல சம்மதித்திருக்கிறான். அது தான் அங்கே போயாவது உயிரோடு இருக்கட்டும். மேலும் படிப்பைத் தொடர்வதற்கும் நீங்க புத்தி சொல்லலாம்.”

“ஆமாம். அதிலென்ன. முடிந்தளவு உதவலாம். மகனுக்கு என்ன பெயர்...”

“மகிந்தன். துணையும் பாதுகாப்புக்குமாகவே தாயாரையும் அனுப்புகிறேன். அல்லது எங்காவது இடையில் கூட ஒடிவிட்டாலும் என்ற பயமும் உள்ளது...”

“நல்லது. நானும் மகளுடன் மட்டுமே போகிறேன்” என்று காந்தன் சொல்லிக் கொண்டே ‘மாலதி’ என அழைத்தான்.

‘இதோ வானேன்பா’ என்ற குரல்கேட்டு சிறிது நேரத்தில் ஒரு அலுமினிய தட்டில் பிஸ்கெட்டும் வாழைப்பழமும் தேநீருமாக மாலதி வந்தாள். மாலதியின் உபசரிப்பைப் பார்த்து காந்தன் உள்ளூற மகிழ்ந்தான்.

“இது என் மகள் மாலதி. இவர் கிழக்குப் பக்கம் மிஸ்டர் அம்பலவாணர். அவருடைய மனைவியும் மகனும் எங்களுடன் வரப் போகிறார்கள்.”

தட்டை வைத்துவிட்டு மெல்லிய புன்னகையுடன் வணக்கம் சொன்னாள் பாவாடை தாவணி; பாவாடை கால்களை மறைத்திருந்தது.

“இங்கே படித்திருந்தாங்களா”

“ஆமாம். இந்த ஆண்டு ஏ.எல். எடுக்க வேண்டும். அதற்கிடையில் இந்தியாவில் படிக்கும் படி அம்மா சொன்னதாக குழப்புகிறாள். இங்கே நிலமையும் சீராயில்லைத்தானே... அதுதான்...”

“அம்மா இறந்துவிட்டாக அறிந்தேன்...”

“ஆமாம். மலை நாட்டில் வாழ்ந்த பெண். அதனால் தாய் நாடு தமிழ்நாடு என்றோர் பற்றுவேறு...”

“நாம கூட தமிழ்நாட்டைத்தானே தாய்நாடு என்கிறோமே...”

“ஆமாம். ஆனால், அவங்க அம்மா இலங்கைப் பிரஜா உரிமையே பெறாத பெண்...”

“உங்களைக் கலியாணம் செய்ததன் மூலம் பிரஜா உரிமை கிடைக்காதா...”

“அதுவும் ரியிஸ்டர் செய்ய வேணும். சிக்கலான பிரச்சனை...”

“வேறு பிள்ளைகள் இல்லையா?”

“ஒரு அண்ணன் மட்டுமே. இயக்கத்தில் சேர்ந்து விட்டான். செய்தியே இல்லை...”

“ஓ அதுவும் அப்படியா. அந்தப் பயத்தில் தான் நானும் மகனை அனுப்பி விட முடிவு செய்தேன். நீங்க தான் உதவி செய்ய வேணும். தாயாரின் கண்ணீருக்காகச் சம்மதித்து விட்டான்.”

நயமாக வேண்டியபடி விடைபெற்றார்.

முதலில் பரந்தன் வரை செல்ல சிறிய சூட்கேசுகளுடன் மினிவானில் புறப்பட தயாராயினார். மொத்தம் எட்டுப்பேர். அம்பலவாணர் தன் மகன் மகிந்தனை காந்தனுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்.

“இது அவரது மகள் மாலதி...” அம்பலவாணர் மனைவிக்கும் மகனுக்கும் அறிமுகப்படுத்தினார். மாலதி தலைகுனிந்து நாணத்துடன் நிலத்தைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். அவள் இளம் பச்சைநிறத்தில் மலர்கள் அச்சிட்ட நைலெக்ஸ் மிக்ஸர் சேலை கட்டியிருந்தாள். மனைவியார் வந்து ‘வா.பிள்ளை’ என மாலதியின் முதுகை அன்பு காட்டி வருஷனார்.

மற்றும் ஒரு குடும்பம் சார்ந்த நால்வர். பெற்றோருடன் இரு பையன்கள்.

பரந்தன் சேர்ந்த பின்னர் குறுக்குத் தெரு வழியே மன்னாரை நோக்கிச் செல்லும் மற்றொரு மினி பஸ்ஸிற்குப் பேரம் பேசி ஏறிக் கொண்டனர்.

வழிநெடுக இடையிடை காந்தன் மகிந்தனுடன் பேச்சுக் கொடுத்தே வந்தான். முக்கியமாக அம்பலவாணர் அவனைப் பற்றிக் கூறியவற்றை நேரடியாக அவன் மூலமே அறிந்து கொள்ள விரும்பினார்.

“அப்பா, படிப்பிலும் பார்க்க அரசியலில் அதிகம் ஆர்வம் காட்டுவதாகக் குறைப்பட்டார்...”

“உங்களுக்கும் சொன்னாரா. அந்த சுவோகத்தையே எல்லோருக்கும் சொல்லிக் கொண்டு திரிவார்...”

“பொறுப்பான தந்தை அப்படித்தானே கவலைப்படுவார்...”

“என்ன சேர், தெருவிலே இறங்கினால் எல்லோருமே அரசியலில் நீந்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படியான யுத்த கால நிலை நாடெங்கும் உருவாகி விட்டது. மதில்மேல் பூனையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா?”

மகிந்தனின் கருத்து காந்தனுக்குப் பிடித்துக் கொண்டது.

“பல இயக்கங்கள் இருக்க விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் ஆர்வம் காட்டுகிறாயாம்...”

“ஆமாம். அவர்கள் தான் வெற்றுப் பேச்சு மட்டும் பேசாது நடைமுறையில் செயலாற்றுகிறார்கள்...”

“அவர்களின் செயலெல்லாம் சரியாகுமா?”

“தவறானவை எப்போதும் காலப் போக்கில் நடைமுறையில் திருத்தப்படும்...”

மகிந்தனின் தர்க்கரீதியான பேச்சும் காந்தனுக்கு வியப்பளித்தது. இப்படியாகப் பேச இவன் எங்கே கற்றான் என்றும் எண்ணிப் பார்த்தான்.

“அரசியல் வகுப்புகள் எதற்காகவது போவீரா ?”

“இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கு முல்லைத் தீவிற்கும் போவேன். அங்கேயே கூட்டமெல்லாம் அரசியலாகி விடும்...”

“ஆர், அங்கே முதன்மையாகப் பேசுவார்...”

“திருநாவுக்கரசு... அரசு என்றே எல்லாரும் அழைப்பார். முன்னர் லங்கா சம சமாஜக் கட்சி அனுதாபியாக இருந்தவர். தற்போது முழு மூச்சாக இயக்கம் சார்பாகப் பேசுவார்...”

“அவர் ரொக்கியவாதி தானே...”

“நீங்க கம்யூனிஸ்டு...”

“அப்படி, யார் உனக்குச் சொன்னது...”

“மாலதி...”

“எப்போது...”

“வழியில் வண்டி நின்றபோது நீங்க வெளியே போனீங்களே. அப்போது மாலதியோடு பேசினேன்... அதில் ஏதாவது தவறா...” – மகிந்தன் வார்த்தைகளை இழுத்துப் பேசி சமாளிப்பது போலிருந்தது.

“எவ்வித தவறுமில்லை. நீ தாராளமாகப் பேசிப் பழகலாம்...”

“நானே மாலதியிடம் உன்னோடு பேசுவதால் அப்பா ஏதாவது குறை சொல்லுவாரா என்று கேட்டேன். அப்படியல்ல. அவர் கம்யூனிஸ்டு, எல்லா சுதந்திரமும் தந்தே வளர்த்தார் என்றா” -

காந்தன் சிரித்தான்.

ஆங்காங்கே காந்தன் பார்க்கத்தக்கதாக மாலதியும் மகிந்தனும் சிரித்துப் பேசி வந்தனர். மகிந்தனின் தாயாருடனும் மாலதி மரியாதை காட்டி அடிக்கடி பேசிப் பழகினாள்.

கடற்கரைக் கிராமமான விடத்தல் தீவிலேயே தனுஷ்கோடி செல்வதற்கு தோணியை எதிர்பார்ப்பவர் பெரும்பாலும் தங்கியிருந்தனர். அங்கு மீனவர், பிறரது குடிசைகள் பல பாழடையும் நிலையில் இருந்தன.

கடலில் மீன்பிடிக்கக் கடற்படையினரின் கட்டுப்பாடுகள், இடையிடை இராணுவம் பொலிசாரின் திடீர் வருகையும் அச்சுறுத்தலும் நடப்பதை ஒட்டி குடிசைகளை விட்டு பெரும்பாலோர் அகதிகளாக தனுஷ்கோடி வழியாக மண்டபம் காம்ப் சென்று விட்டதாகப் பேசிக் கொண்டனர்.

ஆங்காங்கே குடிசைகளின் முன்புறங்களிலேயே பலரும் தங்கியிருந்தனர். காந்தனும் மாலதியும் ஒரு இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டனர். அண்மையிலேயே மகிந்தனும் தாயாரும்; மற்றவர் வேறோர் இடத்தில் வாடகை பேசி இருந்தனர்.

மகிந்தன் இடையிடைவந்து காந்தனுடனும் அரசியல் பேசுவான். அரசியலில், தான் அதிகம் அறிந்திருப்பதாகவும் காட்டிக் கொண்டான். அன்று திடீரெனக் கேட்டான் :

“உங்களுக்கு ரொக்ஸி சார்ந்தவரைப் பிடிக்காது போலத் தெரிகிறது. ஏன்?”

“திருமதி பண்டார நாயக்கா அரசில் சேர்ந்திருந்து தமிழர் பிரச்சினையைத் தீர்க்க ஏதாவது செய்தார்களா? 1972 அரசியல் அமைப்பில் எதுவும் செய்யவில்லையே. ஏதாவது உருப்படியாகச் செய்திருந்தால் இன்று இந்த நிலமையே ஏற்பட்டிருக்காதே..”

“சிங்களவருடன் சேர்ந்து சோஷலிசப் புரட்சிக்காக நீங்க முன்னர் பேசி, இயக்கமாக வேலை செய்ததாக தோழர் ஒருவர் சொல்லியிருந்தார்...” – மகிந்தன் நளிணமாகவே பேசினான்.

“இந்தச் சிங்கள தலைவர்களுடன் சேர்ந்தல்ல. சிங்களப் பாட்டாளிகள், தொழிலாளர்கள், மலையகத் தொழிலாளருடன் இணைந்தே போராட முயன்றோம். தேசியப் பிரச்சனை வந்து மேலாதிக்கம் செலுத்தி விட்டது..” – காந்தன் தன் சித்தாந்ததைக் கூறினான். அவற்றை அவன் முற்றாகப் புரியமாட்டான் என்பதையும் அறிவான்.

“சந்திரிகாவின் புதைகுழிகள் யாழ்ப்பாணத்தில் தோண்டப் படப் போகும் செய்தி படித்தீர்களா”. முரண் நகையான மகிந்தனின் பேச்சை காந்தன் ரசித்தான்.

“சந்திரிகாவின் பாசிச ஆட்சியின் கொடுமைக்கு இந்தப் புதை குழிகள் என்றும் சாட்சியாயிருக்கும்...”

“நானும் யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து வளர்ந்திருந்தால் அந்தப்புதை குழியில்தான் அப்பாவும் என்னைத் தேடியிருப்பார்...” – மகிந்தனின் அந்தக் கூற்று காந்தனையே அதிரவைத்தது. துணிச்சலான பேச்சு. எதையும் செய்யத் துணிவும் இருக்குமா? ஆங்காங்கே தங்கியிருப்பவர்களுடன் பேசி இன்ப துன்பங்களைப் பகிர்வது, தேநீர் சாப்பிடுவது, அதே கடைகளில் சாப்பாட்டுக்கும் ஏற்பாடு

செய்து வழங்குவதைச் சாப்பிடுவது, கடற்கரையில் உலாவித்திரிவது, தூங்குவதாகப் பொழுது கழிந்து வந்தது. இரவில் குப்பி விளக்கு எரித்துப் பேசிவிட்டு சீக்கிரமே தூங்கி விடுவர்.

உலாவச் செல்லும் வேளைகளில் ஒருவர் பெட்டிகளுக்குக் காவலாக இருப்பார். அம்பலவாணர் கூறியது போல மகிந்தனுக்கு காந்தன் வழிகாட்டி உதவ வேண்டியதில்லை. அவனே முன்னின்று ஆங்காங்கே தோணிகள் பற்றி விசாரித்து பேரம் பேசி வந்தான். அவனும் தாயாரும் போதிய பணம் கொண்டு வந்திருந்தது தெரிந்தது. அத்துடன் தாயாரிடமும் தங்கத் தாலிக் கொடி, வளையல்கள் இருந்தன.

காந்தன் விசாரித்தளவில் தலா நாலாயிரம் ரூபாவுடன் ஏற்றிச் செல்ல தலை மன்னார், மன்னார்ப் பகுதியிலிருந்தும் இராமேஸ்வரத்தில் இருந்தும் தோணிகள் வருவதாகவும் சொல்லினார். அகதிகளை ஏற்றிச் சென்ற ஒரு தோணி இந்தியாவில் மாட்டுப் பட்டு விட்டதால் அச்சமடைந்த தோணிக்காரர் ஏழாயிரம் எண்ணாயிரம் வரை ரேட்டை உயர்த்தி விட்டதாகவும் பேசிக் கொண்டனர்.

அவசரப்படாது பயணப் பேரம் ஓரளவு குறைந்த பின்னர் புறப்படலாம் என காந்தன் அபிப்பிராயப்பட்டான். மகிந்தனும் எதிர்ப்புக் கூறவில்லை.

மகிந்தன் தாயாருடன் கடற்கரைக்கு உலாவச் செல்லும் வேளை மாலதியும் காந்தனிடம் சொல்லிவிட்டுச் செல்வாள்.

தாயார் நடந்து களைத்து கடற்கரையில் இருந்து விட, மகிந்தனும் மாலதியும் கடற்கரை ஈரமணலில் வேகமாக நடந்தும்

ஒடியும் மகிழ்வதை தாயார் ஆரம்பத்தில் அப்பழுக்கின்றிப் பார்த்த போதும் பின்னர் சிரத்தையாக எண்ணத் தொடங்கினார். ஆனாலும் எதுவும் அவரால் பேச முடியவில்லை.

மாலதி தாயாரோடு அன்பாகப் பழகினாள். தாயாரில்லாத பிள்ளை என அவரும் அன்பு காட்டினார். மாலதி, மகிந்தன் தாயை தான் வென்றுவிட்டதாக உள்ளூற எண்ணிக் கொண்டாள்.

அன்று பொழுது கருகி இருள் பரவும் நேரமாகியும் உலாவப் போன மாலதி திரும்பவில்லை. மகிந்தனின் தாயாரையும் காணவில்லை.

சக பிரயாணிகளிடம் சொல்லி விட்டு காந்தனே கடற்கரைப் பக்கமாகச் சென்றான்.

மகிந்தன் தாயார் கடல் அலைகளைப் பார்த்தபடி ஒரு திட்டில் உட்கார்ந்திருந்தார். கடற்கரையின் இடதுபுற எல்லை வரை பார்த்து விட்டு காந்தன் வலதுபுறமாக கண்களைக் கூர்மைப்படுத்தி நோட்டமிட்டான்.

மகிந்தனும் மாலதியும் கைகோர்த்த படி நடந்து வருவது தெரிந்தது. ஒரு கணம் மனதில் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியைத் தாங்கியபடி ஆர்வமின்றி காந்தன் குடிசைக்குத் திரும்பினான்.

இரவு சாப்பிட்டுப் படுத்த வேளையிலும் காந்தன் எதுவும் பேசவில்லை. இரவு பூராவும் தூக்கம் வரவில்லை. அந்தப் பிரச்சனையை எப்படிக் கையாள்வது என்றே பலவாறு சிந்தனை வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. மகிந்தன் தந்தை வந்த வேளை தொடக்கம் நடந்தவற்றைப் பின்னோக்கிப் பார்த்தான். பிரயாணத்தின்

பின்னர் கடந்த பத்து நாட்களில் ஏற்பட்ட தொடர்பில்லை இது என ஊகித்துக் கொண்டான். புதுக் குடிப்பிருப்பில் படித்து வந்தவள், திடீரென தமிழ்நாடு என வேண்டியதும் நினைவில் வந்தது.

சூழ்நிலைகளைப் பயன்படுத்தி திட்டமிட்ட பயணம் என்பது போலவும் தெரிந்தது.

மறுநாள் பூராவும் ஒரே சிந்தனை. வெளியே காட்டாது அங்கும் இங்கும் சென்று வருவதாக காந்தன் கூறி நேரத்தைக் கடத்தினான்.

எந்தச்சிந்தனை அதிர்ச்சியும் நேரத்தைக் கடத்த இளகி வருவதை அவன் அனுபவத்தில் கண்டுள்ளான். எப்படியும் பிரச்சனைக்கு அன்று முடிவு காண வேண்டும் எனத் தீர்மானித்தான்.

காலையில் தேனீர் அருந்திய பின்னர் அப்பம் சாப்பிட விரும்புவதாக சிறிது தூரமிருந்த குடிசைக்கு மாலதியை அழைத்துச் சென்றான். அவளுடன் அதிகம் பேசவில்லை. சிந்தனை வலுத்து வந்தது. சாப்பிட்டு விட்டுத் திரும்பும் வேளை அருகே நடந்து வந்த மாலதியிடம் காந்தன் சாவதானமாகவே கேட்டான் :

“நீ மகிந்தனைக் கலியாணம் கட்டப் போகிறாயா ?”

எதுவும் பேசாதபடி மாலதி அந்த இடத்தில் நின்றாள். காந்தன் திரும்பிப் பார்த்ததும் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

“நீ இந்தியாவில் படிக்க வேண்டும் என்றாய். பாதுகாப்பும் வேண்டும் என்றே அழைத்து வந்தேன். மேலே படிக்கும் நோக்கமில்லையா ?”

“அவர் எதற்குப் படிப்பு. நானே விட்டுவிட்டேன்” என்றார்... குனிந்த தலையை நிமிர்த்தாமல் கால்பெருவிரலால் மணல் நிலத்தில் வட்டமிட்டபடி சொன்னாள்.

“இது நான் அறியாமலே ஏற்பட்ட நீண்டநாள் தொடர்பு என்று எண்ணுகிறேன். மகிந்தனுடைய நோக்கம் தான் என்ன?” – காந்தனின் குரல் அழுத்தமாகவே ஒலித்தது.

“மண்டபம் அசுதி முகாமில் வசதியில்லா விட்டால் வெளியே எங்காவது வீடெடுத்து இருந்து விட்டு நிலமை சீரானதும் ஊருக்குத் திரும்பலாம். அப்பாவிடம் போதிய நிலம் சொத்து இருப்பதாகச் சொல்லுகிறார். தேவையானால் பணமும் அனுப்புவாராம் என்பதாகச் சொல்லுகிறார்.”

“தற்போது மகிந்தன் சொல்வதெல்லாம் உனக்கும் தேவவாக்கா யிருக்கும். சரி வா போவோம். பிறகு யோசிக்கலாம். உன் படிப்பைப் பற்றியே யோசிக்கிறேன். அம்மா அப்பா விருப்பத்தை நன்கு யோசித்துச் செய்...”

குடிசைக்கு அழைத்து வந்த போதும் அவள் எத்தகைய முடிவு எடுப்பாள் என்பதைப் பற்றிக் காந்தனுக்குச் சந்தேகம் எதுவும் எழவில்லை.

அன்று மாலை மகிந்தனின் தாயோராடு கடற்கரைக்கு உலாவப் போவதாக மாலதி சொன்னாள்.

“தாராளமாகப் போகலாம். தாயாரோடு போவதென்ன மகிந்தனோடு போகிறேன் என்றே சொல்லலாமே...” – காந்தன் முழு அனுமதியும் அளிப்பதாகக் கூறினான். அதை அவளும் அறிவாள்.

மறுநாள் காலை உணவுக்குச் சென்றபோது இருவரும் எதுவும் பேசவில்லை. சாப்பிட்டுத் திரும்பும் போது காந்தன் சொன்னான் :

“உனது படிப்புக்காகவே இத்தனை சிக்கலான, நானே விரும்பாத பிரயாணத்திற்கு அழைத்து வந்தேன். நீ தொடர்ந்து படிக்க விரும்பாவிடின் என்னை வீணாக அலைக்க வேண்டியதில்லையே” - காந்தனுக்கும் மாலதிக்குமிடையில் கலகலப்பான பேச்சுகள் குறைந்து விட்டது. ஆயினும் காந்தன் மகிந்தனுடன் முன் போலப் பேசி வந்தான். அவை ஒருவித நடிப்பாக, போலியாகவே இருந்தன.

தோணிப் பேச்சு வார்த்தைப் பேரங்களை மகிந்தனே முன்னின்று பேசி வந்தான். மீண்டும் வழக்கம் போல மன்னார் தலைமன்னார் இராமேசுவரத்திலிருந்தும் இடையிடை தோணிகள், அங்கு வந்து பேரம் பேசின. பலர் பயணம் செய்தனர்.

பெரும்பாலும் தோணிகள் இரவில் வந்து ஒன்பது பத்துமணிவரையிலேயே பேரம் பேசியவரிடம் பணம் பெற்று, நள்ளிரவின் பின்னரே புறப்படுவதாக இருந்தன. மற்றவரெல்லோரும் தூங்கியிருப்பர். தனுஷ்கோடிக் கரையில் அதிகாலையில் கடல் நீரிலேயே இறக்கி விடுவதாகவும் நனையாது. சிறுபெட்டியில் அல்லது பொலிதீனில் ஓரிரு உடைகளை மட்டும் எடுத்துச் செல்லலாம் எனவும் தோணிக்காரர் நினைவூட்டுவர். இந்தியப் பணமும் உடனடிச் செலவுக்கு நூறுரூபாய்க்குக் குறையாது வைத்திருப்பது நல்லது என்பதும் அவர்களது அறிவுறுத்தல்.

மன அமைதி வேண்டின் கடற்கரையில் நீண்டதூரம் உடல் அலுப்பு ஏற்படும் வரை நடந்து வந்து படுத்தால் நல்ல தூக்கம் வரும்; அல்லது பாயில் கிடந்து புரள வேண்டி நேரும் என்பதை அனுபவத்தில் கண்டு அப்படியே சில நாட்களாக காந்தன் உலாவி வந்தான்.

எப்படியிருப்பினும் மகிந்தன் அறிந்த பையன், தந்தையாரும் தெரிந்தவர். பாதுகாப்பான இடம், கவலைப்பட எதுவுமில்லை என காந்தன் மனதைத் தேற்றியபடியே அன்றும் வந்து படுத்துக் கொண்டான்.

அலை வீசும் கடலில் தோணி ஆட்டம் காண்பதாகவும் மகிந்தன் தாயாரை விட்டுவிட்டு மார்பளவு நீரில் தத்தளிக்கும் மாலதியைத் தூக்கிக் கொண்டு கரைக்கு நடப்பதாகவும் கனவு கண்டு திடுக்கிட்டு விழித்தான்; விடிந்திருந்தது.

மாலதியைக் காணவில்லை. வெளியே பல் தீட்டியபடி காலைக் கடனுக்குச் சென்றிருப்பார்களோ என தனது பிரஷ், டவலை எடுத்த போது அவளது பிரஷ், சோப்பு, டவல் எதுவுமில்லை. பெட்டியைத் திறந்த போது மாலதியின் உடை எதுவுமில்லை. பெட்டியில் பணம் முழுதும் அப்படியே இருந்தது.

எதிர் குடிசையைப் பார்த்த போது மகிந்தன், தாயார் எவருமில்லை. அதிகாலை அதிர்ச்சி. பாயை சுருட்டிய போது ஒரு கடிதம் இருந்தது.

“அப்பா என்னை மன்னிக்கவும். மேலும் நான் படிப்பதற்கு விரும்பவில்லை. நீங்களும் அறிந்து பழகிய துணையை நான் தேடிக் கொண்டேன். நீங்க வீணாக அலைய வேண்டாம். அம்மா தந்த இரு வளையல்களை மட்டும். எடுத்துச் செல்கிறேன். நிலைமைகள் சீரானதும் நிச்சயம் திரும்பி வந்து உங்களுக்கும் உதவியாயிருப்பேன். இத்தனை காலம் எனக்குக் கல்வியும் தந்து வளர்த்து விட்டதற்கு வெறும் நன்றி மட்டுமல்ல கடமைகளும் உண்டு. அவற்றை மறந்து விட மாட்டேன் - உங்கள் அன்பு மகள் மாலதி.”

கடிதத்தைப் படித்தபடி கண்கள் கலங்க காந்தன் அப்படியே இருந்து விட்டான்.

அன்று எதற்கும் மனம் ஓடவில்லை. முன்னைய நினைவுகள் மனதை அழுத்த அன்று முழுவதும் யந்திரம் போல அசைந்து திரிந்தான்.

நாமதான் விவேகமானவரென்றில்லை. நமது பிள்ளைகள் எம்மிலும் பார்க்க விவேகமும் துணிச்சலும் கொண்டிருக்கின்றனர் எனவும் எண்ணிக்கொண்டான்.

அடுத்து என்ன செய்யலாம் என மனம் பலவிதமாக எண்ணிக் கலங்கியது. பின்னர் ஓரளவு தெளிவு பெற்றான்.

அண்ணாவிடம் கொழும்புக்குச் செல்வதே ஆறுதல் தரக்கூடியது. அதற்குரிய வழிகளை விசாரித்தான்.

25

மகளின் பிரிவு நெஞ்சை அழுத்திய போதும் ஏதோ ஒரு பெரிய சுகமை இறங்கிய உணர்வுடன் கொழும்பு செல்வதற்கு வவுனியா நோக்கி காந்தன் புறப்பட்டான். ஏனோ சீதேவியின் நினைவும் அடிக்கடி வந்து நெஞ்சை உறுத்தியது. விடுதலைப் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள இடத்தைக் கடந்து அரசின் இராணுவக் கடவைகள் தாண்டியே வவுனியாப் பயணம். நடை, மினிபஸ், லொறி என மாறி பேரம் பேசி ஏறுவது மட்டுமல்ல ஆங்காங்கே இறங்கி தடுப்பு முகாம்களில் பெட்டி, உடல் பரிசோதனை, அடையாள அட்டை சரிபார்த்தல் ஆகியனவும் நடைபெற்றன.

சில மணி நேரப் பயணம், ஒரு பகல் நேரம் பூராவையும் எடுத்தது மட்டுமல்ல பயணக் களைப்பையும் தந்தது.

வவுனியாவில் முன்னர் காந்தனோடு பணியாற்றியவர், அரசு சார்ந்த இயக்கத்தில் இருந்தார். அவரின் இருப்பிடத்தை விசாரித்துப் பிடிக்க அத்தனை சிரமம் ஏற்படவில்லை. நண்பர் வீட்டில் வசதியாகத்தங்க முடிந்தது.

ஓய்வாக அங்கு தங்கி அகதிகள் முகாம், மருத்துவ நிலையம், அரசு அலுவலகம் பார்த்து அரசியல் நிலைமைகளையும் விசாரித்து அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பும் ஏற்பட்டது.

அண்ணாவுக்கும் தான் வருவதாகப் போனில் சொன்னான். அனுமதி க் கடிதம் அனுப்பும்படியும் வேண்டினான்.

பல நாட்களாக பத்திரிகைகள் படிக்கக் கிடைக்கவில்லை. நண்பன் வீட்டில் அவற்றையும் புரட்டி பலநாள் பத்திரிகைகளையும் படித்தான்.

யாழ்ப்பாணத்தில் புதைகுழிகள் தோண்டுவது பற்றி முன்னரே செய்திகள் அறிந்திருந்தான். மகிந்தன் பேசியதும் நினைவில் வந்தது. காணாமல் போனவர் என்ற பெரிய பட்டியலில் அவனது உறவினர் நண்பர்களும் இருந்தனர்.

1994ல் ஜே.வி.பி. சார்ந்த இளைஞர்களின் புதைகுழிகளை சந்திரிகா தோண்டச் செய்த பிரச்சாரத்தின் மூலமே சிங்கள வாலிபர்களின் ஆதரவையும் பெற்று ஆட்சிக்கு வந்ததை அனைவரும் அறிவர். தற்போது தமிழர்களின் புதைகுழிகளைத் தோண்டுவதன் மூலமே அம்பலமாகி ஆட்சியை இழக்க நேரலாம் எனவும் பேசிக்

கொண்டனர். மகிந்தன் சந்திரிகா வின் புதைகுழி எனக் கூறியதையும் எண்ணிய போது சிரிப்பு வந்தது.

புதைகுழிகள் பற்றிய செய்தியை ராஜபக்சே யாழ் நீதி மன்றத்தில் விபரமாக மீண்டும் கூறியதை ஒரு பத்திரிகை அப்படியே வெளியிட்டிருந்தது. நெஞ்சுருக்கும் அச் செய்தியை பத்திரிகை வெளியிட்டபடி காந்தன் படித்தான் :

“கோப்பிரல் ராஜபக்சேயும் நான்கு சிப்பாய்களுக்கும் கிருஷ்சாந்தியின் கற்பழிப்பு, தாயார், தம்பி, அடுத்த வீட்டார் கொலைக் குற்றத்தில் மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்ட போது கொழும்பு உயர் நீதி மன்றத்தில் அளித்த வாக்குமூலம் பல உண்மைகளை வெளிப்படுத்தியது.

‘நாங்கள் ஒருவரையும் கொல்லவில்லை. இறந்தவர் உடல்களை மட்டும் புதைத்தோம். 300-400 உடல்கள் புதைக்கப்பட்ட இடங்களை எங்களால் காட்ட முடியும்.’

ஒரு சிப்பாயின் இந்த எதிர்பாராத வியப்பூட்டும் வாக்குமூலம் பலர் முன்னிலையில் நீதிமன்றத்தில் கூறப்பட்டது; நூற்றுக் கணக்கானவர் கொல்லப்பட்டவர், காணாமல் போனவர் பற்றிய உண்மையை அரசால் இனிமேல் மூடி மறைத்து விட முடியவில்லை. இவ்வதைகள், கொலைகள், புதை குழிகள் யாவும் யாழ்ப்பாணத்தை 1995 கடைசியில் இலங்கை அரசுப் படைகள் கைப்பற்றிய பின்னரே நடைபெற்றன.

புதை குழிகளை அகழ்வதை அரசு பல சட்டரீதியான காரணங்களைக் காட்டி தள்ளிப் போட்டு வந்தது. பின்னர் ராஜபக்சே கொழும்புச் சிறையிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் கொண்டு வரப்பட்டான்.

யாழ்ப்பாண நீதிமன்றத்தில் அவன் கூறிய வாக்கு மூலம் பயங்கரமான பல உண்மைகளை வெளிப்படுத்தியது. அவன் கூறினான் :

“நான் அரியாலை இராணுவ முகாமில் லலித்ஹேவாவின் சிவில் நிர்வாகியாக வேலை செய்து வந்தேன். அவ்வேலை கப்டன் லலித்ஹேவாவின் கீழே பணியாற்றி வந்தேன். யாழ் கிராமக் குடும்பங்களில் உள்ள பெயர்கள், இளைஞர்களைப் பதிவு செய்வதே என் வேலை.

ஒரு தடவை கப்டன் லலித் ஹேவாவும் லெப்டினன் விஜய சிறிவர்த்தனாவும் மற்றொரு பகுதியிலிருந்து சில சிப்பாய்களை எனக்குக் கீழே உதவியாக வேலை செய்ய அழைத்து வந்தனர். புலிகள் எனச் சந்தேகப்படுவதாக ஒரு பட்டியல் தந்தனர். இந்தச் சந்தேக நபர்கள் எங்கே உள்ளனர் என இடங்களைக் காட்டும்படி கேட்டனர். அதன் பின்னர் சுற்றி வளைத்து தேடிப் பிடிக்கும் வேலையை அவர்கள் செய்தனர்.

மேஜர் வீரக்கொடியும் மேஜர் குணசேகராவும் இளைஞர்களை கொண்டு வந்து புலிகளை அடையாளம் காட்டும் இருவர் முன் நிறுத்தினர். அடையாளம் காட்டப்பட்டவர் தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டனர். 50 பேர் வரை இனங்காட்டப்பட்டு போட்டோ படம் பிடிக்கப்பட்டனர்.

அரியாலையில் எப்படி இளைஞர்கள் கைது செய்யப்பட்டு கொல்லப்பட்டு புதைக்கப்பட்டனர் என என்னால் கூற முடியும். ஆரம்பத்தில் சிலர் கைது செய்யப்பட்டு முகாமுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டனர். அவர்கள் ஜயா கட்டிடத்தில் வைக்கப்பட்டனர். சிலர்

பள்ளிக்கூடத்தில்; இத்தகைய ஆணை பிறப்பித்தவர் கப்டன் லலித்ஹேவா, லெப்டினன் விஜய ஸ்ரீவர்த்தனா, லெப்டினன் துடுகல, இவர்களே செல்வரத்தினம் என்ற அரச உத்தியோகத்தரையும் கைது செய்தவராவர். அவரும் முகாமுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டார். மறுநாள் அவரது மனைவி வந்து கணவரைக் கண்டீரோ என்று கேட்டார். அப்போது நான் பதில் கூறவில்லை. அந்த முகாமில் தனிக் கட்டிடத்தில் வதைமுகாமும் இருந்தது. என்னால் இப்போதும் இடத்தைக் காட்ட முடியும். அக்கட்டிடத்திற்கு அப்போது நான் சென்றபோது 25 பேர் வரை அங்கு இருக்கக் கண்டேன். செல்வரத்தினமும் இருந்தார். அவரது கால்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. தனக்கும் புலிகளுக்கும் எவ்வித தொடர்பும் இல்லை எனக் கூறினார். கப்டன் ஹேவாவிடம் அவரை விடுவிக்கும் படி சொன்னேன். அவர் ஒப்புக் கொண்டார். ஆனால் அன்றிரவு அவரைக் கொன்று விட்டனர்.

மறுநாள் நான் அங்கு சென்றபோது 10 பேரது சடலங்களைக் கண்டேன். ஜயா கட்டிடத்தில் நான் பணியாற்றிய போது உதயகுமார் என்பவரைக் கைது செய்து கொண்டு வந்தனர். அவரது குடும்பத்தவர் வந்து விடுவிக்கும்படி வேண்டினர். கப்டன் ஜயவர்த்தனாவிடம் சென்று விடுவிக்கும்படி சொன்னேன். அன்று மாலை அவரை மற்றோர் முகாமுக்குக் கொண்டு சென்று விட்டனர். அங்கு நான் சென்ற போது அவரை விடுவிக்கும்படி ரேடியோ செய்தி ஒன்று வந்தது. அவர் தலைகீழாகத் தொங்க விடப்பட்டு உடலில் பிளேட்டால் வெட்டப்பட்டிருந்தது. அவர் விடுவிக்கப்படவில்லை. பின்னர் கொலை செய்யப்பட்டார்.

எத்தகைய ஆயுதங்களால் வதை செய்தனர் என்பதை அறிவேன். அந்த கட்டிடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றால் காட்டுவேன்.

ஒருநாள் கப்டன் லலித் ஹேவா ஒரு மண் வெட்டி கொண்டு வரச் சொன்னான். அதை எடுத்துக் கொண்டு சென்ற போது கப்டன் ஹேவாவை உடையில்லாத பெண்ணோடு அவனைக் கண்டேன். இந்தப் பெண்ணும் கணவரும் முகாமுக்கு முன்னர் கொண்டு வரப்பட்டனர். லலித் ஹேவா பெண்ணைக் கற்பழித்தான். பின்னர் அவன் அப்பெண்ணையும் கணவரையும் மண்வெட்டியால் தாக்கினான். பின்னர் பொல்லால் அடித்தான். இருவரும் இறந்தனர். அவர்களைப் புதைக்க முயன்றான்; முடியவில்லை. பின்னர் உடல்களை செம்மணி மயானத்திற்கு எடுத்து வந்தான். அவர்கள் எங்கே புதைக்கப்பட்டனர் என்பதை என்னால் காட்ட முடியும்.

அரியாலையிலிருந்து பலபேர் காணாமல் போயினர். எத்தனை பேர் கைது செய்யப்பட்டனர் என என்னால் சொல்ல முடியும். கிருஷ்ணாந்தி குமாரசாமியை கொலை செய்ததாக என்மேல் குற்றம் சாட்டப்பட்ட போதும் உண்மையில் நான் கொலை செய்யவில்லை. ஆனால் உடலை நானே புதைத்தேன். அவ்வேளை எவரது உடல் என எனக்குத் தெரியாது. என்னோடு சேர்ந்து குற்றவாளிகளாகத் தண்டிக்கப்பட்ட நால்வரும் நானும் நடந்த உண்மையை வாக்குமூலமாகக் கொடுத்தோம்.

செம்மணியில் உடல்கள் புதைக்கப்பட்ட 10 இடங்களை என்னால் காட்ட முடியும். உதவி சுப்பிரிண்டன் பெரேராவால் 5 இடங்களைக் காட்ட முடியும். டி.எம்.ஜயத்திலகாவால் பலபேரைப் புதைக்கப்பட்ட கோவிலடியிலுள்ள ஒரு இடத்தையும் சுட்டிக் காட்ட முடியும்.

ஐயா கட்டிடத்திற்குப் பின்புறமாக ஒரு இடமுண்டு. ரவி என்பவருக்குச் சொந்தமான கராஜில் இருந்த தொழிலாளர்களை

பிரதான முகாமுக்கு இட்டுச் சென்றதை அறிந்தேன். அவர்கள் கொலை செய்யப்பட்டனர். அவர்களைப் புதைத்த இடத்தையும் அறிவேன்.

இராணுவ முகாம்களில் நடைபெற்ற 300-400 கோரக் கொலைகளில் ஒரு சிலவற்றையே ராஜ பக்ச நீதிமன்றத்தில் கூறினான். உண்மையில் காணாமல் போனவர் தொகை எண்ணூறு வரை இருக்கலாம்.”

படித்தபோது காந்தனின் இரத்தம் கொதிப்படைந்தது. பாசிசக் கொலைகள். எப்படியும் உடனடித் தேவை ஜனநாயகம் என எண்ணிக் கொண்டான்.

26

கொழும்பில் அண்ணாவீட்டுக்குக் காந்தன் சென்ற போது அண்ணன் அங்கே இருக்கவில்லை. அண்ணியே வரவேற்று சீதேவியின் மரணத்திற்கு அனுதாபம் கூறி விபரம் விசாரித்தாள். அவனும் விவரமாகச் சொன்னான்.

“மகள் மாலதிதானே. இப்போது எங்கே?...”

“பாதுகாப்பிற்காகவும் படிப்பிப்பதற்காகவும் தமிழ்நாட்டிற்கு அனுப்பி விட்டேனே...”

“சொந்தக்காரர் இருக்கிறார்களா ?

“ஆமாம்...”

மாலையில் அண்ணன் வந்து காலிமுகத்திடல் பக்கமாக உலாவுவதற்குப் போகும் வழிலேயே சீதேவியின் அகால மரணம் பற்றிச் சொன்னான். பின்னர் புதுக்குடியிருப்பில் குடியேறி தமிழ்நாடு செல்ல முயன்ற விபரத்தையும் கூறினான்.

மாலதியின் செய்தி அறிந்ததும் அண்ணன் அதிர்ச்சியும் ஆத்திரமுமடைந்தார்.

“நீ என்ன மாலதியைக் கண்டிப்பாக வளர்த்தாயா?”

“இல்லை. சுதந்திரமாகத் தான் வளர்த்தேன்?”

“உன்னுடைய கம்யூனிசக் கொள்கையை அவள் பயன்படுத்திக் கொண்டாள்?”

“ஏதோ அவள் அறியாத பையனுடன் போய் விடவில்லை. அது ஒரு திருப்தி. பையனும் இயக்க அனுதாபி. ஓரளவு, வசதியான குடும்பம்.” – காந்தன் தன் திருப்தியைக் கூறி விபரமாக விளக்கினான்.

“அண்ணன் போல மாலதியும் இயக்கத்தில் சேர்ந்திருந்தால் ... இது பரவாயில்லைப் போலிருக்கு...” – அண்ணன் சாவதானமாகச் சொன்னான். மேலும் தொடர்ந்தான் :

“அண்ணன் இயக்கம் சேர்ந்ததால். புதை குழியில் அகப்பட்டிருக்க மாட்டான்...”

“மனித உயிர்களுக்கே உத்தரவாதம் இல்லாத பாசிச ஆட்சியில் என்னவும் நடக்கலாம்”

“நீ தானே குடும்பம் என்றால் குறுகிய பார்வையே இருக்கும் என்று முன்னர் சொன்னாய். தற்போது பார்வை பரந்திருக்குமே...”

“அது ஓரளவு உண்மைதான். எப்படியும் அம்மாவையும் போய் பார்த்து வரவேணும்...”

“நல்லது. விமானத்தில் செல்வதென்றாலும் பதிவதற்கே பொலிஸ் ரிப்போர்ட் எல்லாம் எடுக்க வேண்டும். பதிந்த பின்னரும் காத்திருக்க வேணும். விடுதலைப்புலிகளும் விமானப் பயணத்தைத் தடுக்கிறார்கள். திருகோணமலை சென்று காத்திருந்து கப்பல் எடுக்கலாம்...” அண்ணன் சொன்னார்.

“திருகோணமலைக்குச் சென்று கப்பல் மூலம் போவதே நல்லது. அங்குள்ள அரசியல் நிலைமைகளையும் அறிய வேண்டும்...”

“சரி சரி. நீ. இந்தக் கஷ்டங்களில் அகப்பட்டுக் களைத்துப் போய் விட்டாய். முதலில் கொஞ்ச நாள் தங்கி ஓய்வெடுத்துக் கொள். பிறகு பார்க்கலாம்...”

அண்ணியிடம் மாலதி பற்றிச் திரித்துக் கூறிய செய்தியைச் சொன்னான்.

“அப்படிச் சொன்னதே நல்லது”

காந்தன் யாழ் நகர் சென்று தாயாரைப் பார்த்து வர முடிவு செய்தான். அண்ணனும் அதையே வேண்டினான். அம்மாவைப் பார்த்த பின் எதிர்காலத் திட்டத்தை தீர்மானிக்கலாம் என எண்ணிக் கொண்டான். எப்படியும் பூர்ஷ்வா ஜனநாயகம் நாட்டில் ஏற்பட வேண்டும் எனவும் நினைவு கூர்ந்தான். குடும்பப் பொறுப்புகள் நீங்கிய

சுதந்திர மனிதனாகக் காந்தன் தன்னை எண்ணிக் கொண்டான். அவனது உணர்வுகளும் அவ்வாறே பேசின.

இடையில் பேச்சாடலின் போது அண்ணன் கூறிய வார்த்தைகள் சில அவன் மனதைச் சிந்திக்க வைத்தன.

“காலம் உன் சிறு துன்பச் சலசலப்புகளை ஆற்றி விடும். உண்மையில் நான் உன் நிலையைப் பார்த்து இப்போது கவலைப் படவில்லை. பொறாமைப்படுகிறேன்.”

குடும்பப் பொறுப்பு, சமூகக் கட்டுப்பாடுகள், குடும்பச்சிறை தொல்லையானது, பொறுப்பானது என அண்ணாவும் எண்ணுகிறாரா என மீளாய்வு செய்து கொண்டிருந்தது அவன் மனம்.

அடுத்த வாரக் கடைசியில் யாழ் செல்லும் கப்பலுக்குப் பதிவு செய்ய கொழும்பிலிருந்து திருகோணமலை புறப்பட இருந்த போது திடீரென ஜனாதிபதி சந்திரிகாவின் அறிவித்தல் ஒன்று வெளியானது.

ஜனாதிபதி பதவிக் காலம் முடிய ஓராண்டு முன்னதாகவே இந்த ஆண்டே ஜனாதிபதித் தேர்தலை நடத்தத் தீர்மானித்த அறிவித்தல் ரேடியோ, டிவியில் வந்தது; மறுநாள் பத்திரிகைகளில் முதல் பக்கச் செய்தியாக வெளிவந்தன.

ஏன் இந்தத் திடீர் அறிவித்தல் என அண்ணாவோடு காந்தன் கலந்து பேசினான். அண்ணா வெளியே சென்று மாலையில் திரும்பும் வேளை எங்கோ கிடைத்த பதிலோடு வந்து இரண்டு காரணங்களைத் தெரிவித்தார். ஒன்று சுதந்திரக் கட்சிக்குள்ளேயே சந்திரிகாவின் ஆட்சி முறைபற்றிய எதிர்ப்புகள்; அடுத்தது வெளிநாட்டு அரசுகளின் நெருக்கடிகள். இனப் பிரச்சினையை முன்னர் உறுதி கூறியபடி

தீர்க்காது காலங்கடத்துவதற்கும் அத்து மீறிய இராணுவச் செலவுகளுக்கும் தமது அதிருப்தியை பிறநாடுகள் தெரிவித்திருந்தனவாம்.

தேர்தலில் முடிவுகளைப் பார்த்து விட்டு யாழ் செல்வது நல்லது என காந்தன் அபிப்பிராயப்பட்டான். அண்ணனும் வேடிக்கையா, வேதனையா எனப் பார்த்துப் போ. அவசரம் எதுவுமில்லை எனக் கூறினார். சிலவேளை நிலமைகள் சீரடைவதால் நீயும் யாழ்ப்பாணத்திலேயே தங்கிவிடலாம் எனவும் அண்ணா ஆலோசனை கூறினார்.

காந்தனும் வெளியே சென்று தன் பழைய நண்பர்கள், தோழர்களைப் பார்த்து அரசியல் பேசி வந்தான். பத்திரிகைகள், ரேடியோ, டிவிக்கள் யாவும் தேர்தல் பற்றிய செய்திகளுக்கே முக்கியத்துவம் தந்து வந்தன.

டிசம்பர் 21 அன்று ஜனாதிபதித் தேர்தல் என அறிவிக்கப்பட்டது. சந்திரிகாவுடன் ஐ.தே.கட்சியில் அதன் தலைவர் ரணில் விக்கிரம சிங்கா நவலங்கா சமசமாஜக் கட்சியில் வாசுதேவ நாணயக்கார, மக்கள் விடுதலை முன்னணியில் நந்தனகுணத்திலகாவும் போட்டியிட முன் வந்தனர். மேலும் உதிரிக்கட்சி, தனிநபராக எழுவர் அறிவித்தனர்.

யுத்தத்தை நடத்திக் கொண்டு புலிகளை ஒடுக்கிய நிலையிலேயே பேச்சுவார்த்தைகள் என ஜனாதிபதி சந்திரிகா சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். ரணில் விக்கிரமசிங்க மூன்றாவது நபர் உதவியுடன் விடுதலைப்புலிகளுடன் பேச்சு நடத்தத் தயார் எனவும் இரண்டு ஆண்டுகள் வட கிழக்குப் பகுதியை பிரபாகரனின்

நிர்வாகத்தில் ஒப்படைப்பதாகவும் கூறிக் கொண்டார். அப்பேச்சுகள் தமிழர்களின் வாக்குகளைப் பெறுவதற்கான பிரச்சாரம் போலவும் தோன்றியது.

நவம்பர் 2ம் தேதி விடுதலைப்புலிகள் தமது ஓயாத அலைகள் 3 போராட்டத்தை ஆரம்பித்தனர். வரலாறு காணாத விதத்தில் வெற்றி ஈட்டினர்.

விடுதலைப்புலிகள் ஒட்டுசுட்டானை முதலில் மும்முனைப் பக்கமாக நள்ளிரவில் தாக்கினர். தொடர்ந்து நெடுங்கேணி, மாங்குளம் ஈறாக ஓமந்தைவரை முன்னேறினர். சிங்களப் படைக்கு உதவிக்கு வந்த இரண்டு ஹெலிகளைச் சுட்டுவிழுத்தியதோடு விமானம் ஒன்றையும் சேதப்படுத்தினர். போதிய பாதுகாப்பற்ற நிலையில் சிங்களப் படைகள் பின்னோக்கி ஓடத் தொடங்கினர். இராணுவத்தின் தொடர்பு சாதன மையமாக விளங்கியதென் ஆ பிரிக்க டாங்கி ஒன்றையும் விட்டு விட்டு படைகள் பின்வாங்கினர். அதனால் பிற முகாம் சார்ந்த சிங்களப் படைகளும் குழப்ப நிலை அடைந்தன. விடுதலைப்புலிகள் தொடர்ந்த தாக்குதலில் பின்னோக்கிப் படையினர் ஓமந்தை வரை ஓடினர்.

இவ்வாறு இலங்கை இராணுவத்தினர் 18 மாதங்களாகக் கைப்பற்றி காந்தவன்னி நிலத்தை விடுதலைப்புலிகள் சில நாட்களில் மீட்டு விட்டனர்.

அத்துடன் வடகிழக்கு மாகாணங்களை இணைக்கும் மணல் ஆறு சிங்கள முகாமும் தாக்கப்பட்டதனால் அங்குள்ள சிங்கள குடியேற்றவாசிகள் அப்பகுதியை விட்டு 7000 பேர் வரை அகதிகளாக அனுராதபுரம் நோக்கிச் சென்றனர்.

இத் திடீர் தாக்குதலும் வெற்றிகளும் சந்திரிகா அரசுக்கு அதிர்ச்சி ஏற்படுத்தியது. தோல்விக்குரிய காரணங்கள், அப்பகுதி இராணுவத் தலைவர்களின் நடவடிக்கைகளை விசாரிக்க உயர்மட்டக் குழு ஒன்றும் நிறுவப்பட்டது.

இராணுவம் தமது பலத்திற்கு மேலாக, விரிவாக வன்னிப்பகுதி நிலங்களைக் கைப்பற்றி ஆள முயன்றதே முக்கிய காரணம் எனப் பத்திரிகைகள் காரணங்கள் கூறின.

பெரு வெற்றிகள் ஈட்டிய பெருமையுடன் விடுதலைப்புலிகளின் மாவீரர் தினம் நவம்பர் 27ல் கொண்டாடப்பட்டது.

பிரபாகரன் நவம்பர் 27 அன்று மாவீரர் தினத்தையொட்டி நிகழ்த்திய உரையில், 50 ஆண்டுகளாக சிங்களப் பிரதான கட்சிகள் தமிழர்களை மாறி மாறி ஒடுக்கியும் ஏமாற்றியும் வந்துள்ளன. கடைசி ஐந்து ஆண்டுகள் நடத்திய சந்திரிகாவின் ஆட்சியே மிகக் கொடுரமான ஆட்சியாகும். போரும், வன்முறையும், சாவும் அழிவும் பசியும் பட்டினியும் இடப் பெயர்வுமாக மரணம், கொடுமை, துன்பம் எங்கும் நீடித்தது. இருண்ட இரத்தக் கறைபட்டிருந்த வரலாற்றுப் பக்கங்களை கொண்டதாக சந்திரிகாவின் ஆட்சிக்காலம் நீண்டது என கடுமையாக சந்திரிகா அரசு கண்டிக்கப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணத்தில் மாவீரர்களுக்காக அமைக்கப்பட்ட நினைவுச்சின்னங்கள் பூசிக்கப்பட வேண்டிய புதைகுழிகளை, சிங்கள இராணுவம் மாகபடுத்திச் சிதைத்த செயலை அநாகரிகமான கீழ்த்தரமான இழிசெயல் என 1997 ல் கண்டித்துப் பேசியதை அண்ணன் தில்லை நினைவூட்டினார்.

ஆக்கிரமிப்பு இராணுவத்தின் அடாவடித்தனமான இச்செயல் பாரதூரமான பயங்கரவாதச் செயல், நீங்காத கறை ஏற்படுத்திய இந்த

அவச் செயலுக்கு சிங்களப் பேரினவாத அரசு பொறுப்பேற்க வேண்டும் என்றும் முன்னர் கண்டித்ததையும் சொன்னார்.

எமது மக்களின் சுதந்திர அபிலாசையைச் சிலுவையாகத் தோளில் சுமந்து, இத்தனை ஆண்டுகளாக இயக்கம் இரத்தம் சிந்திப் போராடி வருகிறது என்றார்.

தமிழரின் தலைநகரான யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றியதாக சிங்களக் கொடி ஏற்றியது, மாவீரர்களின் கல்லறைகளை சிங்கள இராணுவம் சிதைத்தது, அப்பாவி மக்களை நூற்றுக்கணக்கில் கொன்று புதைத்த செம்மணிப் புதைகுழிகளை தமிழ் மக்கள் என்றும் மறக்க மாட்டார்கள் என அண்ணன் தில்லை சொன்னார்.

“அப்போது முடிவு தான் என்ன?” – காந்தன் கேட்டான்.

“தமிழ் மண் சிங்களப் படைகளின் ஆதிக்கத்திலிருந்து மீட்டெடுக்கும் வரை விடுதலைப்புலிகள் ஓய மாட்டார்கள்...”

“நீங்களுமே இப்படியாகப் பேச வந்து விட்டீர்களா?”

“சிங்கள அரசியல் தலைவர்களும் அவர்களது சிங்கள இராணுவப் படைகளும் தான் எங்கள் எல்லோரையும் இவ்வாறு பேச வைக்கிறது...”

“அப்போது யுத்தம், வன்முறைக் கொலைகள் இரத்தம், சோமதாசாவின் போதனை...” காந்தனை இடைமறித்து அண்ணன் தொடர்ந்தான் :

“ஆமாம். இவையெல்லாம் நிறுத்தப் பட வேண்டியவையே. ஏதோ இந்தச் சிக்கலில் மாட்டுப் பட்டுவிட்டோம். நிறுத்தி விட முடியா நிலை ஏற்பட்டு விட்டது...”

“தேர்தல் முடிவுகள் இவற்றுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க மாட்டாதா?”

“அப்படித்தான் எல்லோரும் எதிர்பார்க்கிறார்கள். பொறுத்துத் தான் பார்ப்போமே.”

தேர்தல் வேளையில் எந்தவித அசம்பாவிதமும் நடைபெறலாம் என எல்லோரும் எதிர்பார்ப்பது போலத் தெரிந்தது. சுதந்திரக் கட்சி, ஐக்கிய தேசியக் கட்சியரிடையே நாடெங்கும் வன்முறைச் சம்பவங்கள் நூற்றுக்கணக்காக அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தன.

சந்திரிகா தமிழர், முஸ்லிம்களின் வாக்குகள் தனக்குக் கிடைப்பது குறைவாகும் என அறிந்து சிங்கள மக்களிடம் இனவாதத்தை மீண்டும் தூண்டி வாக்குப்பெற முயன்றார். ஐ.தே கட்சியினர் பிரபாகரனுடன் சேர்ந்து வட கிழக்குப் பகுதியை தானம் செய்யப் போகின்றனர் எனப் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டது.

தேர்தல் பிரச்சார இறுதிக் கூட்டங்கள் டிசம்பர் 18ல் நடைபெற இருந்தது. அன்று அசம்பாவித சம்பவங்கள் நடைபெறலாம். அதுவே தேர்தல் முடிவைத் தீர்மானிக்கும் எனவும் ஒரு சிலர் பேசிக் கொண்டனர்.

டிசம்பர் 18ம் தேதி இரவு சுதந்திரக் கட்சியின் தேர்தல் பிரச்சார இறுதிக் கூட்டம் கொழும்பு மாநகரசபை மண்டபத்தில் நடந்தது. ஜனாதிபதி சந்திரிகா உட்பட கட்சிப்பிரதிகர் யாவரும் பங்கு பற்றும் கூட்டத்திற்கு பலத்த பாதுகாப்புகள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டன.

ஜனாதிபதி சந்திரிகாவின் பேச்சு முடிந்து பாதுகாப்புப் படையினரின் காவலுடன் வெளியேறி காரில் ஏறும்வேளை குண்டு ஒன்று வெடித்தது. வலது கண்ணில் ஏற்பட்ட காயத்துடன் ஜனாதிபதி மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். தற்கொலைக்

குண்டுதாரி ஜனாதிபதியைத் தொடர்ந்து வந்து குண்டை வெடிக்கச் செய்ததாகக் கூறப்பட்டது. மேலும் பாதுகாப்புப் படையினர் உட்பட 13 பேர் அந்த இடத்திலேயே கொல்லப்பட்டனர். 50 பேருக்கு மேலாகக் காயமுற்றனர் என அறிவிக்கப்பட்டது.

தற்கொலைக் குண்டுதாரி மண்டபத்தின் முதல்வரிசையில் உட்கார்ந்திருந்ததாகக் கூறப்பட்டது. அறியாத அவரை அங்கு அனுமதித்து இருத்தியவர் யார் என்பது யர்மமாகவே இருந்தது.

இந்தக் குண்டு வெடிப்பு நடைபெற்று ஒரு மணிநேரம் கழித்து ஜாஎலவில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தேர்தல் பிரச்சார இறுதிக் கூட்டத்திலும் குண்டு வெடித்தது. ஜனாதிபதி பதவிக்குப் போட்டியிட்ட ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தலைவர் ரணில் விக்கிரமசிங்க உயிர் தப்பினார். முன்னாள் இராணுவ தளபதியாக இருந்த மேஜர் ஜெனரல் லக்கி அலஹாமாவும், மேலும் 9 பேரும் கொல்லப்பட்டார்.

இக்கொலைகள் தேர்தல் வேளை நடைபெற்றது அதிர்ச்சியையும் குழப்பத்தையும் ஏற்படுத்தியது. டிசம்பர் 21 ல் நடைபெற இருந்த ஜனாதிபதித் தேர்தல் தள்ளிப் போடப்படலாம் எனவும் பத்திரிகைகள் கூறின.

தேர்தல் உரிய நாளில் நடைபெறும் என ஜனாதிபதி அறிவித்ததோடு வலது கண் பாதிப்பையும் காட்டி இருநாட்களும் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டன. அனுதாப அலைகள் ஜனாதிபதி மேல் வீசின. தேர்தலில் தோற்றுவிடலாம் அல்லது இரண்டாவது வாக்கு எண்ணப்படலாம் எனப் பரவலாகப் பேசப்பட்ட கதைகள் அடிபட்டுப் போக 51 சதவீத வாக்குகள் பெற்று சந்திரிகா குமாரத் துங்க மீண்டும் ஜனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

டிசம்பர் 22 நண்பகல் வரை முடிவுகள் வெளிவந்ததும் மாலை 2.30 மணியளவில் இரண்டாவது தடவை ஜனாதிபதியாக சந்திரிகா சத்தியப் பிரமாணம் எடுத்துக் கொண்டார்.

மறுநாட்காலை மருத்துவத்திற்காக ஜனாதிபதி லண்டன் சென்றதாக அறிவிக்கப்பட்டது.

விடுதலைப்புலிகள் யாழ்ப்பாணத் தீபகர்ப்பத்தைக் கைப்பற்றுவதற்காக ஆனையிறவு இராணுவகாமை தாக்கத் தொடங்கினர்.

முன்னர் நேரடியாக ஒருமுனையாகத் தாக்கி தோல்வி கண்டவர் தற்போது நாலுபுறத்தாலும் தாக்கத் தொடங்கினர். கடல்மார்க்கமாகச் சென்று கடற்படைத் தளமாக இருந்த வெற்றிலைக் கேணியைக் கைப்பற்றி அத்தோடு நெருங்கியிருந்த கட்டக்காடு இராணுவ முகாமையும் தமது கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வந்தனர்.

அரசியல், போர் நிகழ்வுகள் வேகமாக மாறுவதைக் கண்ட காந்தன் தன் யாழ்ப்பாணப் பயணத்தைத் தள்ளிப் போட எண்ணினான். திருகோணமலையிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் செல்லும் கப்பற் சேவையும் தற்காலிகமாகத் தடைப்பட்டது.

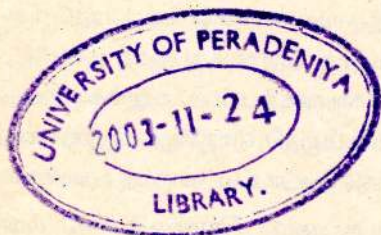
விடுதலைப்புலிகளால் விடுவிக்கப்பட்ட ஒட்டுக்கட்டானுக்குச் செல்வோமா எனவும் காந்தன் எண்ணினான். மனதில் ஒரு வித நோவும் ஏற்பட்டது. குடும்பத்தை இழந்த நினைவு மனதை உறுத்தியது.

எப்படியும் யாழ் சென்று தாயாரைப் பார்த்த பின்னரே ஒட்டுக்கட்டான் செல்லலாம் எனக் காந்தன் தீர்மானித்தான்.

54556

545956

இலட்சியக் கனவுகள்

கிராமங்களில் ஒதுக்கப்பட்டு, ஒடுக்கப்பட்டு விளிம்பு நிலையில் வாழும் தலித்துகளிடை காந்தனும் அவனைச் சார்ந்த குழுவினரும் பணியாற்றுகின்றனர். குரும்பையூர் கிராமத்தின் தென் கீழ் மூலையில் ஓரங்கட்டப்பட்டு வாழும் மக்களின் உடனடித் தேவைகளைக் கவனித்து அவர்களை வெற்றி கொள்கிறான் காந்தன்.

தேசிய இனப்பிரச்சினை தலையெடுத்ததும் இயக்கத்திலே கருத்து வேற்றுமைகள் ஏற்படுகிறது. யாழ் கிராமத்தை விட்டு முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் ஒட்டு சுட்டானில் குடியேறி காந்தன் பணியாற்றுகிறான். அங்கு சண்முகம் என்ற நண்பனுடன் சேர்ந்து கிராமத்துப் பிள்ளைகளின் கல்வியிலும் உதவுகிறான்.

மலையகத்திலிருந்து வந்து அங்கு குடியேறி வயற்செய்கையில் ஈடுபட்டிருந்த கணவனை இனக் கலவரத்தில் இழந்த சீதேவி ஒரு பையனுடன் அடுத்த குடிசையில் வாழ்கிறாள். அவளது பையனுக்குக் கல்வியும் காந்தனுக்கு அங்கு தங்கும் வேளை உணவு வழங்கவும் நண்பர்கள் ஏற்பாடு செய்கின்றனர்.

காந்தன் சீதேவியை மணந்து கொள்ள நேரிடுகிறது. ஒரு பெண்குழந்தையும் பிறந்து வளர்கிறது. வன்னிப் பகுதியை ஆக்கிரமித்து விரிவாக்கிய சிங்கள இராணுவம் ஒட்டு சுட்டானையும் ஆக்கிரமிக்கிறது.